Doamnele de Marți

ÎN DERUTĂ

MONIKA PEETZ

MONIKA PEETZ

DOAMNELE DE MARŢI ÎN DERUTĂ

Titlul original: *Die Dienstagsfrauen zwischen Kraut und Rüben,* 2013
Traducere din limba germană de MIHAI MOROIU

Baroque Books, 2015

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2017

Pentru Pia şi Paula Rehklau

1

Nu părea deloc ceva complicat: demontat uşile, tras sertarele, ridicat corpul din lemn de mesteacăn şi apoi coborât treptele, în ritm de melc. Pas cu pas. Patruzeci şi două de trepte. Iar de acolo până la camionul pentru mobilă – doar câţiva metri.

Un apartament prea strâmt, neobosita vânătoare după un loc de parcare, zgomot şi gaze de eşapament: Kiki avea multe motive solide să vrea să plece din cartierul Eigelstein şi din Köln. În febra mutării, nu se mai putea gândi şi la altele. De ce nu mai apărea Max? Cât timp îi trebuia să o ducă pe Greta la Oma şi la Opa? Părinţii lui Max se declaraseră dispuşi să aibă grijă în ziua cea mare de nepoata lor de un an şi cinci luni. După ce Max îşi terminase studiile de design, primea din când în când câte o comandă de la firma tatălui său. O captură pe cinste.

„Se poartă ca în *Război şi pace”,* repeta Kiki de câte ori se ivea ocazia. „Mult război, puţină pace. Iar armistiţii doar atunci când li se îngăduie să se ocupe de Greta.”

Bunicii Thalberg menţineau relaţii încordate cu persoana care le era aproape noră, apărută în viaţa fiului lor ca un trăsnet. Iar în acel moment, cel mai probabil tocmai îl bombardau pe Max cu sfaturi bine intenţionate, ca să-l convingă să se mai gândească puţin în privinţa mutării din oraş.

Kiki se bucura că doamnele de marţi săriseră să o ajute. Pe Caroline o treceau toate apele, coborând împreună cu ea comoda pe scări, Eva demonta rafturile de cărţi, iar Judith împacheta în cutii de carton grămada pestriţă de lucruri ale lui Kiki. Doar Estelle, care, în salopeta ei mulată, părea cea mai pregătită pentru cărat, se făcuse nevăzută. Mai mult ca sigur verifica dacă şampania adusă tot de ea ajunsese la temperatura potrivită, în vederea unei pauze.

— Fiecare face cât poate, era cuvântul de ordine rostit de Kiki.

De făcut, Estelle nu putea face mare lucru, iar dispusă era să facă şi mai puţin. În mod normal, bogata doamnă, soţie de farmacist, evita din reflex orice aducea, cât de cât, cu o îndatorire de familie, şi cu atât mai mult un „ajutor la mutat”. Însă de când fiul ei vitreg, Alexander, se înfiinţase la Köln cu tot cu soţie, nora ei vitregă, ca să-l ajute în afaceri pe farmacist, orice mutare i se părea preferabilă unei întâlniri de familie.

Din stradă răzbătea un adevărat vacarm de voci. Zekeriya, vecinul lui Kiki, turcul de la magazinul cu rochii de mireasă, discuta aprins pe trotuar cu muşteriii agenţiei de pariuri de alături despre cum se încarcă aşa cum se cuvine mobila într-un camion. De fapt, viitorii regi ai pariurilor se adunaseră în stradă ca să fumeze. Dar asta nu-i împiedica să-şi susţină hotărât părerile. Oricum, în acea dimineaţă de duminică nu era nimic de pariat, prin urmare nu le rămânea decât să sporovăiască. Zekeriya o ţinea sus şi tare că lui îi curge motorină prin vene şi, în concluzie, ştie bine ce spune. Bunicul, tatăl, fratele, toţi unchii şi cumnaţii lui se ocupau cu treburi de import-export. Se simţise onorat să facă rost de un camion pentru Kiki şi Max, la preţ convenabil. Cu excepţia unui „Tablou – cascadă cu fundal luminos şi efect realist de mişcare 3D”, camionul rămăsese gol. Deocamdată gol. Kiki şi Caroline se blocaseră cu scrin cu tot în primul cot al scării. Zadarnic se suceau şi se învârteau, boscorodind înciudate. Kiki era captivă între balustradă şi scrin, cu toată greutatea din lume apăsând pe braţele ei. Nu mergea, nici înainte, nici înapoi.

— Să mă mut la ţară? Ce tâmpenie! bombănea ea. Ce demon mi-o fi vârât în minte că viaţa mea trebuie să ia o nouă turnură? Când eu nu reuşesc să evit nici cotul scării.

— Teoretic privind, monstrul ăsta nici nu a putut fi vreodată urcat la tine în casă, a gemut Caroline,

congestionată, reuşind cu un ultim efort să ridice scrinul puţin mai mult.

— Mai la stânga. La stânga. Vai, mâna! a ţipat Kiki. Muchiile dulapului îi pătrunseseră adânc în carne. Cine susţine că ăştia mici nu pot fi crescuţi şi într-un apartament, la oraş? La nevoie, pe scara blocului, a mai oftat ea.

— Încearcă să faci ceva, întoarce-te! i-a strigat Caroline, tot mai cuprinsă de disperare.

— Nu merge, s-a plâns Kiki. Am rămas blocată.

Vocile lor panicate se auzeau până în stradă.

— Ar fi trebuit să îl duceţi pe verticală, a intervenit Judith, din spate, negândindu-se niciun moment că ar fi putut face cu totul altceva decât să dea sfaturi.

Torentul de revoltă revărsat pe loc de Caroline era doar o umbră palidă a tonului ce umplea adesea biroul ei de avocatură. Iar casa scării începuse să se umple de sugestiile autointitulaţilor experţi în mutări, dornici să îi explice viitoarei lor foste vecine Kiki cum ar fi fost mai bine să facă. Da, cu scrinul. Strict teoretic, în orice caz.

2

Judith s-a refugiat în dormitor. La Estelle.

Care se baricadase în ultimul bastion, încercând să se facă nevăzută, în vreme ce pe scări se dezlănţuise un adevărat război balcanic.

— Să ştii că nu mă sustrag, s-a dezvinovăţit Estelle preventiv. Mă tot gândesc cum să transportăm cât mai corect ghivecele cu flori, a mai adăugat ea, înfăşurând în folie cu bule, cu mare devotament, un cactus supradimensionat şi foarte ţepos. Altfel nu-l putem da jos de aici, dacă nu vrem să ne alegem cu tatuaje botanice.

— Mă întreb cum o fi rezistat, s-a mirat Judith, n-o ştiam pe Kiki interesată de verdeţuri.

— Aduce a falus. De-aia… a adăugat Estelle fără nicio îndoială.

Viteza cu care bărbaţii apăreau şi dispăreau din viaţa lui Kiki era legendară în cercul doamnelor de marţi. Însă de când îl cunoscuse pe Max Thalberg, mai tânăr decât ea cu treisprezece ani, şi devenise mamă, totul se schimbase. Ea, plantă exotică, şi de metropolă, se hotărâse să înceapă o viaţă nouă. Adio, seri lungi în Brüsseler Platz, bye-bye, mese la Hallmackenreuther, concerte la E-Werk, nopţi la Six Pack şi King Georg, la revedere, Coffee to go, rămas-bun, doamnelor de marţi. Totul pentru un scop nobil.

„Nu vreau să o văd pe Greta crescând la oraş, convinsă că laptele vine de pe raftul frigorific de la Billa”, îşi motiva Kiki hotărârea radicală. Prefera să-şi investească într-o nouă existenţă onorariul încasat pentru contractul ei de design cu lanţul de cafenele Coffee to go. Kiki şi Max erau fericiţii proaspeţi proprietari, prin act de ipotecare, ai unei vechi şcoli care trebuia renovată, cu suficient teren ca să poată visa la autonomie alimentară. În Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Atât reuşise tânăra familie, cu propriile ei mijloace financiare.

„Nouăzeci de minute până la Berlin, nouăzeci până la Hamburg, nouăzeci până la mare”, se entuziasma Kiki.

Prefera să treacă sub tăcere distanţa până la Köln. Kiki descoperise acea veche şcoală în timpul unei excursii prin Mecklenburg. În spatele clădirii se întindea un teren de trei mii patru sute de metri pătraţi cu pomi fructiferi bătrâni, cu acces la lac, cu tot cu o colibă de pescar şi o şură prăbuşită, pe care la o adică o puteai demola. Dar la ce bun să o demolezi, dacă mai puteai face ceva din ea? Din prima clipă Kiki fusese cucerită de acel loc încărcat de istorie. Care pe cei de la bancă îi impresionase mult mai puţin. Liber-profesionist? Fără un venit sigur? Nici măcar căsătorită? Şi cu capital propriu… asta-i tot? Ceea ce lui Kiki i se părea o adevărată comoară nu a reuşit decât să smulgă un zâmbet plictisit de la biroul de credit al băncii de economii din Eigelstein. Iar robii cifrelor nu s-au lăsat convinşi nici de strălucita idee de afaceri expusă de Kiki, mai exact de a transforma vechea şcoală într-o pensiune *bed & breakfast* pentru orăşenii dornici să se odihnească şi pentru turiştii amatori de ecologie. Banca a început să se mai îmbuneze însă după ce Estelle a garantat că va închiria un anumit număr de camere, vreme de o jumătate de an, pentru un proiect de-al ei de caritate.

Şi asta în primul rând deoarece garanţia lui Estelle fusese însoţită de plata unui avans. Pe Estelle o încânta perspectiva de a ajuta copii din medii sărace, petrecându-şi în acelaşi timp şi vacanţa gratis, la Kiki. Pentru că punea mare preţ pe munca ei de caritate. Atât timp cât nu o solicita şi fizic.

Doamnele de marţi călătoriseră pe toate cele cinci continente şi hoinăriseră prin cele mai exotice ţinuturi.

Dar în zona lacurilor din Mecklenburg, până de curând, nu ajunseseră niciodată. Şi ce putea fi mai exotic decât să începi o viaţă nouă, printre găini, vaci şi refugiaţi de la oraş?

În scurt timp aveau să se împlinească douăzeci de ani de când cele cinci doamne se cunoscuseră, la un curs de limba franceză de la L'Institut Français din Köln. Şi de atunci continuau să se întâlnească în fiecare lună, în prima zi de marţi. De acum însă, totul avea să se schimbe. Ziua mutării căzuse pe 11 noiembrie. Nici măcar petrecăreţii cu nasul lor din carton, porniţi spre Neumarkt la deschiderea Carnavalului, nu reuşeau să dea mai multă culoare acelei zile mohorâte. Cu fiecare cutie sigilată, cu fiecare piesă de mobilier înghiţită de camion, Kiki dispărea şi ea, bucată cu bucată, din existenţa doamnelor de marţi.

Judith o admira pe Kiki pentru atâta curaj. După şirul lung de schimbări şi de suferinţe din viaţa ei, în ultimii ani, Judith era alergică la tot ce însemna un nou început. Ura despărţirile, de orice fel. La ora prânzului au făcut o pauză şi s-au strâns cu toatele în salonul aproape pustiu. În lipsa nostimelor amenajări interioare gândite de Kiki, locuinţa se înfăţişa în toată urâţenia ei iniţială. Cele cinci prietene s-au aşezat comod pe pernele canapelei ce rămăseseră împrăştiate pe jos, în faţa unei măsuţe improvizate dintr-o cutie specială pentru mutat, pe care era imprimat cu umor îndrăzneţ „Repaus în carton". Dedesubt, Kiki adăugase: „Nimicuri de bucătărie." Genul de cutie care de obicei se mută dintr-o boxă în altă boxă, ca mai apoi moştenitorii să se descotorosească de ea fără nicio ezitare. Dar Kiki alesese lucrurile cu atenţie. „Nimicurile de bucătărie" aveau să pornească direct spre magazinul social din cartierul Nippes, unde urmau să fie vândute în scop filantropic. Kiki hotărâse să fie mult mai responsabilă cu propriile sale resurse, dar şi cu ale altora.

— Ca să trăiască, omul are nevoie de trei sute de obiecte. Eu aveam cel puţin zece mii. Majoritatea nu le-am folosit niciodată, le-a mărturisit Kiki, hotărâtă să ducă o existenţă mai simplă, mai adevărată. În natură şi împreună cu natura, a mai adăugat ea.

Lui Judith nu-i ardea nici de mâncare, nici de conversaţie. La fel ca prietenelor ei, îi venea foarte greu să o vadă pe

Kiki plecând de lângă ele. După un curry thailandez de la bufetul din stradă şi o şampanie franţuzească, doamnele de marţi începuseră să vorbească mult mai tare şi mai repede decât ar fi fost nevoie, ca şi cum ar fi vrut să mai însufleţească o dată încăperile acelea rămase goale.

Eva avea lacrimi în ochi.

— E un curry prea iute, a găsit ea o justificare.

— Nu va mai fi niciodată aşa cum a fost, a oftat Caroline melancolic, păstrând o rezervă ca de obicei.

— Slavă Domnului, a continuat Kiki, netulburată. Nu-mi regret deloc anii nebuni. Cine şi-ar mai dori să o ia de la capăt, de la douăzeci de ani?

— Eu, i-a răspuns Estelle prozaic. Şi, în schimb, renunţ cu dragă inimă la înţelepciunea bătrâneţii.

Apoi doamnele de marţi şi-au trecut din mână în mână iPad-ul lui Kiki, iar Judith a studiat cu atenţie ultimele fotografii ale casei unde urma să se mute mica familie.

— Ne vom instala în locuinţa învăţătorului, de la mansardă. Şi vom începe lucrările în corpul central, le-a explicat Kiki, arătând spre frontonul înalt, cu turnuleţ şi ceas vechi, plasat în centrul clădirii cu două aripi identice, de două etaje. Spaţiul pentru micul dejun şi bucătăria se vor afla în fosta aulă, iar coliba pescărească şi sălile de clasă vor fi transformate treptat în camere de oaspeţi.

Un plan cât se poate de simplu: în plin sezon pensiunea era rezervată pentru clienţi individuali, iar în restul anului se afla la dispoziţia fundaţiei lui Estelle, la un preţ preferenţial. Pe Kiki o încânta ideea că pensiunea din şcoala Sandkrug[1] nu va fi accesibilă doar celor cu venituri mari. *Bed & breakfast*-ul ei avea să fie inaugurat chiar din vara ce avea să vină.

Aşa cum se întâmplă când eşti îndrăgostit, îi era greu să traducă în cuvinte minunea nevăzută, pentru a le-o împărtăşi şi celorlalţi. Nimeni nu îndrăznea să facă vreun comentariu critic. Nu era nevoie să fii expert în construcţii

[1] Aproximativ „urciorul de nisip”, nume specific zonei de nord a Germaniei (n. tr.).

ca să-ţi dai seama că şcoala aceea intra în categoria „clădiri vechi, cu mare risc de prăbuşire”.

Însă Kiki putea înţelege bine expresia lor de îngrijorare.

— Stă pustie de opt ani, le-a asigurat ea, silindu-se să pară veselă. Trebuie renovată, pe ici, pe colo.

— Eu n-aş avea atâta curaj, a recunoscut Eva cinstit.

Ca mamă a patru copii şi medic cu program redus se vedea în fiecare zi împinsă până la limitele puterilor sale. Cu oricâtă bunăvoinţă, nu-şi imagina deloc cum va reuşi Kiki să se descurce. Copilul? Munca ei de designer, ca liber-profesionistă? Şi pe deasupra să renoveze, de la zero, patru sute şaptezeci şi cinci de metri pătraţi construiţi? Ca să nu ne mai gândim şi la îngrijirea legumelor din grădină, fără de care Kiki nu concepea visul ei despre viaţa la ţară.

În schimb, pe Estelle ideea unei pensiuni *bed & breakfast* o atrăgea, în oarecare măsură.

— Şi mie mi se întâmplă: în fiecare concediu mă gândesc să deschid un hotel undeva, în Sud. Palmieri, soare, plajă, concediu veşnic. Dar la cinci minute după aterizare, ajunsă acasă, am uitat totul.

Dacă doamnele de marţi s-au străduit cât au putut să nu îşi trădeze îndoielile, tatăl lui Max nu a avut nicio reţinere când a sosit momentul despărţirii. Spre seară se adunaseră cu toţii în jurul camionului, pentru o ultimă îmbrăţişare – şi atunci a avut acea izbucnire.

— Un an, cel mult, vă dau. După care sunteţi înapoi, la Köln, le-a prezis el.

Verdictul lui Johannes Thalberg a căzut ca un trăsnet. Pontiful designului considera bizar cam tot ceea ce punea la cale întâiul lui născut, Max. Inclusiv relaţia cu fosta sa angajată, Kiki. Ca să nu mai vorbim de acele clădiri din Est, aflate în ruină.

— Nu prea ştiu cum o s-o scoateţi la capăt, a continuat el.

Ca patron al unei firme de design de renume internaţional, când o idee i se părea proastă nu se ferea să o spună deschis.

— Roata, automobilul, cel dintâi computer: fără ideile stranii, i-a răspuns Max nonşalant, ne-am mai afla şi acum în Evul Mediu.

— Dar nici nu ai vreun motiv să te întorci la el cu tot dinadinsul, l-a asigurat Thalberg.

Părinţii lui Max priveau cu totală suspiciune planul fiului lor, absolvent cu diplomă de designer la Londra, după patru ani de studiu, de a se dedica vieţii de ţăran amator, ocupându-se de cultivarea pământului şi de o pensiune într-un colţ uitat de lume, undeva prin Est.

— Până şi Michelle Obama cultivă morcovi la Casa Albă, a sărit Caroline în ajutorul tinerei perechi. Dacă nici asta nu înseamnă nimic…

— Până la vară, totul va fi gata, a strigat Max pe fereastră, pornind motorul, şi vă aşteptăm pe toţi în vizită.

Kiki s-a grăbit să le împartă prietenelor sale câte o carte de vizită nou-nouţă, avertizându-le:

— Să nu confundaţi cu Bierkowo, din Pomerania Orientală.

— Birkow, Hirtenweg[2] nr. 4, a citit Judith.

Suna a izolare şi pustiu.

— De acolo nu mai poate fi mult nici până în Pomerania Orientală, a murmurat Estelle.

Bine instalată în braţele lui Kiki, Greta a început să strige şi să râdă veselă, sub o ploaie de confetti împrăştiate de participanţii la carnaval.

Lui Kiki îi venea greu să se desprindă.

— La ţară ne vom putea ocupa mult mai bine de Greta, a întărit ea. Max şi cu mine nu o să mai depindem de contracte, graţie pensiunii.

Dar în voce îi apăruse un tremur. De săptămâni întregi nu contenea să facă planuri, cu toată înflăcărarea, însă acum, când lucrurile deveneau serioase, nu îşi mai putea controla lacrimile.

[2] Uliţa ciobanului (n. tr.).

— Kiki nu va mai veni în fiecare lună la Le Jardin, însă asta nu înseamnă deloc că doamnele de marţi încetează să mai existe, a spus Caroline.

— Ceva se va schimba, şi-a consolat Kiki prietenele.

În ce fel, nu reuşea niciuna să-şi imagineze.

O ultimă îmbrăţişare, un ultim semn cu mâna şi gata. Camionul a pornit din Eigelstein spre Hansaring, claxonând cu toată puterea. Kiki dispărea din viaţa lor, pornind spre o ţintă necunoscută. Kölnul li se părea acum şi mai cenuşiu.

— Trebuie să vedem şi partea bună, a spus Estelle, înghiţindu-şi nodul din gât. La anul nu va mai exista nesfârşita discuţie despre tradiţionala excursie a doamnelor de marţi.

3

În mod normal, doamnele de marţi discutau câte o seară întreagă până să reuşească să se pună de acord asupra destinaţiei de vacanţă, pentru excursia lor din fiecare an. Dar de data asta alta a fost problema, fiindcă au avut nevoie de o jumătate de an ca să găsească o perioadă convenabilă pentru toate.

— Alţii ar fi avut vreme să facă şi un copil, exagera Judith care, la drept vorbind, era singura care nu avea niciodată probleme cu timpul, în fiecare lună, în prima zi de marţi.

„Totul rămâne neschimbat”, aşa suna promisiunea făcută de doamnele de marţi în ziua mutării. Dar lucrurile se schimbaseră cu totul. Aproape pe nesimţite, marţea lor dintotdeauna dispăruse cu desăvârşire. Caroline fusese desemnată avocat din oficiu într-un spectaculos dosar de răpire, Estelle era ocupată zi şi noapte să îşi repună soţul în circulaţie după o criză de slăbiciune, iar Eva se zbătea pe toate fronturile. Când, un SMS de la Kiki le-a făcut să ia o hotărâre fără amânare: „Dacă din întâmplare aveţi puţină vreme, mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Acum.” Eva o cunoştea pe Kiki de când abia împlinise optsprezece ani şi ştia că are talentul nemaipomenit să vadă mereu, în toţi şi în toate, doar partea bună. Mesajul ei putea să însemne doar: E groasă. Am nevoie de ajutor. Imediat.

Totul s-a pus apoi în mişcare cu mare viteză. Au stabilit să stea la Kiki săptămâna dinaintea Rusaliilor, cu plecarea de vineri. Eva se bucura că în sfârşit se hotărâseră. Îşi luase toate măsurile şi putea privi cu seninătate excursia doamnelor de marţi. Cei doi copii ai ei mai mari, David şi Lena, aveau acum şaptesprezece şi şaisprezece ani, Frido Jr. paisprezece şi cea mică, Anna, doisprezece. Pe ei îi prevenise. Soţul, Frido, golise pe loc supermarketul, făcând provizii pentru săptămâna cât avea să lipsească Eva, iar mama ei, Regine, care era o permanentă bătaie de cap, începuse să exerseze tot soiul de tehnici de masaj şamanic

prin ciupire cu un guru indian, la Lanzarote. După serviciu, Eva urma să cumpere împreună cu Estelle şi Judith câteva mici cadouri potrivite de la garden center. Şi cu asta, basta. Nimic nu se mai putea întâmpla. Nimic în afară de un apel telefonic primit de la gimnaziul arhiepiscopal. În timp ce încă mai era la spital, cu zece minute înainte să i se încheie programul. Toţi cei patru copii mergeau la aceeaşi şcoală. Suficient să vadă numărul pe ecranul telefonului ca imaginaţia Evei să o ia razna. Panica stârnită de asemenea apeluri varia funcţie de conţinutul mesajului de la „Avem nevoie de voluntari care să ne ajute la serbarea de vară”, trecând prin „Copilul dumneavoastră nu a plătit contribuţia din partea părinţilor la excursia clasei” şi până la „Din nefericire, s-a petrecut un accident în timpul orei de sport”. Dar cel de acum le depăşea pe toate: nu se invoca niciun motiv. Secretara şcolii o anunţa sec că domnul Krüger o ruga să poftească la o întâlnire, în acea după-amiază. Eva îl văzuse o singură dată pe noul director al gimnaziului, cu prilejul conferinţei sale despre „Sala de clasă cibernetică 3D” a viitorului. Secretara nu intenţiona să-i dezvăluie despre ce era vorba, mulţumindu-se doar să o asigure: „Este urgent. Absolut urgent.” Frido, ca de obicei, nu avea vreme. Nu-i rămânea decât să-l viziteze singură pe Krüger.

„Ce s-a întâmplat la şcoală?” le-a trimis Eva un SMS la toţi cei patru copii. Tramvaiul se strecura alene prin oraş, în direcţia gimnaziului, lăsând suficient timp sentimentelor ei de culpabilitate maternă să îşi facă apariţia. Eva a început să-şi citească mesajele. În afară de invitaţii la serile claselor, la şedinţele cu părinţii şi sesiunile de discuţii pedagogice ale consiliului de părinţi, nimic legat de şcoală. În minte îi năvăleau scenarii după scenarii. De subiecte nu ducea lipsă: David se alesese cu două mustrări din cauza întârziatului lui cronic, rezultatele Lenei erau tot mai slabe de când se îndrăgostise, cea mică, Anna, avea un conflict deschis cu profesoara de matematică, iar Frido Jr. făcea atât de mult pe deşteptul, încât îşi pusese în cap toată cancelaria. Iar cunoştinţele lui, în multe privinţe cu

adevărat mai bogate decât ale unor profesori, aveau darul să complice şi mai mult situaţia.

Cât timp îi trebuia unui tramvai să parcurgă o distanţă atât de scurtă? Încercând să îşi mute mintea, a intrat de pe smartphone-ul ei pe blogul lui Kiki, unde a întâmpinat-o titlul obraznic „Cine caută găseşte: o ruină.” „41 de ferestre, 19 încăperi şi planuri măreţe”, scria Kiki în prima postare. „Pentru curent, gaz şi apă apelăm la specialişti, în rest ne descurcăm singuri.”

Eva s-a îngrozit pe loc la vederea acelei imagini dezolante cu pereţi jupuiţi, plafoane strâmbe, podele lipsă, cu sârme şi ţevi atârnând la tot pasul. „Stil Dresda, 1945” suna legenda ei ironică. „Nouă ne merge nemaipomenit.”

— Asta nu înseamnă absolut nimic, aşa comentase Estelle postarea la una din întâlnirile doamnelor de marţi. Lui Kiki i s-ar părea minunat şi pe *Titanic.* Cât de des ţi se oferă şansa să te întâlneşti cu un aisberg?

Postări şi imagini noi nu mai apăruseră de mult. După textele euforice despre începutul lucrărilor de renovare, se lăsase liniştea dinspre Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Formula „Ai vreo veste de la Kiki?” se transformase de mult într-o mantră a doamnelor de marţi. Fiecare telefon, fiecare întâlnire întâmplătoare sau stabilită începeau şi se terminau cu un cuvânt despre prietena lor. Ori de câte ori Eva o sunase pe Kiki, Greta trebuia imediat culcată, spălată sau dusă la pediatru. Şi mai des se întâmpla să nu funcţioneze legătura telefonică, sau trebuia să dea pereţii cu humă, să tencuiască tavanele, să pună tapetul sau să fixeze podelele; sau să se lupte cu o inundaţie sau să sărbătorească încheierea unei etape de lucru. Sosise timpul să verifice personal ce se petrecea la Birkow. Dar până atunci, vai, trebuia să treacă cu bine şi peste întâlnirea de la şcoală.

Când a păşit în holul impozant, Eva era un pachet de nervi. În locul mirosului familiar, aşa cum îl ţinea minte din copilărie, cu iz amestecat de detergenţi, bănci de lemn, haine transpirate şi pantofi de casă stătuţi, în spaţiul acela

modern a întâmpinat-o un panou digital. „Accesul la computerele şcolii este interzis până la o notificare ulterioară”, clipeau literele de mari dimensiuni. Tehnica nouă introdusă de Krüger nu părea cu totul lipsită de capcane.

— Ştiţi de ce v-am convocat? a început directorul pe un ton ridicat.

Trebuia să strige, deoarece o echipă de muncitori plini de zel se dezlănţuiseră în pod, într-un vacarm, făcând revizia generală a instalaţiei de aer condiţionat, pentru că se apropia vara. Aer condiţionat, era tot ce şi-ar fi dorit Eva în acea clipă. După ce urcase trei etaje cu o mie de spaime în suflet, transpiraţia i se scurgea pe şira spinării. Cel puţin dacă şi-ar fi putut scoate sacoul din stofă groasă de lână. Dar nu se putea. Pentru că dimineaţă, grăbită peste măsură, apucase să îşi calce bluza doar în faţă. Presimţea că ziua aceea nu mai putea fi salvată. Suficient acel cuvânt, „convocat”.

Eva s-a străduit să îşi compună o mină cât mai competentă şi mai senină, care să poată transmite că totul se află sub control: şi viaţa de familie, şi jumătatea de normă la spital, şi cei patru copii şi rufele de călcat. Cum să se lase intimidată de un tânăr căruia i-ar fi putut fi şi mamă? Bărbatul care se afla de cealaltă parte a biroului din lemn masiv era cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr ca ea. Cu o cărare hotărâtă prin părul ondulat, ochelari cu rame pentru şaizeci de ani şi costum din velur de culoarea noroiului – părea gata deghizat în director de şcoală. Poate din cauza asta amesteca în vocea puternică acea doză de mustrare părintească, exact ce ura Eva mai mult la un profesor. Te simţeai ca un delincvent încă dinainte să ştii despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Eva nerăbdătoare.

— Fiul dumneavoastră încă nu v-a spus? şi-a continuat Krüger quiz-show-ul.

Varianta ajutătoare, „50–50”: Anna şi Lena ieşeau din cercul potenţialilor răufăcători. Rămânea David sau Frido Jr. Oare căruia dintre fiii ei îi datora această scenă? Directorul a făcut o pauză semnificativă, dându-i prilejul să demonstreze cât de bine comunică ea cu cei doi adolescenţi. Eva a aruncat o privire scurtă pe ecranul mobilului. Nimeni nu răspunsese chestionarului ei electronic legat de ce avea să o aştepte la şcoală. Deloc de mirare. Copiii ei considerau că SMS-urile aparţineau trecutului, cam pe undeva prin 2010. Astăzi se comunica doar prin WhatsApp. Dacă erai în stare să-ţi instalezi aplicaţia. Ea în niciun caz.

— Iarăşi a întârziat David, azi-dimineaţă, a încercat Eva, ca să constate imediat că răspunsul era greşit.

Până la remarca ei pripită, exagerat de zelosul domn Krüger fusese convins că scutirea scrisă pe formularul spitalului era autentică. La fel şi semnătura indescifrabilă a Evei. Dintr-odată, Eva s-a simţit copleşită de o oboseală imensă. Multe cupluri îşi doresc copii. Însă nimeni nu-şi doreşte adolescenţi. Iar ea cu atât mai puţin. Dacă era adevărat că, la vremea pubertăţii, creierul tinerilor trece printr-o reconstrucţie, Eva trăia acum într-un adevărat şantier de familie. În fiecare clipă unul dintre cei patru copii ai săi era gata să transforme salonul în cocină, să piardă şi ultima cheie de la intrare, să golească frigiderul împreună cu paisprezece buni prieteni sau să falsifice certificate şcolare. Şi în momentul acela şi-a pus în minte să studieze fără întârziere, chiar când va ajunge acasă, volumul despre pubertate adresat părinţilor, pe care i-l adusese Regine, mama ei mereu dispusă să facă un bine. Poate că va găsi acolo soluţia de supravieţuire după o asemenea zi. Măcar să fi avut ceva în stomac. Dar de la micul dejun în rândul familiei Kerkhoff se instalase o stare de delir. David încă nu coborâse din pat, Lena se plângea că la cei şaisprezece ani ai ei nu avea voie încă să îşi petreacă weekendul la Amsterdam, cu prietenul ei, iar micuţa Anna îşi adusese aminte, la opt fără un sfert, că avea nevoie de o pereche

de andrele şi un ghem de lână. Şi când a intrat a treia oară la David, ca să îl trezească, el i-a spus scurt: „eu vreau să mă fac rapper, n-am nevoie de bacalaureat”, prin urmare nu avea niciun rost să meargă la teza de matematică. Şi atunci ea s-a întrebat dacă n-ar face bine să îşi lase primul născut fără educaţie formală. Poate sosise timpul să se consoleze că pe fiul ei îl ameninţa primejdia ca, întrebat fiind, să răspundă că primul om ieşit în cosmos a fost Captain Kirk, iar Michelangelo era un broscoi ninja. Doar Frido Jr. fusese tăcut în acea dimineaţă. Ca de obicei, stătea ghemuit în spatele computerului, privind încruntat nesfârşite coloane de cifre. Eva se hotărâse să nu îi mai spună din nou, ca în fiecare dimineaţă, că acel obiect nu are ce căuta pe masă, preferând să îşi calce bluza. Chiar dacă numai pentru partea din faţă îi mai rămăsese timp.

Krüger a scos pe birou un evantai de DVD-uri. Copertele trase la copiator reprezentau trupuri de femei asiatice încolăcite, sâni dezgoliţi şi picioare generos desfăcute. Şi pe deasupra un arsenal impresionant, săbii de samurai şi mult sânge. „Masacru cu drujba” sau „Măcel la bordel”, bănuia Eva că trebuie să sune acele titluri scrise în japoneză. Ar fi putut să-l întrebe pe Frido Jr., care de doi ani învăţa limba asta la şcoală.

— Aceste filme sunt cunoscute sub numele de „şocuri asiatice”, a lămurit-o directorul. Fiul dumneavoastră se ocupă astfel de răspândirea culturii extrem-orientale în cercul colegilor lui.

Scopul cursurilor de japoneză de la gimnaziul arhiepiscopal fusese să le permită cursanţilor, după trei ani, să comunice la nivelul obişnuit, de zi cu zi, în Ţara Soarelui-Răsare. Dar Frido Jr. depăşise de mult asemenea pretenţii modeste.

— La început, fiul dumneavoastră doar le împrumuta filmele, i-a explicat Krüger. Din păcate, cererea a fost atât de mare, încât a fost nevoit să gândească un nou sistem de difuzare.

Evei i-a trebuit doar o clipă ca să înţeleagă toată povestea. Din câte îi spunea Krüger, Frido Jr. nu numai că învăţase perfect japoneza, dar era şi un deosebit de talentat specialist în computere, pe care îl aştepta o carieră măreaţă. Din nefericire însă, îşi exersase îndemânarea tehnică pe serverul şcolii, pe care îl transformase într-un sistem de redare pentru o serie de filme cu origine îndoielnică şi de calitate artistică şi mai îndoielnică. Frido Jr. moştenise viziunea economică a tatălui său şi reuşise să adune nu mai puţin de 34 de abonaţi ai canalului lui ilegal. Nu era de mirare că David, fratele lui, nu îşi făcea nicio grijă pentru teza la matematică. La ce bun, cu un asemenea hacker în familie?

— Fiul dumneavoastră este extrem de dotat, a admis directorul. Dar asta nu reprezintă o garanţie a reuşitei în viaţă.

Şi, ca şi cum nu era destul, avertismentul său a fost însoţit de un bubuit straşnic, venit de la etajul de sus. Din tavan s-a desprins un nor de tencuială care după ce a plutit uşor s-a aşezat peste buclele directoriale. Dar micul incident nu l-a împiedicat pe Krüger să se desfăşoare în continuare şi să îi prezinte pe larg scopurile educative ale gimnaziului arhiepiscopal, într-o prelegere despre morală şi răspundere socială, fără a uita să citeze din diverşi filosofi şi câteva idei pedagogice din cele mai actuale. Eva începuse să se agite nestăpânit pe scaunul ei. Muşchii îi zvâcneau necontrolat şi inima îi bătea nebuneşte. Simţea cum îi iau foc obrajii şi cum se umple de pete roşii pe gât. De sus răzbăteau neîncetat acele lovituri asurzitoare, iar în minte i se sucea năvalnic aceeaşi frază, prin toate circumvoluţiunile. Întreaga ei fiinţă se concentrase într-o unică problemă, copleşindu-i toată gândirea. Brusc şi neaşteptat, în minte i se ivise o întrebare supremă, de care atârna existenţa sau inexistenţa: oare am scos fierul de călcat din priză, azi-dimineaţă?

— Mă bucur că vă daţi seama de seriozitatea acestei situaţii, a lăudat-o Krüger, interpretând greşit groaza de pe chipul Evei.

Eva ştia un singur lucru: trebuia să ajungă acasă. Acum, fără întârziere. În viaţă există lucruri mai importante decât rătăcirile unui băiat de paisprezece ani, care, cu ideile lui de afaceri excentrice, aducea culoare în monotonia zilelor de şcoală. Eva nu mai putea să-l asculte nicio secundă pe Krüger. Nu mai era o simplă bănuială, ştia sigur că o pândeşte o catastrofă. Copiii ajunseseră de mult acasă. Cum aveau să bage de seamă că în dormitor mocneşte un foc? Monoxidul de carbon era un asasin perfid.

— Rămânem ferm pe poziţie, Frido trebuie să îi dezvăluie pe confidenţii şi pe clienţii lui, s-a dezlănţuit Krüger. Vrem să ştim limpede tot ce s-a întâmplat.

Ce-o interesa pe ea acea scară de penalizări recitată mecanic de Krüger? Ce însemna ameninţarea cu exmatricularea? Instinctul ei matern o prevenea că este o chestiune de viaţă sau de moarte. Simţea primejdia până în ultima fibră a corpului. Evei îi era indiferent ce spunea şi cum gândea Krüger. Nimic nu o mai putea ţine pe acel scaun, în acea încăpere.

— Trebuie să plec, l-a întrerupt Eva pe Krüger din discursul lui în care tocmai ataca implicaţiile legale şi costurile legate de ele.

A luat în grabă câteva filme la întâmplare, sugerând că ştie ce are de făcut cu fiul ei, a sărit din scaun ca înţepată de tarantulă şi a făcut un pas spre uşă. Doar atât, pentru că în aceeaşi secundă din tavan s-a desprins o placă de vreo trei metri. Un munte de moloz s-a revărsat peste scaunul din care Eva de-abia se ridicase.

4

— Ea, care e întotdeauna atât de punctuală, s-a mirat Judith.

Îşi dăduseră întâlnire toate trei la Estelle, cu o zi înainte de începerea călătoriei. În apropierea vilei familiei Heinemann exista un garden center de lux, de unde îşi doreau să cumpere un cadou pentru Kiki. De îndată ce apărea şi Eva.

— Poate a avut o urgenţă, s-a auzit vocea lui Estelle, înăbuşită, din dressing room.

În vreme ce prietena ei era ocupată să-şi aleagă toaletele potrivite pentru călătorie, Judith studia atent pachetul ei de cărţi de ghicit. A trecut-o un fior. Formaţia pe care o avea în faţă nu prevestea nimic bun pentru drumul lor. Pe rândul de sus se înşirau, una după cealaltă, cărţile care indicau călătorie, schimbare şi moarte. Nefericită combinaţie. Judith a început să împingă încolo şi încoace cărţile pe masa de machiaj a lui Estelle, printre sticluţe din cristal, casetuţe împodobite cu strasuri şi flacoane nobile. În oglinda dublă, aurită, o putea urmări pe Estelle în fundal, schimbând pentru a patra oară conţinutul valizei ei pentru Birkow.

— Încă îţi mai încerci talentele de ghicitoare? a întrebat-o Estelle.

— După părerea mea, omul acela a ştiut foarte bine ce face, când mi-a pus cărţile în mână, i-a răspuns Judith. Şi-a dat seama că am un dar. Însă mai am încă de învăţat cum funcţionează.

În urmă cu câteva săptămâni, un client de la Le Jardin îi lăsase pe masă o carte dintr-un pachet de ghicit. Din nefericire, în locul celor 50,40 euro, valoarea notei de plată. Iniţial, Judith se înfuriase teribil pe şmecherul care o trăsese pe sfoară cu un premiu fără valoare. Ilustraţia, din secolul al XIX-lea, reprezenta o fetiţă blondă, îmbujorată, cu rochie cochetă, şorţuleţ, jupon cu volane şi pantofi cu şireturi,

ţinând un bol cu un peştişor de aur. În fundal, un cavaler micuţ aşteptând cu un buchet de flori în mână, iar în colţul din dreapta-sus „N°17. Primeşti un dar”. A doua zi, când a intrat în librăria ei specializată în ezoterism şi a dat peste un volum misterios, Judith a descoperit că nu era vorba de un banal premiu. *Ştii mai mult decât crezi,* se chema. Pe copertă, reprezentarea aceleiaşi cărţi. Era o lucrare ce explica înţelesul cărţilor de ghicit din Epoca Biedermeier, cu care se putea ghici viitorul. Aşa-zisul ei premiu făcea parte de fapt dintr-un set de treizeci şi şase de cărţi de ghicit numerotate, care înfăţişau întâmplări, persoane sau trăsături de caracter. La fel ca tarotul, fiecare carte, singură sau în combinaţie cu altele, spunea ceva celui care recurgea la ele. Tulburată, a căutat imediat semnificaţia cărţii lăsate: „«N° 17. Primeşti un dar» are înţelesul unei propuneri de noi ocupaţii, în afara celor de până acum.” Judith nu putea să interpreteze întâmplarea decât ca semn şi îndatorire.

Oare de câte ori nu văzuse în faţa ochilor tot felul de scene care aveau să se petreacă aievea peste zile, luni, uneori şi ani? Premoniţii vagi, imagini neclare. Judith nu ştiuse niciodată dacă se putea bizui pe intuiţia ei. Acum, însă, îi ieşise în cale acel pachet de cărţi. Dacă existau un sens şi o logică a vieţii, era obligatoriu să existe şi instrumente pentru descifrarea lor. Judith era ferm convinsă că descoperise un mijloc eficient de formulare a ceea ce aştepta de mult în adâncul fiinţei sale să fie adus la suprafaţă şi nu avea nevoie decât de un impuls extern pentru a urca la nivelul conştiinţei.

— O să ieşim noi şi din asta, comentase Caroline calm, în ziua în care Judith luase prima dată cărţile cu ea, la Le Jardin.

Judith nu s-a lăsat influenţată. Există oameni care simt ploaia într-un fel cu totul deosebit, în schimb alţii, Caroline, spre exemplu, se udă şi nimic mai mult. Judith considera că este datoria ei de o viaţă să le reveleze, lui Caroline şi doamnelor de marţi, accesul spre o lume spirituală.

— N-ai putea să-ţi întrebi cărţile unde întârzie Eva? s-a interesat Estelle.

Din acea seară de marţi, la Le Jardin, când i se oferise lui Judith drept cobai, Estelle încerca oarece îndoieli: nu cumva cărţile aveau totuşi forţa lor de pătrundere?

— Vei avea un copil, interpretase Judith, plină de ezitări, cărţile lui Estelle.

Oricât le sucise şi le învârtise şi le socotise, nu reuşea să schimbe cu nimic prezicerea. A mai apucat să spună doar că vor fi gemeni, după care profeţiile lui Judith nu au mai putut fi auzite, deoarece au fost acoperite de hohote de râs nestăvilite. În aceeaşi seară, spre surprinderea lui Estelle, soţul ei i-a comunicat că se retrage din linia întâi şi că îi numise la conducerea firmei pe fiul şi pe nora lui. Până aveau să-şi găsească o casă potrivită, Alexander şi proaspăta lui soţie, Sabine, aveau să locuiască împreună cu ei. În ţinuta lor business arătau ca doi gemeni. Lui Estelle i-a pierit orice chef să mai râdă. Nu simţise niciodată impulsul de a deveni mamă. Cu atât mai puţin mamă vitregă.

Judith a înregistrat apariţia copiilor vitregi drept o lovitură decisivă. Se afla pe calea cea bună. Simţea asta cu toată fiinţa ei. Toată arta consta în interpretarea cât mai exactă a mesajelor venite din subconştient. Din combinaţia de pe masa de machiaj a lui Estelle, nici măcar cea mai înfloritoare fantezie nu i-ar fi îngăduit să detecteze vreo urmă de bine. S-ar fi zis că se adunaseră toate cărţile negative, într-o constelaţie catastrofală.

Cu gesturi energice, Judith le-a luat pe toate, le-a amestecat din nou şi i-a cerut lui Estelle să aleagă nouă cărţi.

Estelle s-a executat imediat, fără să îi acorde prea multă atenţie. Judith a întors pe rând cărţile cu faţa în sus, cu gesturi solemne şi seriozitatea cuvenită momentului. Singurul interesat de talentele ei spirituale era Oskar, pudelul regal, alb ca zăpada, al lui Estelle. Numele lui complet era „Oskar von Caniche al IV-lea”. Termenul

franţuzesc suna pretenţios, însă în esenţă el tot un pudel era. Patrupedul frumos coafat se uita cu atâta speranţă în cărţile lui Judith de-ai fi zis că pricepe cu adevărat ceva din mesajul lor.

Curiozităţile lui Estelle în ceea ce privea viitorul erau pentru moment mai degrabă de natură practică:

— Ce părere ai? Am nevoie de foen? Halat de baie? Prosoape? Sac de dormit? Cort? Provizii?

Estelle se număra printre cei 21% care, potrivit statisticilor, încă nu călătoriseră în Est după cei douăzeci şi patru de ani de la Reunificare.

— Nu mergem în inima Mongoliei, ci în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Face parte din lumea civilizată, a liniştit-o Judith.

— M-am documentat, a corectat-o Estelle. Potrivit standardelor UE, zona se consideră nepopulată. Şaptezeci şi opt de locuitori pe kilometrul pătrat.

— În schimb sunt optsprezece mii de lacuri, a completat-o Judith.

Estelle, care tocmai trăsese fermoarul valizei, a dispărut iarăşi în cămara ei:

— Am uitat costumul de baie.

— Poţi să sari în apă şi fără. Acolo e fostul RDG. Se dau în vânt după nudism, i-a explicat Judith.

— Cum sunt trecută de treizeci de ani, am nevoie de costum întreg, a spus Estelle.

Oskar a început să adulmece cărţile şi să scheaune sfâşietor. Judith nu avea cum să nu fie de acord cu el.

— Şi? Ce ne aşteaptă? s-a interesat Estelle, făcându-şi loc lângă Judith.

Să fi fost cu adevărat călătoria lor sub o constelaţie nefastă?

— Imaginile de pe cărţile astea au rămas din Epoca Biedermeier, s-a bâlbâit Judith. E normal să nu fie uşor de descifrat.

— Am tot dreptul să-mi aflu soarta, a insistat Estelle, neliniştită de ezitările lui Judith.

Soneria telefonului a salvat-o pe Judith de restul interogatoriului inchizitorial. Estelle a răspuns şi zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Eva, i-a şoptit. A avut un accident. Sau a fost la un pas.

— Asta înseamnă puterea intuiţiei, a murmurat Judith impresionată, după ce ascultase întâmplarea de la şcoală. Ceva nu era în regulă, iar Eva a simţit de la bun început. Corpul a evitat spontan pericolul, înainte ca mintea să fi prins ceva de veste.

Incidentul prin care trecuse Eva demonstra în cel mai şocant mod cât este de important să-ţi asculţi vocea interioară. Judith s-a uitat din nou spre cărţile care ar fi trebuit să-i dea o idee despre ce le aştepta în călătoria lor în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Cel mai mare semn de întrebare în ce privea deznodământul fericit îl ridica „N° 8. Om perfid”. La care se mai adăugau şi alte două prevestiri de ghinion: „Hoţie” şi „Veste tristă”.

Cât despre armonie, niciun semn.

— Un bărbat va pune la încercare prietenia noastră, a propus Judith o interpretare.

— Max?

— Mai degrabă un străin, a socotit Judith.

Estelle s-a întors imediat în dressing şi a deschis din nou valiza:

— Poate ar trebui să-mi iau ceva mai şic. Cu bărbaţii străini nu se ştie niciodată.

5

— Şi? Cum a fost? s-a interesat Caroline, la telefon. Lăsaseşi fierul în priză?

Când a sunat-o Eva, se afla tot la masa ei de lucru din biroul de avocatură.

— Sigur că nu, s-a auzit vocea veselă a Evei. Azi am fost ocrotită de mai mulţi îngeri păzitori.

Ca şi cum ar fi simţit privirea mustrătoare a lui Caroline, Eva a trecut imediat în defensivă:

— Sunt catolică şi am dreptul să cred în ajutorul divin.

— Este un viciu de construcţie, trebuie făcut ceva, a insistat Caroline, ca o avocată cu state vechi, care nu putea împărtăşi acelaşi punct de vedere.

Experienţa o învăţase că nu era bine să te laşi în seama providenţei ca să fii salvat dintr-o situaţie extremă. Îngerii sunt fiinţe pe care nu te poţi bizui. Până şi în bine cunoscuta rugăciune de seară paisprezece îngeri se adună atenţi în jurul patului, iar doi sunt desemnaţi să te însoţească neîntârziat spre paradis.

Însă Eva nu dorea să se lanseze în nicio discuţie despre aspectele juridice ale accidentului din care scăpase.

— Nu mi s-a întâmplat nimic. Rămâne aşa cum am hotărât. Pornim spre Kiki, mâine dimineaţă, a încheiat ea convorbirea.

Avea respiraţia întretăiată şi părea hăituită, iar Caroline bănuia că prietena ei nu ieşise încă din starea de şoc.

— Doamna Seitz, doamna Seitz... s-a auzit Caroline strigată de o voce agitată, de pe culoar.

În aceeaşi clipă, uşa s-a dat de perete. În birou a intrat ca o furtună o făptură străveziu-lividă, cu pelerina fluturândă şi albă la faţă, ochi negri ca tăciunele şi buze liliachii. Pe stafie o chema Nora şi era noua ei internă. Avea note

extrem de bune şi maniere şi gusturi care pretindeau înţelegere.

Nora îşi imaginase noua sa carieră ca asistent de avocat sub influenţa serialelor americane, prin urmare viaţa de birou de până în prezent o dezamăgea enorm. Prea multe hârtii, prea puţină adrenalină. Caroline nu o văzuse niciodată atât de însufleţită ca acum. Nora agita de zor o scrisoare.

Caroline şi-a dat seama imediat despre ce era vorba. Un mesaj de ameninţare. Încă unul.

„Te omor cu mâna mea”, scria pe hârtie cu litere roşii, scurse.

— E sânge? a izbucnit Nora, în culmea agitaţiei.

I se vedea limpede entuziasmul că în sfârşit se întâmpla ceva ca în *CSI (Crime şi investigaţii).*

— Marker roşu, a spus Caroline, după ce a apropiat scrisoarea de nas.

— Însă ameninţarea ar trebui totuşi luată în serios, nu? a insistat Nora, dezamăgită.

— Nici nu vă închipuiţi câte asemenea scrisori au ajuns la noi în birou, de-a lungul anilor. Dosare întregi.

Caroline minimaliza incidentul, străduindu-se să i se adreseze cât mai neutru cu putinţă. Când aperi în instanţă criminali şi tot soiul de răufăcători, nu poţi evita să devii şi tu ţintă.

— Mergeţi la cinematograf şi uitaţi de toată mizeria asta, a sfătuit-o ea. Ne vedem după concediul meu.

Nora s-a retras, total decepţionată. Iar Caroline a oftat adânc. De la începutul carierei sale primise multe ameninţări şi de nenumărate ori fusese insultată şi chiar agresată. Însă de o asemenea campanie de ură cum era cea dezlănţuită de câteva luni încoace nu avusese parte niciodată. Caroline fusese desemnată apărător din oficiu într-un caz de răpire care stârnise multă atenţie. Un copil mic, o fetiţă, dispăruse ziua în amiaza mare dintr-un şirand public, ca să fie găsită, două zile mai târziu, inconştientă, într-un şanţ pe marginea unei şosele. Caroline obţinuse

achitarea presupusului răpitor, invocând lipsa unor dovezi solide şi incontestabile. Suspectul avea antecedente, victima adorabilă – firesc, împotriva apărătoarei s-a stârnit un imens val de mânie publică, încărcat de insulte şi ameninţări. Prin e-mail, telefon şi scrisori, iar uneori se întâmpla să fie şi oprită pe stradă. În urmă cu trei zile, Caroline găsise un şobolan putrezit pe jumătate în cutia ei poştală. „Timpul ţi-a expirat. Te voi vizita curând”, scria pe biletul de alături. Cu markerul, cu litere roşii ca sângele. Sentimentul că nu mai era în siguranţă nici acasă îi pusese capac. Primejdia nevăzută o însoţea clipă de clipă, zi de zi.

În acea seară, mergând spre maşină, a surprins-o deodată cât de slab luminată era parcarea biroului ei. Peste zi, copiii se jucau pe terenul viran, mai târziu ieşeau şi iubitorii de câini cu micuţii lor protejaţi, la concurenţă cu perechile de îndrăgostiţi care se fereau de ochii lumii refugiindu-se în bezna tufişurilor, care ofereau o ascunzătoare perfectă. Caroline, eşti paranoică, şi-a zis ea, dar a grăbit pasul. Făcea faţă cu brio la controverse deschise, atacuri verbale şi orice alt soi de conflicte. Însă adversarul ei invizibil o aducea în pragul deprimării. Îşi încorda auzul, scruta fiecare tufă, încercând să surprindă orice umbră aflată în mişcare. Raţiunea îi poruncea să-şi păstreze calmul. Scrisorile de ameninţare, judecând după experienţa ei, veneau din partea cuiva care evita o confruntare faţă în faţă, căruia îi era teamă să o privească în ochi şi să-şi verse jignirile. Un laş care se temea de o înfruntare directă. Nu avea să i se întâmple nimic. Însă temerile ei nu ţineau seama de şirul gândurilor. Focul continuu la care era supusă îi tocea nervii. Caroline ajunsese foarte aproape de maşină când a auzit paşi în urma ei. Paşi mărunţi şi repezi. Cineva se apropia în fugă. Drept spre ea. A început să-şi caute grăbit cheia în geantă, scormonind frenetic printre dosare, agende, antinevralgice, batiste, creme de mână şi corespondenţa ultimelor patru zile. Şi în cele din urmă a găsit-o. Între timp, zgomotul

paşilor venea de foarte aproape, din spatele ei. În clipa în care a reuşit să introducă cheia în broască, a simţit o lovitură în ceafă. Tare. Dureroasă. Şi neaşteptată. Caroline s-a străduit să îşi dea seama ce se întâmplase. Abia după câteva secunde a înţeles că fusese lovită cu putere de o minge de fotbal. S-a răsucit fulgerător pe călcâie. Gardul viu foşnea suspect, iar în marea de frunze lucea o faţă. Caroline era atât de furioasă, încât s-a dus direct spre făptaş şi l-a apucat cu o mână de guler. Din întuneric a apărut un băiat, de cel mult paisprezece ani – scund şi îndesat, cu păr roşu şi pistrui roşii.

— Unde te trezeşti? Într-un joc de computer, în care dobori oameni? l-a certat Caroline, scoasă din fire.

Băiatul încremenise de groază. Mirosea a cartofi prăjiţi şi a transpiraţie.

— N-am vrut… a îngăimat el. Am vrut să nimeresc coşul de gunoi. Atât, coşul de gunoi. Nu prea mă descurc la fotbal. Întrebaţi-l şi pe antrenor. Mereu stau pe bancă.

— Părinţii tăi ştiu că hoinăreşti la ora asta?

Lui Caroline îi huruia tot creierul. Nu-şi dădea seama cât de tare vorbea.

— Am mâncat chipsuri, la chioşc. Am plătit, din banii mei de buzunar.

Băiatul a izbucnit în lacrimi. Purta tricoul alb-verde, prea bine ştiut de Caroline. Fiul ei, Vincent, jucase şi el în copilărie la SC Borussia Lindenthal-Hohenlind, iar acum erau înscrişi la clubul de tradiţie al Kölnului cei doi băieţi ai Evei. Oare de câte ori nu întârziase şi Vincent de la antrenamente, din cauză că drumul spre casă trecea pe lângă trei McDonald’s? Caroline l-a eliberat imediat pe micuţul fotbalist, simţindu-se vinovată.

— Vă rog să nu le spuneţi părinţilor mei că m-am oprit să mănânc, a continuat el să se smiorcăie. Trebuie să mă duc şi la înot, din cauză că sunt prea gras.

Caroline era ruşinată toată, după câteva săptămâni de presiune îşi vărsa nervii pe un biet nevinovat, care ştia doar să se bâlbâie şi să scâncească.

— Rămâne secretul nostru, l-a asigurat ea.

Reacţionase exagerat, la o minge de fotbal şutată aiurea. De ce se purtase aşa cu bietul băiat? Micuţul sportiv a mai murmurat o scuză grăbită şi imediat s-a făcut nevăzut.

Extenuată, Caroline s-a prăbuşit pe scaunul maşinii, simţind că îi crapă capul. Nu-şi revenise după lovitură şi o durea ceafa. Şi telefonul a început să sune. A răspuns cu greu.

— Stau cu ochii pe tine. Şi simt mirosul spaimei tale. Timpul e pe cale să expire, a răsunat vocea.

Vocea era a lui Siri, robotul iPhone, care îi reproducea stricat textul scris. Apoi, muzică marţială. *I'm gonna kill you.*

Lui Caroline îi venea să dea de pământ a smartphone-ul, care o bombarda zi şi noapte cu acest gen de apeluri. Însă s-a mulţumit să oprească aparatul şi să scoată harta cumpărată mai devreme, în aceeaşi zi. Era o aventură să descoperi Birkow. Satul se afla la marginea Parcului Naţional Müritz din Zona Lacurilor, în Mecklenburg, nu departe de graniţa cu landul Brandenburg. Locul promitea tot ce-şi putea dori: spaţii vaste, peisaje încântătoare, cadru natural. Nimeni nu avea cum să o găsească acolo. Aşa spera ea.

6

— Ce-i asta? Iarăşi e Ziua Mamei? a exclamat Eva.

De fapt, era foarte conştientă că e vineri. Şi 13, pe deasupra. Când va pleca în călătorie. Ce rău se putea întâmpla într-o zi care începea în regim de cinci stele? David se sculase în zori şi adusese chifle proaspete, de la brutărie, Frido Jr. pregătise fresh de portocale şi acum îi aducea Evei, la pat, o tavă plină, într-un echilibru instabil, cu un mic dejun opulent, ca pentru un gourmet. Aşezată pe marginea patului, Anna îi prezenta maică-sii cu mândrie tricotajul pe care abia îl începuse.

— Fac un şal. Pentru tine, a asigurat-o ea.

Numai Lena se abţinea de la orice gest de ispăşire. Prietenul ei pusese capăt idilei şi plecase în călătorie spre capitala olandeză împreună cu detestabila Marlene, din clasa paralelă. Motiv suficient pentru Lena ca, pentru moment, să nu mai vorbească deloc cu mama ei. La urma urmei, Eva îi interzisese escapada, luându-şi pe conştiinţă ruptura iubirii vieţii ei. Eva a decis că, după un croasant şi o gură de cafea, va avea tot timpul să se aplece asupra chinurilor prin care trecea fiica ei cea mare. Oricum, şcoala rămânea închisă, pentru cercetările din urma accidentului petrecut cu o zi în urmă.

A început să citească ziarul de dimineaţă, în tihnă. La rubrica de ştiri locale, o întâlnire cu ea însăşi: „Mare ghinion, mare noroc al Evei K. (46): joi la amiază, un plafon din gimnaziul arhiepiscopal s-a prăbuşit în timpul lucrărilor de renovare.” Au început să-i tremure paginile în mână şi să-i joace literele în faţă, un val de adrenalină i s-a răspândit în tot corpul. Şocul o ajungea din urmă, cu o amânare de douăsprezece ore. Imaginea pixelată, în alb-negru, a scaunului strivit descria dramatic din ce scăpase. Lipsiseră câţiva centimetri, câteva secunde, ca ea să nu mai fie astăzi. Percepţia că scăpase ca prin minune din

ghearele morţii a copleşit-o cu forţa unei enorme explozii întârziate.

— Totul în ordine? s-a interesat Frido, apărut în cameră cu un buchet imens.

Mănunchiul de flori alese fără niciun gust, trimis de domnul Krüger, arăta de parcă ar fi fost şterpelit de la cimitir.

Eva nu i-a răspuns. În minte i se învălmăşeau imaginile propriei ei înmormântări. Cei patru copii, între înmărmurire şi râuri de lacrimi, Frido distrus, mama ei în pragul colapsului. Auzea în minte cuvintele mieroase şi vane ale părintelui Rennert, prezenţă ideală în scene tragice, cu părul său firav, lăsat să atârne moale pe umeri, obrajii căzuţi şi ochii apoşi. Şi turnând clişeele obişnuite: „Smulsă din tumultul vieţii… atâtea planuri care nu s-au mai… existenţa ar mai fi avut să-i ofere atâtea.” Elogiul lui avea să se încheie apoteotic: „Ea va rămâne veşnic în inimile enoriaşilor noştri.” Asta spunea la sfârşitul fiecărei înmormântări. Eva nu avea chef să-şi continue viaţa în inima nimănui. Îşi dorea doar să rămână la ea acasă. Cu soţul ei şi cu cei patru copii. Era scăldată de sudori reci, inima îi bătea nebuneşte, iar dormitorul se învârtea ca tamburul maşinii de spălat.

— Să chem un medic? a auzit stins vocea lui Frido în ureche.

— Trebuie să-mi fac bagajul, a bolborosit Eva. Imediat va apărea şi Caroline.

— Doar nu-ţi trece prin gând să pleci, a contrazis-o Frido.

Eva a aruncat pătura de pe ea cu un gest hotărât. După un accident de maşină, se impune să te aşezi din nou la volan cât mai curând cu putinţă şi să-ţi intri în normal. Şi în cazul ei regula trebuia să funcţioneze.

— Nici nu vreau să aud, a spus Eva, făcând ghem ziarul şi luându-şi agenda: până la plecare mai erau două ore, ce mai avea de făcut?

A parcurs, năucă, lista de *to do* a zilei trecute. Călcat rufe. Cu patru semne de exclamare. De dat cu aspiratorul

la etaj, programare la dentist pentru Lena. Patru rânduri de chei ale casei. Şi iarăşi o exclamaţie.

Rahat „tumultul vieţii”, rahat „existenţa ar mai fi avut să-i ofere atâtea”! Ratase de puţin să-şi petreacă ultimul ceas al vieţii gândindu-se la rufele de călcat. Viaţa ei era năpădită de nimicuri.

Ce-ar fi avut de răspuns la porţile cereşti, dacă i s-ar fi pus întrebarea: „A avut viaţa ta un sens?” Ce-ar fi avut de răspuns? „Las în urma mea un soţ foarte ocupat, patru adolescenţi obositori, care ştiu să fie şi foarte agreabili, trei seturi incomplete de chei ale unei case familiale achitate pe jumătate într-o zonă verde şi un coş întreg cu rufe de călcat.” Poate ar fi fost bine să sublinieze că, prin moartea ei, se elibera una din mult doritele jumătăţi de normă din spital. Ideale pentru mamele care doreau să-şi continue cariera de medic.

Tăcerea îndelungată a Evei i-a neliniştit pe copii. Ambii ei fii se strecuraseră într-un colţ, în aşteptarea meritatelor fulgere materne. Ochii lui Frido tresăreau nervos, ca nişte bile din cauciuc.

— Discutăm diseară, a spus Frido, scoţându-i pe cei doi din cameră.

— Diseară sunt la Birkow, i-a spus Eva.

— Trebuie să căutăm un avocat pentru Frido Jr., i-a amintit soţul ei.

Eva înţelegea bine unde bate. „Să căutăm”, în acest context, însemna că Frido era de neînlocuit la firmă, iar Evei îi revenea să dea telefoane o jumătate de zi, ca să afle cum să-l scoată din încurcătură pe Frido Jr.

— Trebuie să luăm un avocat, a repetat Frido.

— Ocupă-te tu, a rostit Eva scurt, ridicându-se şi apucând geamantanul.

— Tu ai concediu, a insistat Frido. Îţi este uşor să amâni călătoria. O zi în plus sau în minus nu mai contează.

Ce ştia el? Poate tocmai această zi era tot ce conta. De ce tuturor li se părea normal ca Eva să intervină ori de câte ori viaţa avea iarăşi un capriciu? Naturaleţea cu care

dispunea Frido de timpul ce îi fusese dat ei, pentru a trăi, o scotea din minţi.

— De câte ori s-a întâmplat în ultimul an, marţea, să fiu nevoită în ultima clipă să mă scuz că nu pot ajunge, din cauza copiilor? Mă ţin după voi, de dimineaţa până seara. Şi? La ce folos?

— Dar acum este o situaţie cu totul nouă.

— Nimic nu-i nou, i-a replicat Eva, din ce în ce mai furioasă. Dimpotrivă. În fiecare zi, ţin aceeaşi predică. M-am săturat să tot încerc să-i pun pe roate. Pe David l-am trezit ieri de şapte ori. De ce? Ca după-amiază să aflu că, în drum spre şcoală, s-a rătăcit.

De cealaltă parte a uşii se auzeau şuşoteli. Băieţii erau fără doar şi poate extrem de interesaţi să afle cum se va încheia discuţia.

— Eva, acum nu mai e vorba de o greşeală măruntă, ci de o infracţiune. Am face bine să-l ajutăm pe Krüger să facă lumină.

Atunci a intervenit Frido Jr., din ascunzătoarea lui din spatele uşii:

— Nu dau niciun nume. Nu bag pe nimeni în povestea asta. Krüger e singurul vinovat pentru că şi-a pus o parolă atât de comună.

— Probabil îl împiedică un cod japonez al onoarei, a comentat Eva refuzul lui Frido Jr., aruncând în geamantan o pereche de pantofi luată la întâmplare. Îşi merită pedeapsa, Frido. Pe copii nu îi poţi feri chiar de orice încercare, a argumentat ea.

— S-ar putea să vorbim despre cazier, a avertizat-o Frido.

Dar Eva vedea altfel lucrurile:

— Poate că ne-am străduit prea mult să înlăturăm toate obstacolele din calea copiilor.

Apoi a rupt cu hotărâre lista plină de nimicuri din agendă. Pe stomatolog îl putea suna foarte bine şi Lena singură, şi ce dacă îşi pierdeau mereu cheile? Puteau foarte bine să aştepte la uşă. Poate aşa învăţau mai repede să poarte de

grijă lucrurilor, nu bucurându-se de cheile care creşteau imediat la loc. O cuprinsese ameţeala şi în minte i se buluceau imagini, într-o succesiune rapidă: cheile, filmele, plafonul, prăbuşindu-se şi apoi prăbuşindu-se din nou. Şi acelaşi zgomot puternic îi năvălea în urechi.

— Am nevoie de o pauză în creşterea copiilor, a spus Eva, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul vocii. O săptămână. Pe urmă mă întorc şi sunt iarăşi cu totul a voastră.

Lui Frido încă nu-i venea să creadă că Eva vorbeşte serios.

— Te poţi relaxa mult mai bine după o discuţie cu un avocat, a insistat el, clătinând din cap.

— Ce-ar fi ca fiul nostru să afle singur ce-l aşteaptă? i-a propus Eva. Numărul biroului de avocatură al lui Caroline se găseşte pe Internet. Am s-o previn.

Îngrămădea la întâmplare tot soiul de lucruri în geamantan, fără judecată, fără raţiune şi fără niciun plan: lenjerie, un pulover gros, o rochie vaporoasă de vară, pentru prilejuri festive. Eva nu reuşea să se concentreze. Ştia doar că nu trebuie să se oprească. Frido o urmărea neîncrezător.

— Sun la medicul de familie, a hotărât el.

— Dacă nu gândesc ca tine nu înseamnă că sunt bolnavă, i-a replicat Eva.

Nu era pentru prima oară când aveau discuţii pe tema educaţiei, în ultimele săptămâni. Adolescenţii lor le solicitau nervii la maximum. La fel şi placiditatea conjugală. Eva îşi îndesase bine în valiză şi hanoracul de schi.

— Eşti sigură că placa aia nu te-a atins puţin la cap? a întrebat-o Frido, abordând un ton caustic.

— Plec. Acum. Astăzi. Aşa cum plănuit. Într-o săptămână sunt înapoi, i-a strigat Eva.

Iar până atunci să se ocupe alţii de cheile noi, de chinurile amoroase, de rufele necălcate şi de plecatul la timp spre şcoală. Cu sau fără ghemul de lână. Dar în orice caz fără ea, pe post de supraveghetor.

7

— Eşti sigură că te simţi bine? a întrebat-o Caroline, îngrijorată.

La ora nouă punct sosise la Eva, prima de pe lista ei de pasageri.

— După mine potopul, a comentat Eva, aruncând o privire asupra dezordinii din familia Kerkhoff.

Cu mustrări grave de conştiinţă, cei patru copii se înşiraseră în faţa intrării. Până şi Lena venise să-şi ia rămas-bun de la mama ei.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, mi-aş reproşa toată viaţa, a murmurat ea. Asta nu înseamnă că mi-a trecut supărarea.

Şocul fusese profund. Doar Frido părea să nu fi recepţionat mesajul. Nu se vedea nicăieri.

— Să-l aşteptăm şi pe el? a întrebat Caroline.

Eva ştia că avea motivele lui să nu se arate.

— Cred că preferă să dea telefoane la avocaţi.

— Dragostea în căsnicie ridică pretenţii, din când în când, a consolat-o Caroline.

— Pauza asta ne va prinde bine, a consimţit Eva.

Caroline împărtăşea aceeaşi speranţă. Şi mai mult spera ca Estelle să fi încheiat împachetatul, despachetatul şi reîmpachetatul şi să poată continua repede drumul spre Judith.

Succesul unui concediu depinde de alegerea anturajului potrivit, aşa poţi citi în orice ghid de călătorie. Însă în ce o privea pe Estelle, prima condiţie era să care cât mai mult din dressing room la destinaţie. Pregătise două cufere din cele în care, la nevoie, s-ar fi putut ascunde şi un luptător de sumo, o *beauty-case* supradimensionată, echipamentul de golf şi un pudel regal alb ca zăpada. Altădată, ori de câte ori Estelle pleca în călătorie împreună cu doamnele de marţi, soţul ei îl lua pe Oskar la birou. Dar de când Sabine, fiica vitregă, promovase în conducere nici nu mai putea fi vorba de aşa ceva. Lupta pentru putere făcea ravagii în

imperiul farmaceutic. Sabine dezlănţuise o campanie nemiloasă de epurări, iar Oskar fusese cea dintâi victimă.

— Are alergie la câini, i-a şoptit Estelle lui Caroline.

Din vocea ei se ghicea limpede că, la rândul său, suferea de o gravă alergie la Sabine.

— Ce ai împotriva ei, de fapt? a întrebat Eva.

— Are douăzeci şi cinci de ani, a absolvit la Harvard, este fermecătoare şi spirituală, vorbeşte cinci limbi şi mai de mult a lucrat ca model, s-a înverşunat Estelle. Însă culmea-culmilor abia urma: Purtăm acelaşi nume, s-a revoltat ea.

Caroline nu înţelegea ce era atât de rău în asta.

— Ştii cum i se spune, ca să nu fim confundate? a întrebat Estelle. Tânăra doamnă Heinemann.

Caroline părea că înţelesese imediat mesajul:

— Lângă aşa o persoană, pari automat mai bătrân. În toate înţelesurile cuvântului.

— Am ajuns la vârsta la care eternitatea pândeşte după colţ, a spus Eva.

Judith, ultima care s-a alăturat grupului, împărtăşea aceeaşi părere. Avea bagaj puţin, iar cu moralul era la pământ. De la fostul ei soţ, Philipp, Caroline căpătase experienţa şofatului alături de cineva care le ştie pe toate. Dar Judith depăşea orice imaginaţie. De cum a pornit motorul, se apucase strâns de mânerul uşii, ca şi cum ar fi exersat un nou exerciţiu yoga de încordare maximă a tuturor muşchilor. Îşi întorcea continuu privirile, încolo şi încoace, încercând să preîntâmpine orice primejdie. Mimica ei oglindea fidel toate manevrele lui Caroline. Judith tresărea voios şi frâna şi ea cu orice prilej, oportun sau inoportun. La încrucişarea autostrăzilor Dortmund-Wuppertal, Caroline a ajuns la capătul răbdării după nenumăratele semnale de atenţie, de alarmă, de oftat şi de văitat. Se întreba cum avea să reziste restul de şase sute douăzeci şi doi de kilometri până la Birkow: în total, şapte ore de călătorie.

— Altădată aveam mereu pregătite mescalină, LSD şi canabis pentru însoţitorii de drum, a început Estelle.

Împreună cu Eva, se instalase comod pe bancheta din spate. Între ele, prins regulamentar în centură, Oskar, care scheuna de câte ori avea prilejul, din spirit de solidaritate cu Judith.

— Altădată? s-a amuzat Eva.

— În anii şaptezeci, a precizat Estelle.

— Tu nici nu te născuseşi pe atunci, a sugerat Caroline.

— Mersi, Caroline, a spus Estelle. Eşti o prietenă adevărată.

Cine ştie dacă schimbul lor de complimente nu ar fi continuat, dacă Judith nu ar fi ţipat în gura mare. Şi asta doar din cauza înclinării uşoare a unui camion aflat pe banda din dreapta.

— Mereu mi se pare că scap ceva din vedere, a bombănit Caroline, la un pas de infarct.

Eva a reacţionat cu mai multă înţelegere şi a întrebat îngrijorată:

— Ce-i cu tine, Judith? Nu te-am văzut niciodată aşa isterică.

— Am avut un vis ciudat azi-noapte, a recunoscut Judith precaut, bănuind că dezvăluirea ei nu avea să trezească interesul nimănui.

— Din nou Judith se crede profet amator, a gemut Caroline.

De când îşi ridicase intuiţia la rang de instanţă supremă, Judith era supusă la tot soiul de inspiraţii cosmice. În timp ce Caroline era genul de om care făcea planuri şi îi plăcea să calce pe un teren ferm, unde evenimentele rămân previzibile. Ani la rândul îi fusese suficient să se uite în agendă ca să ştie ce îi rezervă viitorul. După eşecul căsniciei ei, îşi pierduse însă această siguranţă.

— Dacă vrei să conduci tu, cu plăcere, a propus Caroline.

— Cinstit, am crezut că maşina aia o să o ia razna, s-a apărat Judith.

Uluitor, în ciuda terapiei respiratorii, meditaţiei, exerciţiilor yoga, cursurilor de percuţie, de olărit şi de cunoaştere a propriului corp prin cioplitul pietrei, Judith tot

nu reuşea să-şi găsească liniştea profundă. Dimpotrivă. Gena ei de stres îşi făcea în continuare de cap.

— Am încredere totală în tine, s-a grăbit Judith să o asigure. În tine, în orice caz. Însă nu şi în toţi ceilalţi.

— Trebuie să-ţi prinzi cu mâna dreaptă arătătorul, a sugerat Eva, de pe bancheta din spate. Aşa procedează japonezii. Arătătorul simbolizează frica. Atunci când îl strângi, se armonizează simţămintele negative.

— De când te pricepi tu la asta? a vrut să ştie Caroline.

— Aşa procedează eroina dintr-un film-şoc de-al lui Frido.

— Şi funcţionează? a întrebat Estelle.

— Nu prea, a recunoscut Eva. După zece minute, femeia a fost asasinată.

— Mai bine o lua la fugă, a intervenit Estelle sec.

Conversaţia a avut darul să îi distragă atenţia lui Judith de la trafic. Drumul lor trecea pe lângă Münster şi Oldenburg, apoi în zona Hamburgului. Spre Schwerin, pe autostradă, s-a lăsat deodată liniştea. Pe măsură ce se apropiau de Est, cu fiecare kilometru străbătut, şoseaua devenea tot mai liberă; şi, în cele din urmă, Judith s-a potolit.

Caroline nu mai urmărea atent conversaţia prietenelor sale. Deşi abia se făcuse ora patru, fusese nevoită să aprindă farurile. Se orienta tot mai greu. La radio se transmiteau mereu ştiri despre furtuna Lukas, care ameninţa toată regiunea răsăriteană. Sfinţii de Gheaţă promiteau să nu înşele deloc aşteptările. Pentru acea noapte, în Mecklenburg-Pomerania Occidentală se anunţau furtuni cu vânt până la 120 de kilometri la oră şi temperaturi în jur de 6°C.

În apropiere de Rheinsberg, au simţit primele semne ale schimbării de vreme. Doamnele de marţi ieşiseră de un timp de pe autostradă şi mergeau acum pe o şosea obişnuită. Vârtejurile de vânt purtau ţărâna de pe câmp până în mijlocul asfaltului, iar norii de praf le împiedicau să mai vadă pădurile şi mulţimea de lacuri pe lângă care treceau. Caroline sperase să se bucure de regiunea aceea

pitorească, de câmpurile de rapiţă în floare, de verdele proaspăt al dealurilor domoale. Însă acum trebuia să fie foarte concentrată asupra drumului. Mai aveau de străbătut treizeci de kilometri. Trombele de praf ascundeau sate minuscule, gospodării singuratice şi pâlcuri de arbuşti izolaţi. Panourile rutiere indicau lacuri după lacuri, pe care acum le mai puteai doar ghici, ca pe nişte găuri negre.

Caroline era atât de concentrată, încât o vreme nu a băgat de seamă Jeepul mare şi negru din spatele ei. Să fi fost o simplă intuiţie, venită de nicăieri? Oare se înşela? După câţiva kilometri a început să i se pară tot mai curios că bărbatul urma acelaşi drum. Îşi arunca tot mai des privirile în retrovizoare. *Eşti moartă.* Şi-a adus din nou aminte de ameninţări. Cele două faruri de un galben-intens care ocupau toată oglinda menţineau aceeaşi distanţă chiar şi atunci când încetinea, voit. Jeepul părea lipit de bara ei de protecţie din spate. Oare nu avusese sentimentul, cu o oră mai devreme, la popasul de pe autostradă, că în jurul maşinii se furişa cineva, cât ele îşi beau cafeaua, înăuntru? Când se întorseseră, nu constatase nimic suspect la maşină. Dar senzaţia stranie din stomac nu o părăsise.

În oglinda retrovizoare, *obiectele par mai aproape decât sunt în realitate,* s-a consolat ea cu o formulă rămasă în minte de pe vremea când îşi luase carnetul de şofer. Însă starea ei se potrivea perfect cu poveştile de groază ce veneau dinspre bancheta din spate. Estelle istorisea cu voluptate cel mai îngrozitor moment trăit de ea într-un cinematograf. În film era vorba de o fetiţă urmărită de un clovn.

— Acum, fetiţa e singură în casă, noaptea, şi aude zgomote ciudate din beci, povestea Estelle. Ca şi cum cineva ar fi spart lemne. Şi ce face micuţa? Coboară, ca să vadă dacă e totul în regulă.

— Dar ce dorea clovnul de la ea? a întrebat Eva, dornică să treacă peste detaliile sângeroase şi să ajungă grabnic la finalul fericit.

— Asta trebuia să afle şi ea. Despre asta e vorba în film.

Toate erau atât de absorbite de filmul lor horror încât nici nu au băgat de seamă cum Caroline devenea tot mai agitată la volan. Maşina le urmărea în continuare. Cuprinsă de panică, se uita când la ecranul aparatului de navigaţie, când în oglindă. În căutarea unei scăpări, a descoperit pe display-ul GPS-ului un drum secundar ce pornea din şosea şi revenea la ea peste o vreme. Iată ocazia de a scăpa de urmăritor. În ultima clipă, Caroline a sucit brusc volanul spre dreapta şi a traversat în viteză vegetaţia măruntă, intrând pe drumul forestier. Judith a început să ţipe, iar Oskar să latre.

Jeepul negru cu tracţiune integrală şi-a văzut de drum. Caroline a apucat să zărească doar silueta vagă a bărbatului de la volan. Purta ochelari şi se uita calm, drept înainte. Nici nu părea să fi băgat de seamă că se întâmplase ceva cu maşina din faţa lui. Apoi, Jeepul a dispărut. Iar ei nici măcar nu i-a trecut prin gând să ţină minte numărul de înmatriculare.

— Vrei să ne termini? s-a revoltat Judith.

— Este o scurtătură, le-a explicat Caroline.

Maşina a înaintat cu greu pe drumul negru, plin de hârtoape, până când a început să dispară cu totul. Un şir de bălţi, în mijlocul câmpului. Mai erau cincizeci de metri şi un mic dâmb, apoi ieşeau iarăşi în şosea. Caroline apăsa acceleraţia cu grijă. Mult prea târziu şi-a dat seama însă că următoarea baltă era în realitate o groapă plină de nămol. Roţile s-au oprit în terenul care nu le mai opunea rezistenţă, iar maşina a rămas neclintită, cu un zgomot de gigantică pupătură.

— Aţi ajuns la destinaţie, le-a anunţat senin vocea GPS-ului.

8

Pe la şase şi jumătate, Kiki a început să se neliniştească:

— Ar fi trebuit să ajungă de mult, i-a spus lui Max.

Încercase de mai multe ori, fără succes, să le telefoneze prietenelor sale. Greta, care sărise peste somnul de după-amiază, adormise imediat după cină. Kiki dorea să folosească răgazul neaşteptat ca să facă în sfârşit ordine pe birou. Cât se putea, fiind atât de îngrijorată.

— Atunci să începem cu împărţitul cadourilor, i-a propus Max.

— Ce cadouri? l-a întrebat Kiki, care nu mai înţelegea nimic.

— O surpriză, de ziua ta, i-a mărturisit Max bucuros.

— Ziua mea este în noiembrie, i-a amintit Kiki.

— Aşa zici? a întrebat-o Max, care considera că aniversarea ar fi trebuit să fie o sărbătoare fără dată fixă. Evenimentele veşnic anunţate înşală întotdeauna aşteptările. Uită-te ce se întâmplă de Crăciun, i-a explicat el. Ai la dispoziţie trei sute şaizeci şi cinci de zile ca să pregăteşti ceva di granda şi pe urmă se fâsâie totul, din cauza speranţelor prea înalte. Sărbătoarea trebuie onorată atunci când îţi vine cheful. Spre exemplu, chiar acum.

Kiki era bucuroasă să se vadă scutită de obligaţia de a-şi pune ordine în acte. Oricum, avea oroare de facturile neplătite. A acceptat cu bucurie ca Max să o lege la ochi şi a început să se învârtă vesel în cerc, ca vestitele dansatoare cu rochii roşii, la carnavalul din Köln. Max a ghidat-o precaut şi au ieşit din birou, spre culoar. Kiki bâjbâia cu mâinile după puncte de reper, să-şi dea seama încotro mergeau. A pipăit pachetul de la Ikea, care conţinea viitorul dulap de haine din camera numărul patru, vechea vitrină care urma să fie curăţată de cari şi dulapul de bambus rămas fără un picior la mutare, aşteptând să fie reparat de câteva luni. Rămăseseră atâtea de făcut înaintea deschiderii, de peste trei săptămâni. Au ajuns la

uşa de la intrare, unde o placă ţinea în continuare locul scării.

— Ai reparat, în sfârşit, banca de sub copacul bătrân, a ghicit ea.

Max a purtat-o mai departe, fără niciun cuvânt. Kiki îşi făcea o vagă idee despre direcţia în care o porniseră, după cum pipăia terenul la mers. De pe pietrişul curţii din faţă au cotit la stânga, spre spatele casei. A auzit scârţâitul gardului care închidea coteţul păsărilor. Când a simţit iarăşi pământ ferm sub tălpi a bănuit că au ajuns în şură. În zona ei rămasă intactă depozitaseră materialele pentru renovare: ţigle ieftine, confecţionate manual, plăci de faianţă de la o clădire veche, din apropiere, lenjerie de pat pentru zece camere de la un hotel intrat în faliment, trei căzi de baie vechi, o cutie de clanţe, paisprezece suluri de tapete psihedelice din anii şaptezeci, câteva dulapuri care, cu puţin efort, aveau să-şi recapete vechea strălucire, unelte de grădină care, curăţate de rugină, ar fi putut fi ca noi, pe scurt, tot ce se strânge când dispui de mijloace modeste şi vrei să mobilezi nouăsprezece camere şi să transformi o poiană sălbăticită în grădină de legume.

Max i-a scos legătura de la ochi. Kiki a clipit des – în întunericul din jur fulgera un joc de lumini. Cum i-ar fi fost imposibil să găsească o hârtie de ambalaj pe măsură, Max îşi îmbrăcase cu iubire darul său în lumini de Crăciun: *Sărbători fericite,* clipeau literele roşii-alb-verzi.

— Instalaţia de lumini e aparte, am împrumutat-o de la Moller, i-a explicat Max.

Moller era proprietarul gospodăriei din stânga lor, care de Crăciun îşi scăldase toată ograda într-o mare de beculeţe. Spre enorma bucurie a micuţei Greta, care nu se mai săturase de licărul şi dansul luminilor. O parte din ghirlande împodobeau acum darul oferit lui Kiki, de ziua ei.

— E marca Ferrari, a anunţat Max cu mândrie.

Informaţia suplimentară s-a dovedit de mare ajutor, pentru că vehiculul din faţa lui Kiki era verde, avea anvelope enorme, cu profil gros şi arăta ca un tractor. Mai

rău de atât, era cu adevărat un tractor. Chiar şi în aura romantică a sute de beculeţe multicolore, tot a jucărie pentru bărbaţi arăta. Max ţopăia entuziasmat în jurul ei, cu obrajii în flăcări.

— Ce părere ai? a întrebat-o.

Mintea lui Kiki executa cele mai dificile piruete. Încerca să-şi imagineze ce brazdă lasă în urmă un asemenea utilaj. Spre exemplu, în contul lor comun.

— Putem să cărăm toată cheresteaua, să arăm poiana din spatele casei şi să cultivăm mai multe legume, a lămurit-o Max, îmbătat de ideea lui genială. O să ai, în sfârşit, ogorul tău.

Părea un copil care îl întâlnea pentru prima oară pe Moş Crăciun.

— Pe deasupra, are şi radio-casetofon, a mai adăugat el.

Această dotare tehnică a ajutat-o pe Kiki să stabilească vârsta vehiculului – o realizare a anilor şaptezeci. Noul lor tractor era o râvnită piesă de muzeu.

— Şi cât costă aşa ceva? s-a interesat Kiki, prozaic.

Avea vaga bănuială că erau banii câştigaţi de Max în cele opt săptămâni ale lui de muncă, la Berlin. Dar Max nu se lăsa tulburat de asemenea nimicuri:

— N-am băgat de seamă preţul. Ştii că sunt miop.

— Eu vorbesc serios, Max.

— Am primit onorariul pentru contractul de la Berlin, i-a confirmat Max cele mai negre bănuieli. Restul am împrumutat de la vechiul meu prieten, Jens Schumann. Cu pesimismul lui profund, nu se aşteaptă deloc să vadă banii prea curând.

O clipă, Kiki a socotit dacă rătăcirile financiare ar justifica o crimă.

— Nu te bucuri? a insistat Max, cu un zâmbet puţin dezamăgit.

— Plănuisem să extindem şura, cu banii ăştia.

De la inaugurarea ei, în anul 1911, şcoala servise drept loc de adunare a comunităţii, pentru întruniri de familie, conferinţe, expoziţii, parastase şi nunţi. Asta până la

Reunificare, după care şcoala şi satul rămăseseră pustii. Planul lor fusese să reînvie aceste tradiţii în clădirea reconstruită. Un centru cultural viu nu putea decât să ajute satului, căzut în letargie după închiderea şcolii.

Însă şi Max avea logica lui:

— Doreai să amenajezi grădina cu prietenele tale. E mult mai simplu, cu echipamentul potrivit, a adăugat el, îndepărtând cu grijă decoraţiunile de Crăciun. Nu eşti ţărancă adevărată dacă nu ai tractorul tău. Facem un tur de probă?

Fără să mai aştepte răspuns, a pornit motorul. Ferrari-ul nou-nouţ suna ca un cuter de pescari ieşind în larg. Max trona mândru în scaun, legănându-se încolo şi încoace.

— Adu-l înapoi, i-a strigat Kiki. Bagă-l imediat înapoi.

— Urcă şi tu, a invitat-o Max. Trebuie să simţi motorul. E cu totul altă senzaţie. Şi nu e voie să te agăţi de volan, dintr-o parte, nu e făcut să funcţioneze aşa.

— În trei săptămâni e deschiderea, iar bani noi nu avem de nici unele, s-a plâns Kiki.

— Tractorul este bun pentru muncile grele, de care voi cinci nu sunteţi în stare.

Abia acum începea Kiki să înţeleagă. Ferrari-ul nu era un cadou de ziua ei, venit prea târziu sau prea devreme. Ci un fel de compensaţie, ca şi cum Max şi-ar fi plătit o indulgenţă pentru că nu va putea să o ajute la grădină. Ceea ce vedea ea nu era un tractor, ci un simbol al distrugerii relaţiei lor.

— Ţi-ai luat un nou angajament, la oraş, a preferat Kiki o lovitură directă.

— Tata mi-a propus să-l ajut, dezvoltă un nou concept, pentru un lanţ de *steak-house*-uri, i-a răspuns Max fără să se eschiveze.

— Şi ai hotărât de unul singur, fără să mă întrebi, măcar, a constatat Kiki, stăpânindu-se cu greu.

— Este o ocazie unică. Iar de bani avem mare nevoie. Altfel cum să plătim toată lucrarea?

Nici măcar Kiki nu făcea faţă logicii voioase a lui Max. Trebuia să-i dea dreptate. Proiectul *bed & breakfast* nu se dezvolta aşa cum visaseră ei. Nevoia de bani era atât de mare, încât Max trebuia să accepte orice contract care i se oferea. Reconstrucţia Estului se sprijinea cu totul pe umerii lui. Kiki se vedea acum în postură de unic părinte. Aproape.

— De Rusalii sunt iarăşi cu voi, i-a promis Max. Doar peste zece zile.

Kiki şi-a înghiţit nodul din gât. Max era o pacoste. Însă nu-şi mai putea imagina cum ar arăta viaţa fără el.

— Nici n-ai să bagi de seamă că lipsesc. După ce sosesc prietenele tale…

Ar fi trebuit să se bucure de orice contract care aducea bani, în strâmtoarea lor. Însă ei îi venea să plângă şi a pornit-o spre stradă.

— Unde vrei să te duci?

— La magazin, i-a răspuns Kiki. Au ceai din flori de portocal. Se spune că e un bun calmant.

9

— Ce-i asta? Camel Trophy? s-a revoltat Estelle.

Încercând să coboare, tocurile i s-au înfipt în terenul moale, mlăştinos, iar apa a pătruns imediat în pantofii ei scumpi, Louboutin. Vântul rece le izbea drept în faţă. Peste câmpul unde eşuaseră se lăsa încet amurgul. Deasupra capetelor lor se rotea o pasăre răpitoare, în căutarea unei prăzi cât mai uşoare. Cât vedeai cu ochii, niciun suflet de om care să sară în ajutor.

— Să sunăm la ADAC[3], a propus Caroline făcându-şi de lucru cu mobilul, ca să constate că nu se aflau numai în mijlocul unei mlaştini, ci şi al unei zone fără acoperire.

Intraseră într-o mare încurcătură.

— Voi împingeţi şi eu încerc să accelerez, a spus Caroline, aşezându-se din nou la volan.

Era ferm hotărâtă să iasă din situaţia disperată înainte de lăsarea nopţii în pustietatea aceea.

Din radioul maşinii vuia muzică. Judith, Eva şi Estelle încercau să elibereze maşina prin balans, în vreme ce Caroline apăsa precaut pe pedala de acceleraţie. Roţile se învârteau în loc, împroşcând noroi în toate părţile, în miros de cauciuc ars, iar covoraşul împins de Caroline sub roţile din faţă a pornit în zbor peste câmp, ca o farfurie zburătoare. Groapa în care se împotmoliseră se adâncise şi mai mult.

— Dacă am fi rămas blocate în zăpadă, măcar puteam aştepta dezgheţul, a spus Estelle.

— Împachetările cu nămol nu mi-au plăcut niciodată, s-a plâns Eva, ştergându-şi noroiul de pe faţă.

— Avem nevoie de ceva mai ferm sub roţi, s-a gândit Caroline.

[3] Allgemeiner Deutscher Automobil Club, asociaţia automobiliştilor din Germania (n. tr.).

Nu putea să cedeze atât de uşor. A pornit hotărât spre întinderea de copaci din apropiere, în căutarea unei bucăţi de lemn potrivite.

Şi prietenele sale au urmat-o şovăielnic. S-au oprit la poarta de acces în pădure, lângă un stâlp comemorativ. *În anul 1864, la depărtare de patru sute de metri de aici, a fost doborât un lup,* anunţa textul scris cu litere gotice, săpate în lemnul stâlpului. Se preciza şi motivul prozaic al condamnării: *A provocat mari pagube printre sălbăticiunile din codru.* Execuţia fusese dusă la îndeplinire, potrivit inscripţiei, de dulgherul Hermann Schwarzer, de ucenicul brutar Ludwig Klein şi de berarul Beppo Bieler, toţi din Birkow. Amintirea celor trei vânători amatori era păstrată cu iubire: literele erau aurii, proaspăt vopsite.

— Am ştiut eu, a izbucnit Judith. Am ştiut că nu vom ajunge cu bine. Cărţile anapoda, visul cel rău… a început ea să se bâlbâie şi apoi s-a pornit din nou, agitată: asta era imaginea din vis. Maşina noastră, în mijlocul poienii. Aşteptam să ne vină cineva în ajutor. Şi pe urmă oprea un Jeep, sus, pe şosea. Se deschideau portiere…

Aici i s-a tăiat respiraţia şi a trebuit să facă o pauză.

— Şi pe urmă? a îndemnat-o Eva, curioasă.

— Din maşină a coborât un pricolici.

Interesul Evei s-a domolit imediat. Era de mult trecută de vârsta la care să lege o relaţie romanţioasă cu pricolicii.

Judith a sărit imediat să apere exactitatea viziunilor ei:

— Lup sau pricolici, care-i diferenţa? Am avut toată informaţia, dar nu am interpretat-o corect, asta-i tot.

— Şi pe cei morţi trebuie să-i jelim, a spus Estelle, ridicând acuzator pantofii ei cu toc, de acum distruşi.

Pe Eva o preocupa însă altceva:

— Oare nu se înşală şi sorţii, câteodată? Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă am fi intrat pe pantă în viteză mai mare. Puteam să ne răsturnăm.

— Încă mă mai gândesc la cea mai bună interpretare, a evitat Judith un răspuns limpede.

— Presupunând că în cărţi îţi iese că vei muri într-un accident de avion, a insistat Eva, ce se întâmplă dacă iei trenul?

— La ce bun îţi faci griji? a intervenit Estelle, răspunzând în numele lui Judith. Dacă soarta urmărea cu adevărat să-ţi facă felul, înseamnă că e o mare fraieră. De două ori a avut ocazia, şi tot de două ori a ratat.

Judith vedea aceste lucruri cu totul diferit:

— Voi priviţi dintr-un singur unghi. Soarta nu înseamnă doar lucrurile negative. Patru copii sănătoşi…

— …Trei copii sănătoşi şi un hacker, a corectat-o Estelle.

— Ar putea să-mi dea o mână de ajutor şi doamnele din cercul de discuţii ezoterice? s-a auzit vocea lui Caroline din desişul pădurii.

Descoperise un jgheab din cele în care se pun furaje pentru sălbăticiuni, pe jumătate prăbuşit.

— S-ar putea să ne fie de folos, a continuat ea.

— Oare va rezista? s-a întrebat Judith, cercetând bârnele putrezite.

— Pe mine n-are rost să contaţi, i-a răspuns Estelle, scărpinându-se în cap. Eu, cum ştiţi, am două mâini stângi.

S-au apucat să ridice, să tragă şi să împingă. Pereţii laterali erau mâncaţi, dar o parte a acoperişului părea suficient de stabilă pentru un suport. Estelle susţinea partea din spate a structurii, călcând anevoie, doar în ciorapi, pe pământul ud din pădure, necontenind să se întrebe în gura mare de ce se lăsa ea târâtă, an de an, în aventurile doamnelor de marţi. Ar fi trebuit să-i vină de mult mintea la cap.

— Indiferent ce plănuim, tot mă aleg cu o supradoză de contact intens cu natura, a constatat ea, prozaic.

Când au ieşit la marginea pădurii, Caroline a încremenit îngrozită, cu privirile aţintite asupra poienii. Lângă maşină era cineva. Un bărbat. Străinul se uita atent prin toate geamurile, apoi a deschis portiera, încercând să potolească pudelul dezlănţuit, în spatele lunetei.

— Poate că şi Oskar vede tot un pricolici, a cobit Estelle.

Bietul pudel era la fel de îngrozit de vizitatorul nepoftit ca şi Caroline. Sus, pe şosea, se vedea parcat un Jeep. Becurile de avarie luminau fantomatic în obscuritate. Caroline a recunoscut imediat maşina urmăritorului ei.

— Ia te uită, a şoptit Judith agitată. Este imaginea care mi s-a arătat în vis.

Tonul din vocea ei le-a înfiorat pe toate. Vântul vuia peste vârfurile copacilor.

— Şi cum s-a încheiat visul tău? s-a interesat Estelle.

— M-am trezit, i-a mărturisit Judith.

Însă Caroline se săturase de toate aceste profeţii sumbre.

— Cu ce vă putem fi de folos? i-a strigat necunoscutului, părând veselă deşi, evident, ele erau cele care ar fi avut nevoie de ajutor.

Bărbatul s-a întors cu faţa spre ele. Caroline şi-a stăpânit un hohot de râs isteric. Nu, nu părea un pricolici, însă apariţia lui era hirsută. Părul bogat, grizonant, creştea abundent şi în toate direcţiile: pe creştet, pe obraji, răzbind chiar şi prin gulerul deschis al cămăşii. Înaintea ei stătea un fel de dandy nonşalant, în sacou şi cămaşă alb-imaculat, cu ochii întunecaţi, ascunşi în spatele unor ochelari groşi, cu ramă de corn. Impresia generală se încadra undeva între savant neîngrijit şi iremediabil decrepit. Avea faţa brăzdată de riduri şi măsura ironic grupul de doamne pline de noroi.

— La volan s-a aflat pudelul, bănuiesc. Asta explică totul.

— Ne-am rătăcit, i-a explicat Judith, luând o poză perfectă.

Ideea că se împăca bine cu viaţa ei fără un bărbat alături rămânea o pură teorie.

— Am crezut că merită să o iau pe scurtătură, a intervenit şi Caroline, întinzându-i străinului mâna murdară de noroi. Caroline Seitz.

— Thomas Steiner, a mormăit presupusul urmăritor.

Oare dinadins comunica atât de vag? Caroline a trecut fulgerător în revistă dosarele care îi ajunseseră pe birou. Ca orice penalist, memoria ei era bine antrenată să reţină

nume. În sala de judecată, nu există ceva mai penibil decât să-i încurci între ei pe martori şi pe făptaşi. Însă „Steiner” nu-i evoca nimic. Exclus să fie legat de dosarul cu ştrandul. Nici figura nu-i spunea nimic. Gata. Nu mai era dispusă să se lase bântuită de gânduri negre. Îşi dorea doar să plece. Acum. Fără întârziere. Şi a aşezat lemnul înaintea roţilor din faţă.

— Nu o să meargă, i-a spus Steiner pe un ton indiferent.

Evident, bărbatul prefera să comunice într-un registru minor.

Avea de ales? Caroline nu era dispusă să îşi abandoneze planul pentru o obiecţie măruntă. S-a aşezat din nou la volan, privindu-l cu coada ochiului. Bărbatul aştepta cu braţele încrucişate, alături de prietenele ei, să vadă ce se va întâmpla. Lui Caroline nu-i scăpa nicio mişcare, nicio privire de-a lui. Şi, trebuia să recunoască, părea absolut paşnic şi prietenos. Dar ce importanţă avea? Învăţase să nu se bazeze niciodată pe prima impresie. În profesiunea ei, întâlnise nenumărate personaje cu două feţe. Închisorile erau pline de criminali ai căror apropiaţi erau convinşi că n-ar fi fost în stare să facă rău nici unei muşte. În ciuda dovezilor, verdictului şi logicii. Caroline şi-a alungat totuşi gândul la scrisorile de ameninţare.

A apăsat acceleraţia până la podea. Roţile s-au urcat pe structura şubredă de lemn, pârâind din toate încheieturile. La a doua încercare, a reuşit. Caroline a scos maşina cu avânt din groapa plină de noroi. Pentru a se înfige din nou în mlaştină, după nicio jumătate de metru. Mirosea a benzină. Ceva se stricase, dedesubtul podelei. Avea sentimentul că procedase cât se poate de stupid.

— Am să vă prind la cârlig, a decis bărbatul.

Din tonul lui se ghicea limpede că nu acceptă să fie contrazis. Însoţindu-l spre maşină, lui Caroline nu-i rămânea decât speranţa că se referă la un cârlig de tractare. Şi-a reprimat orice întrebare în legătură cu motivele pentru care cineva ar călători primăvara prin Mecklenburg-Pomerania Occidentală cu lanţuri de zăpadă şi

cazma în portbagaj. Şi, lângă un geamantan din piele maro roasă, încă un motiv de îngrijorare: o cutie plată, din metal argintiu, care îi amintea de o casetă pentru armă. Caroline se simţea vinovată faţă de doamnele de marţi pentru că reuşise să eşueze în mijlocul unei poieni. Dar dacă dorea să se vadă scăpată de acolo înainte de căderea nopţii nu-i rămânea decât să se încreadă în acest Steiner.

10

Caroline tremura la volan. Treisprezece kilometri până la Birkow. Când automobilul lor a ajuns iarăşi cu roţile pe teren ferm, cele patru doamne erau îngheţate până la oase. Treisprezece kilometri legate de Steiner, ca în lesă. Caroline nu-şi dorea decât să ajungă odată. O ceaşcă de ceai aburind, ceva de mâncare, un colţ cald: şcoala Sandkrug, despre care le vorbise Kiki atât de entuziast, i se părea acum un adevărat rai pe pământ. A ţipat de bucurie când, la scurt timp după ce trecuseră de indicatorul localităţii Birkow, din întuneric a răsărit firma unei benzinării. O pasăre înaltă cât omul, din plastic galben, cu cioc enorm, cu salopetă şi şapcă roşie ca para focului le arăta direcţia de mers. Maşina lui Caroline a intrat în atelierul de reparaţii trasă de Jeepul lui Steiner clipind din luminile de avarie. „Mereu gata să vă servim, parol, cu produsele Minol-Pirol[4]!” scria pe firmă. Aparent, valabil chiar şi într-o seară târzie de vineri. Din clădirea mică a benzinăriei, acoperită cu gresie albă, unde totul părea să funcţioneze perfect, cu excepţia neonului roşu-aprins al reclamei de detergenţi auto Sonax, se revărsa o lumină caldă. Ciudat, însă, acolo unde te-ai fi aşteptat să vezi pompele, erai invitat să iei loc pe bănci multicolore, de berărie. Alături erau pregătite păturoi groase, de lână, în lămpile înalte pâlpâiau lumânări, protejate de vânt, iar meniul îl puteai citi, scris ordonat, pe câte un bolovan. Un loc în care îţi puteai bea în linişte cafeaua chiar şi când furtuna aducea cu sine aerul sărat al Mării Baltice. Uşa benzinăriei cu destinaţie schimbată s-a deschis în sunet vesel de clopoţel şi Kiki s-a ivit în prag, dar a rămas mută când şi-a văzut prietenele coborând din maşină epuizate, pline de noroi şi îngheţate până la oase.

[4] Uleiul mineral Pirol (=grangur), marcă tradiţională întâlnită în benzinăriile fostei RDG (n. tr.).

— Ne pregătim de Cross Country, i-a explicat Estelle. Fără cal. Şi tu?

Caroline se uita mirată în jur. Ce căuta Kiki acolo?

Kiki era cu ochii în lacrimi, copleşită de bucuria de a-şi revedea prietenele după atâta amar de vreme.

— De ce nu mi-aţi spus că aţi rămas în pană? le-a întrebat.

— N-am vrut să te stresăm, i-a răspuns Eva.

— Grozavă idee, a oftat Kiki. Am scăpat de stres şi era să fac infarct. Am fost foarte îngrijorată.

Caroline încă nu-şi luase gândul de la benzinărie şi s-a interesat, curioasă:

— Patronu-i amabil? Sau ce te aduce aici?

— Este magazinul nostru sătesc, a lămurit-o Kiki, făcându-le semn să intre. Şi eu fac de serviciu, de două ori pe săptămână. Următorul magazin cu discount e la opt kilometri.

Au intrat curioase în spaţiul acela restrâns, care servea şi drept cafenea.

Caroline s-a întors prudent, să vadă ce face salvatorul lor misterios. Thomas Steiner, cu un aer absent, făcea colac cablul de tractare trecându-l peste cot. Părea să nu-l intereseze deloc în acea clipă un tur printr-un magazin de ţară. Caroline, în schimb, era cât se poate de curioasă.

— Facem parte dintr-o cooperativă, a zis Kiki. Întreprinderea îmi aparţine, ca să spunem aşa. Împreună cu ceilalţi douăzeci şi şase de proprietari. Pot să aplic aici tot ce am deprins la Coffee to go.

Doamnele de marţi erau mirate de diversitatea produselor din magazin. Pe lângă alimentele de bază, macaroane, orez, făină, zahăr şi sare, găseai pâine, lapte şi ouă, legume şi fructe proaspete, ba chiar şi marmeladă de casă, miere, ulei, fructe uscate sau vin bio. Nu lipsea nici hrana spirituală. Într-un colţ exista o bibliotecă de unde puteai împrumuta gratis cărţi citite şi lăsate de alţi cititori din sat. Doar harta Minol a „Reţelei de benzinării din RDG” împodobind, îngălbenită, un perete şi o vitrină cu mici

mascote VEB[5] Minol mai amintea de rostul iniţial al clădirii. La intrare, îţi trezeau nostalgii borcanele cu dulciuri de un ban bucata, pentru clienţii de vârstă fragedă. Numai aparatul de cafea hipermodern făcea notă aparte în acel tablou economic. Şi serviciul de cafea proiectat cândva de Kiki pentru firmă.

— Sunt filiala din Est pentru Coffee to go, le-a anunţat Kiki cu entuziasm. Şi singura unde este voie să vinzi şi altceva, în afară de cafea.

— Salam de căprioară, a citit Eva pe o etichetă.

— De la pădurar, făcut chiar de el, a zis Kiki. Mezelurile sunt produse în gospodăriile din jur, la fel şi legumele, iar prăjiturile le pregăteşte Ingrid. Trebuie neapărat să o cunoaşteţi. Dar ce-aţi păţit? Sunt aşa de fericită că aţi ajuns, în sfârşit.

În scurt timp s-a dezlănţuit un haos. Kiki se afla la un pas să-şi piardă vocea, atâtea avea să le spună şi totul deodată. Povestea, întreba, asculta, privea, le îmbrăţişa şi plângea.

— Simon, din satul vecin, o să se ocupe de maşină, a spus ea.

Maşina, sigur că da. În frenezia revederii, niciuna nu-şi mai bătuse capul cu Thomas Steiner. Caroline s-a uitat afară, prin ochiul de geam, constatând că Jeepul dispăruse cu tot cu Steiner. Pur şi simplu. Cine ştie? Poate încercase să dea vreun semn, însă nimeni nu băgase nimic de seamă.

— Nici măcar nu i-am mulţumit, a spus Eva, mâhnită.

Caroline se simţea uşurată. Scăpată de ideea urmăririi. O absurditate. Se eliberase de tensiunea ultimelor săptămâni. Bombardamentul de ameninţări o adusese în pragul paranoiei, gândea ea, respirând adânc. Cele opt zile de linişte rurală aveau să-i prindă bine.

— Ce minune că aţi putut să veniţi toate, s-a bucurat Kiki. N-aş fi crezut niciodată…

[5] Volkseigener Betrieb, întreprindere în proprietatea poporului, denumirea tuturor unităţilor economice de stat din fosta RDG (n. tr.).

Privirile ei s-au oprit la Estelle, rămânând fără cuvinte şi cu un zâmbet stingher.

— Era o chestiune de onoare să venim aici, a asigurat-o Estelle plină de mărinimie.

Kiki a ezitat vizibil, înainte să dea un răspuns.

— Vai, nici nu mai ştiu unde mi-e mintea de atâta treabă, a schimbat ea subiectul, haide să mergem acasă. Să vă luaţi rămas-bun şi de la Max.

Şi a ieşit furtunos din magazin, împingând-o într-o parte pe Estelle, care rămăsese în loc, derutată.

— V-aţi certat? a întrebat Caroline.

— Eu nu am habar de nimic, i-a răspuns Estelle, ridicând din umeri.

Cum avea să se vadă, exact asta era problema.

11

— Mai e mult? s-a tânguit Estelle.

Se săturase de plimbări nocturne şi de cărat bagaje. Roţile valizei săltau peste găurile din asfaltul străzii principale care străbătea satul în curbe domoale, de la benzinăria Minol până la vechea şcoală. Vântul îi sufla puternic drept în faţă, răvăşindu-i părul. Oskar se smucea, Estelle îşi trăgea cu greu bagajul, la fel ca toate celelalte prietene. În sat, nici ţipenie. Şi abia se făcuse ora opt.

— N-aş putea sta aici nicio clipă, aş lua-o imediat din loc, i-a şoptit Estelle lui Judith. N-au nici măcar trotuare…

Pe stânga şi pe dreapta, casele păreau moarte. Din când în când mai întâlneau câte o placă, *De închiriat/De vânzare,* prinsă pe faţada unor clădiri, legănându-se tot mai puternic în furtuna ce se înteţea. Acolo unde se mai vedea câte un licăr de lumină în spatele perdelelor groase, plăcile de înmatriculare ale maşinilor din faţă indicau că sunt case de vacanţă. Dominau cele de Berlin, dar erau şi câteva din Hamburg. Pe Estelle o mira: să fie vorba de locuitori noi, retraşi din marile oraşe, care căutau să-şi croiască aici, la marginea zonei lacurilor din Mecklenburg, o nouă viaţă, ca artişti liber-profesionişti, hotelieri sezonieri sau agricultori amatori? Iar maşinile cu MST pe număr, de la Mecklenburg-Strelitz, reprezentau, evident, o minoritate.

— Mulţi tineri pleacă te miri pe unde, deoarece aici există prea puţine locuri de muncă, le-a explicat Kiki. Mai ales în afara sezonului de vară.

Estelle se întreba cum ar trebui să arate palatul care ar fi putut să o ademenească într-o asemenea pustietate. Felinarele de pe stradă pâlpâiau stins. Aruncau luciul lor obosit pe afişele care invitau la cea de-a şaptea ediţie a Birkow Cup desfăşurată la sala de bowling de la marginea satului. În complexul sportiv părea să nu mişte nimic în acea seară, deoarece tineretul sătesc, două fete spălăcite şi un tânăr deşirat, neînchipuit de înalt, se adunaseră să

fumeze şi să bea în vechiul adăpost din staţia de autobuz. Numărul chiştoacelor împrăştiate în jur trăda rutina lor cotidiană. Probabil în speranţa că într-o bună zi va opri acolo un autobuz de cursă lungă, să-i ducă departe de Birkow.

— Nouă ne merge nemaipomenit aici, a spus Kiki, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Estelle. Alte sate sunt total abandonate. În multe locuri nu mai există nici magazin, nici hotel, nici medic. Este cât se poate de limpede, Birkow se află pe un curs ascendent. La fel şi pensiunea noastră *bed & breakfast.*

„Cursul ascendent” părea un concept cât se poate de maleabil. Şi mai ales în ceea ce privea starea noii locuinţe a lui Kiki. După o cotitură, în faţa lor a apărut şcoala Sandkrug. Aripa stângă a clădirii din cărămidă era în continuare în schele şi vântul puternic scutura panourile din plastic. Doamnele de marţi trăgeau icnind de bagajele grele prin fosta curte a şcolii, acoperită cu pietriş. Intrarea principală, pe al cărei fronton era fixată o plăcuţă comemorativă cu anul întemeierii, 1911, era accesibilă doar pe o structură şubredă, din lemn. Estelle a traversat podul de scânduri reuşind să menţină un echilibru între cufărul ei monstruos, echipamentul de golf şi pudel.

— Rampa asta este provizorie, le-a spus Kiki. Scara se zideşte săptămâna viitoare.

Curioase, doamnele de marţi au început să studieze noul cămin al lui Kiki.

— Mi-aduce aminte de gimnaziul copiilor, a comentat Eva, cu o grimasă.

Spaţiul de la intrare avea un aspect cu adevărat grandios. Mai ales că aparţinuse unei şcoli săteşti. Etajele erau legate prin scara principală, care ocupa centrul clădirii. La dreapta şi la stânga porneau culoarele cu săli de clasă şi drept în faţă se afla fosta aulă.

Judith urma să doarmă la etaj, lângă fostul apartament al învăţătorului, iar Estelle, Eva şi Caroline s-au ales cu sălile claselor I-III.

— Camerele voastre nu sunt complet puse la punct, le-a prevenit Kiki, înainte de a deschide prima uşă.

Estelle s-a uitat uluită în jur. „Nu sunt complet puse la punct” era departe de a fi o descriere fidelă a halului în care arăta camera ei. Încăperea etala farmecul unei celule de poliţie pentru beţivi mahmuri. Cam ca în Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi.

Kiki nu a băgat de seamă cât de şocată era Estelle:

— Ar fi trebuit să vedeţi casa când am sosit aici, în noiembrie. Patruzeci şi una de ferestre, patruzeci şi una de belele. E-mailurile de la tâmplarul nostru se citeau precum capitolul 3 din Cartea lui Iov, le-a mărturisit Kiki mândră de ceea ce realizaseră, şi vocea ei a prins avânt: Abia acum două săptămâni am scos podelele. De aceea şi mai arată încă puţin dezolant.

— Mi-am imaginat că aţi ajuns mult mai departe, a izbucnit Estelle, gândindu-se, îngrozită, că deschiderea trebuia sărbătorită peste exact trei săptămâni.

— Mă duc să văd cum stă Max cu pregătitul mesei, le-a spus Kiki, evitând să dea un răspuns direct. Ne vedem într-o jumătate de oră, în aulă.

Estelle se înţelesese întotdeauna foarte bine cu Kiki, dar de când ajunseseră aici avea senzaţia că prietena ei îi evită sistematic privirile şi întrebările.

Afară schele, înăuntru provizorat. Estelle îşi rotea privirile în jur, încurcată. „Dacă te bagi în afaceri cu prietenii şi cu rudele, nu te aştepta decât la necazuri”, aşa se spune. Probabil pe bună dreptate. Estelle aranjase totul în aşa fel încât fundaţia lanţului farmaceutic, „O zi de vară pentru fiecare”, să investească în *bed & breakfast*-ul lui Kiki, pentru a le oferi copiilor nevoiaşi o săptămână de vacanţă la ţară, fără griji. Estelle stabilea direcţiile de acţiune ale fundaţiei, după care centrala prelua realizarea practică a proiectelor ei. În urmă cu un an, când făcuseră înţelegerea, acceptase să nu se amestece direct în proiect. Poate că respectase prea mult această promisiune.

— Mie îmi place, a strigat Judith.

Doamnele de marţi au străbătut pe rând toate încăperile, curioase să vadă ce progrese făcuse Kiki. Judith aprecia ceea ce Estelle nu ştia să ia în seamă: camerele înalte, ferestrele impozante, sobele străvechi, din teracotă, uşile rămase încă din anii întemeierii şi splendidul parchet vechi, pe care tropăiseră generaţii întregi de elevi zeci de ani la rând.

— Atmosfera sugerează că ne aflăm într-un spaţiu în care tinerii au învăţat şi s-au simţit bine, a comentat ea.

Nici Eva, nici Caroline nu păreau foarte îngrijorate. De ce ar fi fost? Ele nu aveau o fiică vitregă, în stare să pună întrebări cât se poate de neplăcute în consiliul de administraţie al imperiului farmaceutic despre felul cum se desfăşoară proiectele de caritate curente.

— Kiki se poartă ciudat, nu credeţi? a întrebat Estelle când au intrat în camera Evei.

Camera ei era la fel de mare, dar nu avea nimic de oferit în plus, cu excepţia celor trei paturi supraetajate. Ambianţa era modest înnobilată cu un „Tablou – cascadă cu fundal luminos şi efect realist de mişcare 3D”. Aflat din greşeală în camion, la mutare, şi naufragiat tocmai în Mecklenburg-Pomerania Occidentală.

— Când soseşte primul grup? a întrebat Caroline.

— După Rusalii, i-a răspuns Estelle.

— Kiki este stresată, a constatat Eva, contemplând calm bric a bracul din jur. Eu în orice caz aş fi neliniştită.

— De asta ne şi aflăm noi aici, a spus Judith.

Cuprinsă de înflăcărare, le-a arătat tuturor ce descoperise pe culoar. Într-un colţ le aşteptau cinci perechi de cizme de cauciuc, în culori fanteziste, pregătite de Kiki pentru ele. Estelle s-a schimbat la faţă. Acum îi era limpede, pentru prima oară, în ce se băgase.

12

— Şi? Cum vi se pare? s-a interesat Max.

Stătea împreună cu Greta lângă vechea tablă care făcuse parte din dotarea clasei a III-a. Vestigiul împodobea acum camera de mic dejun împreună cu un carton îngălbenit cu textul „Şcoala generală politehnică I-X Birkow” şi un pupitru vechi. Până la deschiderea *bed & breakfast*-ului, aula înaltă de şase metri reprezenta centrul vieţii lor de familie. Fosta sală de festivităţi a şcolii îndeplinea în mod egal rolul de cameră de locuit, de joacă, de lucru şi de masă. În locul fostei scene, Max construise o chicinetă din lemne vechi, lăcuite în cenuşiu. Piesa de rezistenţă era un cuptor electric modern, un prototip realizat de un amic designer. Pe care nu se afla niciun vas. Din câte se părea, Max uitase că trebuia să se ocupe de cină. Desena în perfectă uitare de sine litere pe suprafaţa neagră: Bine aţi venit, Eva, Judith, Caroline şi Estelle. Greta contribuia şi ea cu un cvartet de siluete alcătuite exclusiv din cap şi picioare. Talentul la desen îl dobândise de la Kiki, în schimb de la tatăl ei moştenise să uite, atunci când se juca, de toţi şi de toate.

— Am crezut că te-ai apucat să găteşti, s-a plâns Kiki.

— Avem un oaspete în coliba de pescar, s-a scuzat Max, insolent. A trebuit să mă ocup puţin de el.

Din nou acel ton iritat. Care se strecura tot mai des între Kiki şi Max, în ultimele luni. Tensiunea continuă îşi cerea tributul. Nimic nu funcţiona aşa cum plănuiseră şi visaseră împreună. Coliba de pescar fusese prima cameră finisată, în martie, aducând un venit modest în strâmtorarea lor.

Fără niciun chef, Max a lăsat creta din mână şi a unit cele opt mese individuale, la care aveau să mănânce micul dejun oaspeţii lor, într-o singură masă lungă. Mobilierul provenea din cantina unei foste gospodării agricole de producţie şi trecuse cu bine peste epoca de tranziţie la vecinul lor, Moller. În jurul meselor, cel puţin o duzină de scaune, unite de o singură trăsătură comună: toate erau

vopsite în roşu. Kiki era îndrăgostită de aulă. Se apropia cel mai mult de imaginea pe care o avea ea despre traiul patriarhal, ca la Bullerbyn[6].

— Ce mare s-a făcut Greta, s-a auzit un cor pe patru voci, în spatele ei.

Toate îşi făcuseră apariţia în aulă înviorate şi în haine curate. Max a ridicat mâna, în semn de salut, dar ele nu aveau ochi decât pentru Greta. Micuţa arătа de parcă ar fi coborât direct dintre paginile vechilor cărţi ale lui Kiki scrise de Astrid Lindgren. Păr blond zburlit, obraji roşii şi dolofani, ochi ageri. Tricoul scos peste ciorapii groşi, în cercuri multicolore, era mânjit tot cu cretă. Dar în faţa invaziei celor patru doamne pline de efuziune, s-a ascuns timidă după picioarele lui taică-său, care nici nu a mai putut să le întâmpine cum se cuvine, cu Greta agăţată de pantalonii lui.

— Aici o recunosc din nou pe Kiki, a spus Caroline.

Judecând după privirile amuzate, comentariul ei nu o privea atât pe micuţa Greta, cât mai ales amenajările, dacă se gândea doar la coarnele de cerb şi de căprior dispuse fără număr deasupra şemineului. Printre piesele autentice, din vremea fostei Republici Democrate Germane, puteai descoperi şi obiecte paşnice, produse ale epocii actuale: un cap de căprioară din ceară roz, o gazelă argintie din aluminiu lustruit, un cap de cerb din pluş.

— Nu am întâlnit niciun om serios care să atârne trofee pe pereţi. Însă la tine, nu ştiu cum, arată bine, a încuviinţat Eva.

— Cerbul cel mare a fost răpus de Honecker personal, le-a lămurit Kiki, arătând spre exemplarul de nota zece din mijloc.

— De unde le-ai strâns pe toate? a întrebat Judith, uşor oripilată de colecţia macabră, ca o vegetariană convinsă.

[6] Aluzie la seria autoarei suedeze Astrid Lindgren despre şase copii din acest sat îndepărtat (n. tr.).

— Pe majoritatea le am de la desfacerea de locuinţe, le-a spus Kiki. Sunt mai mulţi cei care pleacă de aici, decât cei care vin să se stabilească.

— Se vede limpede, dintre cele trei sute de obiecte neapărat necesare omului, cincizeci sunt coarne, a comentat Estelle.

— Peretele din spate este terminat, a mărturisit Kiki adevărul. Coarnele astea vechi au fost mijlocul cel mai ieftin să-l maschez.

Gândirea dogmatică era ultimul lucru de care ai fi putut să o bănuieşti pe Kiki. Dar nici că va reuşi vreodată să îşi ducă la bun sfârşit vreun plan. Cina promisă se lăsa aşteptată, iar Max şi Greta aşezau masa, cu mult calm.

— Să te ajutăm la gătit? s-a oferit Eva.

— Odihniţi-vă, mai bine, le-a spus Kiki. Am să fac o mică improvizaţie.

Max i-a plasat-o în braţe lui Estelle pe Greta, spre stupefacţia fetiţei.

— Cine vrea ceva de băut? a întrebat el.

— Io, a strigat Greta, primind imediat de la tatăl ei o ceaşcă de lapte.

Se vedea limpede că micuţa îşi ţinea bine în frâu părintele.

Kiki nu şi-ar fi închipuit, până în acea clipă, că Estelle se putea descurca atât de bine cu un copil. Greta se simţea în braţele lui Estelle în al nouălea cer, fascinată dincolo de orice imaginaţie de grămada ei de podoabe sclipitoare. Fermecată, i-a atins lanţurile de la gât şi i-a pipăit inelele de aur. Era atât de impresionată, încât a căutat să-şi câştige cumva aprecierea lui Estelle.

— Gheta oi, a anunţat mândru, arătându-i lui Estelle mâna. Oi.

Siguranţa absolută cu care îşi ridica mâna arăta că „oi”]nsemna valoarea supremă, în imaginaţia fetiţei.

— Greta are doi ani, i-a tradus Kiki lui Estelle, aflată în plină derută.

Estelle a dat din cap, impresionată:

— Iar acum, vrei să afli, bineînţeles, câţi ani am eu?

Greta nu a priceput ce considerau aşa comic doamnele de marţi, dar cum râdeau toate, s-a bucurat şi ea.

— Şi ce avem de făcut săptămâna asta? a întrebat Caroline, cea mereu preocupată de lucrurile practice.

— După masă, a amânat-o Kiki.

Din câteva mişcări, a curăţat de seminţe doi dovleci luaţi din magazinul de la benzinărie, i-a tăiat cubuleţe şi a amestecat pulpa cu lapte rece, scorţişoară şi coajă de lămâie.

— De când te pricepi la gătit? a întrebat-o Eva, curioasă.

Aşa cum o cunoşteau ele, Kiki nu se remarcase niciodată prin porniri culinare, ci mai degrabă prin talentul de a avea mereu în preajmă un bărbat care să o poată scoate la restaurant.

— De la Ingrid am învăţat, a explicat ea. E din Berlin şi a deschis aici un atelier de olărit.

— Arată a mâncare făcută de un profesionist, a lăudat-o Eva.

De fapt, Kiki nu făcuse decât să asezoneze supa, adăugându-i şi zahăr, şi gălbenuş de ou.

— Încerc să gătesc cât mai simplu cu putinţă şi în specificul zonei, le-a spus Kiki.

— Cunoaştem personal fiecare dovleac pe care îl gătim, a completat-o Max. Toată hrana noastră provine de pe o rază de cincizeci de kilometri. Direct de la producător.

A adus pe masă pâine proaspătă şi bere, făcută la o mică fabrică din Schwerin. Doamnele de marţi se simţeau răsfăţate. Rareori mâncaseră ceva mai gustos. Kiki era bucuroasă că mai avea încă un răgaz până să le împărtăşească toate greutăţile prin care trecea, pentru că în seara aceea nu dorea decât să se simtă fericită, în mijlocul prietenelor ei.

Doar Max era din nou pe picior de plecare şi s-a ridicat de la masă încă înainte de desert.

— Cu cât mă apuc mâine mai devreme de lucru, cu atât mă pot întoarce mai repede, s-a scuzat el.

— Trebuie să hotărâm ce faianţă punem în băile din aripa stângă, a spus Kiki, uşor panicată.

— Mai avem timp, a evitat Max.

Răspunsul lui obişnuit, bun pentru aproape orice întrebare. Kiki s-a abţinut cu tărie. Nu voia să se certe de faţă cu toată lumea. O îmbrăţişare grăbită, un sărut pe fugă, apoi Max a dispărut. Şi-a luat geamantanul din dormitor, aşa cum îl lăsase cu doar câteva zile în urmă.

Greta a început să plângă în hohote. Ceea ce ar fi făcut şi Kiki, dacă ar fi putut. Despărţirile acelea atât de dese îi puneau nervii la grea încercare. Uneori, Max prefera să se culce pe canapea ca să nu le deranjeze când pornea la drum, lunea în zori, spre Berlin, Hamburg sau Köln.

— Nu e simplu deloc când unul stă pe loc, iar celălalt trebuie să plece mereu. Relaţia voastră nu merge prea bine? a întrebat-o Caroline, fiind singura care s-a încumetat să o facă.

Kiki i-a confirmat printr-un gest. Acum, în lipsa lui Max, nu mai avea sens să joace teatru.

— Relaţia noastră este mai degrabă telefonică. Iar dragostea se transformă în telepatie curată. De fiecare dată, înainte să plece, ne certăm.

— Cât se poate de normal, în amorurile la distanţă, a spus Judith, în cunoştinţă de cauză. Se petrece inconştient. Prin ceartă, despărţirea devine mai uşoară.

— Dragostea la distanţă este de fapt ceva cât se poate de normal, a zis Caroline. Încă din Epoca de Piatră. Un mamut nu-l vânai cât ai bate din palme. Vânătorul lipsea uneori zile întregi, până captura prada.

— Există doar două motive de rupere a unei relaţii, s-a amestecat Eva în discuţie. Prea puţină apropiere sau prea multă. Nu e mare scofală nici să-ţi petreci fiecare seară împreună.

Kiki fugea încolo şi încoace prin aulă, cu Greta în braţe, încercând zadarnic să o potolească.

— Oricum, e mult mai bine decât să-ţi iei mereu rămas-bun, a spus Kiki. Dacă lucrurile continuă aşa, casa asta ne va distruge legătura.

Estelle cunoştea un remediu:

— Am auzit că la Singapore se lucrează la un aparat care face posibil sărutul prin Internet. Sărutări la distanţă în loc de dorul de ducă.

— Aici nici robotul de sărutări nu ar funcţiona, a obiectat Kiki. Internetul este uneori aşa de instabil, încât Max susţine mai nou că parcă vorbesc în arabă.

Doamnele de marţi au clătinat din cap cu toată gravitatea. Nu doar inaugurarea programată peste trei săptămâni era în joc, ci mult mai mult: familia lui Kiki.

Plânsul Gretei a încetat brusc. Lacrimile îi mai străluceau în ochi, însă pe faţă îi apăruse iarăşi zâmbetul. Descoperise ceva ce o făcea să uite instantaneu orice durere. Entuziasmată la culme, a început să dea din mâini şi din picioare până când Kiki a lăsat-o jos.

— Bee, a ţipat ea vesel, sărind în loc ca o mingiuţă din cauciuc. Bee, behehe, behehe.

Arăta cu degetul spre Oskar. Pudelul regal, cu pedigri impresionant, nu părea deloc afectat de confuzia micuţei convinse că este miel.

13

Ziua fusese agitată, noaptea neliniştită. Furtuna Lukas mătura zona lacurilor din Mecklenburg, Parcul Naţional Müntz, Birkow şi şcoala Sandkrug. Stropi grei de ploaie biciuiau geamurile. Vântul, ca un duh mânios, zgâlţâia obloanele, dobora ţiglele de pe acoperiş, frângea crengi din coroanele copacilor şi şuiera prin broaştele uşilor şi crăpăturile zidurilor. Judith se holba la hainele care se legănau în curent, ca nişte jumătăţi de stafii. Cum în camera ei nu exista încă şifonier, umeraşele atârnau pe o frânghie groasă, întinsă între doi pereţi.

— Toată viaţa mi-am dorit o casă pe care să o pot organiza după cum îmi place, le mărturisise Kiki, pe un ton hotărât. Doar că durează mult mai mult decât am plănuit.

Pe Judith nu o deranjau improvizaţiile. Oare viaţa întreagă nu era decât un mare provizorat, de la cap la coadă? În ultimii ani, învăţase că orice liman era doar o clipă de răgaz, înainte ca soarta să te mâne mai departe. Niciodată Kiki nu dusese ceva până la capăt, în schimb fusese întotdeauna un exemplu pentru doamnele de marţi despre cum poţi traversa cele mai grele timpuri cu zâmbetul pe buze. Iar Judith era hotărâtă să îi urmeze exemplul. De ce şi-ar face griji astăzi, când şi mâine este o zi? Şi s-a cuibărit mai adânc printre perne.

Zgomotele furtunii au început să i se învălmăşească în minte, metamorfozându-se în imagini stranii. Şmecherul care îi pusese în mână cărţile de ghicit i s-a arătat în vis, plutind asupra ei fantomatic şi înfricoşător. Dar Judith nu se lăsase impresionată: „Încă mai aştept cei 50,40 euro”, i-a replicat ea tăios.

„Iar tu mi-ai rămas datoare cu un răspuns”, i-a strigat el, sumbru.

Judith habar nu avea la ce întrebare. Atunci, în ajutorul lui a sărit un călău fioros, care, la intervale din ce în ce mai scurte, îi picura pe creştet apă rece, ca să-i smulgă o

mărturisire. Tac. Tac. Tac. Neîncetat. Tac. Tac. Tac. Zgomotul ritmic se înteţea, devenind tot mai greu de suportat, iar Judith simţea că îi va exploda capul. Apa i se scurgea pe frunte, pe obraji, adunându-se în orbite şi la colţurile gurii. Când umezeala rece i-a pătruns în urechi, Judith s-a smuls din vis, înspăimântată. Unde era? Ce se întâmpla? S-a chinuit să pună ordine în neobişnuita confuzie de umbre şi lumini, pipăind după butonul lampadarului. Tac, tac, tac, răsuna lângă patul ei. Când s-a aprins becul, a înţeles imediat totul: nu era un vis, ci o realitate. Tristă. Picătură cu picătură, ploaia îşi croia drum printre grinzile putrede, direct în patul lui Judith. Acoperişul şcolii Sandkrug era găurit.

Judith a auzit pe culoar vocile agitate ale doamnelor de marţi. Probabil dormise mai adânc decât îşi imaginase, deoarece toate, echipate în cizme de cauciuc şi pijamale, intraseră în acţiune şi se luptau cu frontul de umezeală. Apa rece pătrundea nu numai în camera lui Judith, ci şi prin crăpăturile din culoar, şiroind pe parchetul plin de găuri de la etaj. Era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă ploaia în sălile de clasă de la parter, proaspăt renovate. Kiki, în rochiţa ei babydoll şi încălţări din cauciuc, muncea din greu să adune apa, întinzând peste tot prosoape uscate. Care apoi erau stoarse de Eva şi de Estelle.

— În drumul spre sânul naturii pot apărea şi băltoace, pe alocuri, a întâmpinat-o Estelle pe Judith. Ne-am dori să crească frecvenţa de stoarcere.

— Îmi pare enorm de rău, se scuza Kiki, simţindu-se vinovată de invazia acvatică.

— Când cumperi o casă veche, nu eşti niciodată ferit de surprize, a oprit-o Caroline.

— Am trecut prin atâtea surprize, a oftat Kiki, încât sunt total sătulă de ele.

Judith şi-a tras şi ea imediat cizmele şi s-a avântat în luptă, aruncând pe fereastră apa maronie ca o fiertură,

strânsă într-un lighean. Din tavan picura din cincisprezece locuri în acelaşi timp.

— Avem nevoie de ceva mai mare pentru colectarea apei, a strigat ea.

Ideea salvatoare i-a venit lui Kiki, campioană mondială la improvizaţii. Cu prilejul lichidării magazinului Schlecker din Neustrelirz, făcuse rost nu numai de o rezervă ieftină de lumânări, cât să-i ajungă zece ani, ci şi de mai mult de o duzină de mici bazine de apă gonflabile, pentru clienţii de vârstă mică.

— Pur şi simplu nu m-am îndurat să le las acolo, atât de ieftine erau. Ca şi cum aş fi bănuit că o să ne alegem cu o piscină acoperită, la prima furtună.

Le-a împărţit tuturor articolele viu colorate, de vară, sub cele mai vesele forme. Caroline a primit o raţă gonflabilă, Judith un avion, Eva un peşte simpatic, prevăzut cu înotătoare. Estelle a avut ghinion. Insula ei miniaturală avea integrat şi un palmier, care se cerea şi el umflat.

— Ultima oară când am suflat, a fost într-un tubuleţ, a mărturisit Judith, chicotind.

— Pe mine deja m-a luat cu ameţeală, s-a plâns Eva după trei respiraţii.

— Este o chestiune de tehnică, i-a sugerat Kiki.

— Scuteşte-ne de detalii, a oprit-o Estelle, gâfâind cu disperare.

Apoi a amuţit total. Oxigenul de care creierul ei avea atâta nevoie pentru a produce în continuare replici la fel de tăioase se scurgea în palmierul unui bazin gonflabil pentru copii. „Concediu la umbra palmierilor” a căpătat în acea clipă un înţeles cu totul nou pentru Estelle.

14

„Este o chestiune de tehnică”, aşa le spusese Kiki. Dar peştele Evei îi atârna încă moale, în mâini. Pur şi simplu nu-i ajungea aerul să sufle în monstrul acela de plastic portocaliu. Respira prea repede şi nu-şi coordona efortul. O dureau toţi muşchii feţei, iar capul a început să îi plutească, de parcă ar fi suferit de hiperventilaţie. Panicată, asculta fiecare trosnet al grinzilor. Ce avea să se întâmple odată ce plafonul era pătruns de apă? Oare nu se auzise acelaşi zgomot şi la şcoală, cu puţin timp înainte să pice tot tavanul şi să distrugă scaunul de pe care abia se ridicase? Teama i s-a căţărat pe picioare, apoi a urcat pe spate şi i s-a fixat în creier. Evei nu îi era greu să îşi stabilească diagnosticul: suferea de ceea ce se chema sindrom de stres posttraumatic, care se putea instala şi atunci când scăpai ca prin minune de un accident. Doar la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla se adunase suficientă tensiune. Ce ar fi fost dacă nu s-ar fi ridicat la vreme de pe acel scaun, acolo, la şcoală? Şi ce-ar fi dacă furtuna ar sparge ferestrele şi cioburile ar începe să zboare prin încăpere, ca nişte lame de cuţit? Sau dacă un copac smuls de vânt s-ar prăvăli peste acoperiş? Sau dacă de la pijamaua ei udă ar face o aprindere la plămâni şi apoi ar muri? Sau dacă Judith se înşela şi soarta se pregătea să-i dea o a treia şi ultimă lovitură? Simţea că duce o viaţă prea primejdioasă. Şi că, oricât de norocoasă ar fi, nu ar avea nicio şansă de supravieţuire.

În minte au început să i se perinde imagini tot mai neplăcute: preotul Rennert, cu obrajii lui căzuţi. „Despărţirea este grea”, sunau cuvintele lui de mângâiere, „pentru cei care pleacă, dar şi pentru cei care rămân. Eva Kerkhoff ar fi vrut atât de mult să mai rămână.”

Respira, respira tot mai des… mai superficial… gata… O ramură smulsă de furtună s-a izbit de geam. Fereastra s-a deschis brusc şi o pală de apă a năvălit asupra Evei. Ajutor!

ar fi vrut să strige şi a sărit îngrozită cât mai departe. S-a clătinat, nesigură pe picioare pe podeaua de lemn, nimerind în cele din urmă pe plasticul ud, pe care a alunecat fulgerător. Eva s-a clătinat, pierzându-şi echilibrul, şi s-a prăbuşit. Doar palmierul lui Estelle a ferit-o să nu se lovească la cap. Şi să se aleagă doar cu un strop de apă pe frunte, pe locul ultimei miruiri. Vocile din jur îi sunau deformat în urechi. Prietenele ei se mişcau cu încetinitorul. Deasupra, patru feţe, patru priviri îngrijorate.

— Nu te simţi bine? a auzit vocea lui Caroline, înfundată, venind parcă dintr-un sac de vată. Respiră liniştit, i-a poruncit apoi, ca şi cum ea ar fi fost medicul. Foarte rar.

După două minute, încăperea a încetat să se mai clatine şi feţele au revenit la conturul lor normal. Cu cât o lăsa ameţeala, cu atât mai ascuţită devenea durerea. Nici măcar nu avea nevoie să se uite. În cizma de cauciuc, glezna ei tocmai căpăta nuanţe negru-vineţii.

— Mă joc cu soarta mea, a gemut Eva. Dacă nu mă urmăreşte ea, atunci fac eu în aşa fel încât să îi ies în cale, ca proasta.

Kiki a adus o pungă cu gheaţă, iar Judith a început să o consoleze:

— După povestea de la şcoală, nu ar fi trebuit să o iei imediat de la capăt. Ar fi fost bine să aştepţi o vreme, să ţi se mai aşeze nervii.

— Îl văd mereu pe preotul nostru înaintea ochilor, le-a mărturisit Eva. Şi imagini de la propria mea înmormântare. Asta mă dă gata.

— Cine se teme de moarte înseamnă că încă nu şi-a trăit traiul, a intervenit Kiki. De acum înainte, trebuie să nu faci decât ceea ce îţi doreşti.

Estelle a aruncat o privire neîncrezătoare la băltoacele imense din jur şi i s-a adresat lui Kiki:

— Şi asta este ceea ce ţi-ai dorit tu?

— Un lucru ştiu sigur, a spus Kiki, că nu voi fi chemată de pe acest pământ înainte să terminăm renovarea. Iar soarta

o ştie şi ea: nu se va mai arăta niciodată cineva dispus să continue munca asta.

Eva o privea admirativ pe prietena ei. Kiki reuşea să nu-şi piardă optimismul nici pe vreme proastă, cu ştiri şi mai proaste. Şi a încercat să-i urmeze exemplul.

— A trecut, sunt ca nouă, le-a amăgit ea, cu tot curajul.

Însă glezna îi zvâcnea şi o durea îngrozitor. Nici vorbă să calce pe acel picior.

Preotul tăcuse. În locul lui, îi vorbea specialista din ea, pronunţând verdictul profesional: de acum avea la dispoziţie foarte mult timp liber, în care, stând la orizontală, se putea iniţia în tainele pubertăţii. Cu mult prea mult.

15

Puţin după ora patru, Caroline era din nou în pat. Vântul şi ploaia se potoliseră, iar micile bazine îşi făceau treaba, strângând apa, împiedicând-o să pătrundă printre grinzi. Băuseră împreună câte o ceaşcă de ciocolată fierbinte, în aulă, apoi îi pregătiseră Evei un culcuş nou. Eva nu era în stare să facă nici un singur pas. Din câte bănuia Caroline, îi dădea fiori clasa transformată în dormitor, cu tavan înmuiat şi putrezit. Eva a preferat să doarmă pe canapeaua din aulă, alături de Oskar, care scheuna cât pentru amândoi. Făceau o pereche minunată. Pudelul se temea de zgomotele neaşteptate aproape la fel de tare ca Eva.

Caroline a stins lumina. Cu puţin noroc, mai putea să prindă câteva ore de somn, înainte să înceapă munca, în acea dimineaţă. Pe noptiera ei, o lumină minusculă. Un apel nepreluat, o anunţa telefonul mobil. Clipea ca un semnal de avertisment.

Caroline şi-a tras pătura peste cap. Îi era indiferent ce dorea cineva de la ea, în miez de noapte. Nu voia, sub niciun motiv, să-şi asculte voice-mail-ul. Ce ar mai fi putut face, la o oră ca asta? Şi a apreciat exemplul fiicei sale. Josephine trecuse la dietă digitală. Anunţase, cu câteva luni în urmă, că nu îşi va mai citi e-mailurile, şi nu le va mai răspunde, decât o dată pe zi, iar la sfârşit de săptămână deloc. Nu mai avea de gând să se lase tulburată în muncă şi în viaţă de apariţia permanentă a unor ştiri mai mult sau mai puţin importante.

— Imaginează-ţi că mesajele tale intră într-o cutie poştală adevărată şi ar trebui să ieşi afară din cinci în cinci minute, ca să vezi dacă nu a sosit ceva nou, îi explicase Josephine hotărârea ei. Până te bagă la balamuc, şi pe bună dreptate. Pentru că îl considerăm un fapt normal, în viaţa noastră profesională.

Şi Caroline i-a urmat sfatul cel bun. Cu tărie. Vreme de trei minute. Apoi a pipăit după telefon. Exact aşa cum

bănuise. Aceeaşi voce oribilă, de computer. „Nu te poţi ascunde. Sunt mai aproape decât crezi.”

A şters apelul din mail-box cu un gest energic. Însă de somn nu mai putea fi vorba.

La apariţia primelor raze de lumină deasupra orizontului, Caroline s-a strecurat pe culoar, în trening şi încălţări de jogging. În întuneric, căci becul se arsese, probabil. După agitaţia nocturnă, dormeau cu toatele. Până şi micuţa Greta ajunsese, din câte se părea, la un ritm de somn mai pe placul celor mari, după ce, cu prilejul ultimei excursii a doamnelor de marţi, le saluta încă înaintea zorilor.

Caroline s-a oprit în uşa aulei şi a făcut semne cu lesa, pe tăcute. Poate că Oskar era dispus să o însoţească în turul ei de recunoaştere matinal? În chip de păzitor? Pudelul şi-a deschis precaut ochiul stâng, ca să vadă dacă nu cumva ratează o masă. Când a înţeles că e vorba de făcut sport pe burta goală, i-a aruncat lui Caroline o privire compătimitoare, a căscat din toată inima şi s-a întors pe partea cealaltă. Toate încercările ei de a-l convinge să plece de lângă căldura sobei au rămas zadarnice.

— Oskar este un model indoor, s-a auzit o voce. Ultimul răcnet, de când s-au demodat rasele cu bucle.

Era vocea Evei.

— Te-am trezit? a întrebat Caroline, cu un sentiment de vinovăţie.

— Sunt trează de ore întregi, a recunoscut Eva.

Caroline i-a cercetat atent glezna, care se mai umflase puţin.

— Vom avea nevoie de un medic, a constatat ea, neliniştită.

— Nici vorbă, a clătinat Eva energic din cap. De-abia ei te îmbolnăvesc cu adevărat.

— Nu arată bine deloc, a prevenit-o Caroline.

— Am să mă descurc minunat, a asigurat-o Eva. Sunt sub observaţie medicală.

Caroline a ezitat. Medicii, se ştie prea bine, sunt cei mai dificili pacienţi.

— Haide, dispari, i-a cerut Eva. Şi, ca să confirme că vorbea serios, i-a arătat ghidul de educaţie: Altfel nu mai aflu niciodată cum să procedez cu adolescenţii mei.

— Într-o oră mă întorc, a promis Caroline. Să sperăm.

16

Doamne, ce tare o durea. Eva nu avea nici cel mai mic chef să cedeze în faţa durerii. Îşi dorea o vacanţă. Dar nu în acest fel.

S-a străduit să se concentreze asupra ghidului, care dezvăluia cât se poate de limpede, din primele pagini, că de la tinerii între doisprezece şi şaptesprezece ani nu trebuie să te aştepţi nici la înţelegere, nici la empatie. Faza autoreferenţială absolută se abate ca o furtună asupra vieţii puberilor. După cum sublinia autorul de trei ori pe pagină, cel mai important era să nu te îndepărtezi în situaţii de criză, ci să rămâi în dialog cu adolescentul şi cu partenerul de căsnicie. Altfel, nu faci decât să te comporţi ca un copil de doi ani, care închide ochii şi crede că a devenit invizibil. Cum să-ţi prescrii singur o săptămână de concediu de educaţie nu apărea în carte. Eva a aruncat ghidul într-un colţ al camerei. După nici trei minute de lectură, i-a fost limpede că procedase greşit în toate privinţele de care trebuie să se ţină seama în educaţia *teenager*-ilor. Nu era de mirare că între ea şi Frido apăreau mereu ciocniri.

În mod normal, Eva era prea ocupată ca să treacă la o dezbatere critică a vieţii ei. Dar acum, imobilizată fiind, nu-i rămânea alt divertisment decât cântărirea întregii sale existenţe.

„Treci printr-o *midlife crisis”,* ar fi constatat mama ei, la rece, după care i-ar fi prescris, într-un torent de cuvinte, un curs sau altul de cunoaştere de sine.

Kiki era, în această privinţă, mai pragmatică: „Trebuie să te bucuri de clipă”, îi recomanda ea, cu fiecare prilej. „Indiferent cum arată situaţia. Cine ştie ce ne aduce ziua de mâine?”

Kiki avea perfectă dreptate: trebuia să încerci să culegi ce era mai bun din fiecare moment. Şi să nu amâni nimic. Atât timp cât mai avea un vis, în ce privea viaţa ei, acum

era momentul potrivit să se preocupe de el. Oare ce este cu adevărat important? Ce anume din viaţă nu ai voie să ratezi, cu niciun preţ? Ce mai avea de făcut? Să slăbească? Prea superficial, i se părea Evei. Între ea şi kilogramele în plus domnea un armistiţiu, în prezent. Trebuie neapărat să sari cu paraşuta, o dată în viaţă? Poate s-ar cuveni să-şi facă o poză în faţa Taj Mahalului, aşa ca mama ei, pe vremuri? Sau să facă prospecţiuni pe Amazon, din barcă? Eva a scos un carneţel şi a început să-şi întocmească lista *to do* finală, unde voia să treacă tot ceea ce ar fi dorit să rezolve, să simtă, să încerce şi să trăiască, înainte să apuce să intervină soarta şi preotul Renner.

17

Caroline a ieşit în faţa uşii, întâmpinată de aerul proaspăt al dimineţii. Furtuna nocturnă se domolise. La Birkow ajunseseră târziu şi nu văzuseră mare lucru din domeniu. Nu numai furtuna punea într-o lumină proastă grădina şcolii Sandkrug. Spaţiul verde din spatele clădirii arăta limpede urmările neglijenţei de ani şi ani la rând: alei năpădite de vegetaţie, pajişti acoperite de muşchi, copaci strâmbi, arbuşti sălbăticiţi, tufe şi buruieni peste tot. Şi la fiecare pas materiale de construcţie pentru renovări. Singura rază de speranţă era minusculul strat de legume, unde Kiki începuse timid să transforme în realitate visul ei de a obţine toate cele necesare prin forţe proprii. Pe Caroline o impresiona grădina mică şi modestă, martoră a voinţei lui Kiki de a reînvia acel pământ sterp. Din spatele grădinii de legume pornea o potecă, şi ea invadată de vegetaţie, spre malul lacului. La stânga se întindea păşunea lui Moller, iar la dreapta se ghicea coliba pescărească, înconjurată de desiş. Numai pontonul lung sugera că te afli în apropierea apei.

Când a ajuns la mal, Caroline a înţeles pentru prima oară de ce se înamorase Kiki de şcoala Sandkrug. Dacă te tenta farmecul naturii, aici aveai parte de el din belşug. Deasupra lacului se răsuceau blând valurile de ceaţă. Peisajul etala toate nuanţele de cenuşiu şi de verde. Singurele pete de culoare erau maşinuţa roşu-aprins a Gretei şi jucăriile ei multicolore de pe fâşia de nisip din micul ştrand privat. Cei dornici de plimbare puteau da ocol lacului pe o alee umbrită de copaci.

Caroline s-a hotărât să pornească spre stânga, pe un drum care trecea pe lângă păşunea vacilor şi ajungea direct la pădure. Păşea cu grijă pe terenul înmuiat de potopul nocturn. Îşi luase cu ea căştile şi iPhone-ul. Caroline l-a deschis pe postul local de ştiri, NDR1 Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Corespondenţii prezentau prin

telefon starea de fapt de la Greifswald, Rostock, Wismar, Schwerin şi Neubrandenburg. Furtuna avusese consecinţe serioase. Un stâlp de telecomunicaţii căzut între Wismar-Est şi nodul rutier blocase traficul pe autostradă, în sudul regiunii lacurilor din Mecklenburg era întreruptă alimentarea cu energie electrică, peste tot circulaţia fusese îngreunată din cauza copacilor smulşi din rădăcină, a gardurilor, panourilor de construcţie şi acoperişurilor prăbuşite. Un cargobot sub pavilion maltez lansase S.O.S. Din apropierea coastelor, iar brigăzile de pompieri nu avuseseră o clipă de linişte, fiind chemate să pompeze apa de pe străzi şi din pivniţe inundate.

„În întreaga noastră zonă se întâlnesc obstacole considerabile”, spunea o voce prietenoasă, recomandând tuturor locuitorilor din regiune să-şi păstreze calmul şi să rămână acasă în acea sâmbătă.

Pe lacul Birkow domnea liniştea de după furtună. Caroline a lăsat în urmă fâneaţa întinsă şi a pătruns în imensitatea pădurii de fagi, fiind stăpânită de un sentiment ciudat. Coroanele înalte o acopereau ca un cort gigantic. Copacii se îndesiseră mult în pădurea lăsată în voia naturii. Rezistaseră furtunii ca o armată, umăr la umăr. Doar din loc în loc, unde vântul găsise o breşă, zăceau crengi frânte la pământ. Relieful rămăsese aşa cum fusese modelat sub presiunea enormă a gheţarilor din perioada glaciară, în urmă cu zece până la cincisprezece mii de ani. Peste terenul uşor vălurit se aşternuse un covor verde. În şanţurile şi depresiunile glaciaţiei se adunase acum apa căzută în acea noapte. Milioane de plante acopereau bălţile şi pământul pădurii, plăsmuind un tărâm fermecat, de basm, cu totul şi cu totul verde. Caroline nu ar fi fost deloc surprinsă ca la următoarea cotitură să-i răsară în faţă şi Albă ca Zăpada şi cei Şapte Pitici şi Scufiţa Roşie. Sau lupul cel rău. Uite, iarăşi îi veneau gândurile acelea chinuitoare. Fără să vrea, Caroline şi-a amintit de Thomas Steiner. Senzaţiile stranii, trăite cu o zi în urmă, erau încă proaspete, iar sentimentul că este hăituită încă nu o

părăsise. Instinctiv, Caroline a mărit pasul. În cariera ei profesională avea de-a face cu oameni de care aveai toate motivele să te temi: ucigaşi, tâlhari, criminali în serie. Care în relaţiile cu apărătoarea lor rămâneau de regulă amabili şi politicoşi; doar ea le era singura aliată. Nu putea fi sigură cât de departe era hotărât să meargă acel anonim. Şi pentru ce? În toţi anii petrecuţi în biroul de avocatură, nu cunoscuse pe nimeni dispus să ucidă din pură plăcere. Cele mai multe crime erau săvârşite din pricina nefericirilor. Dintre cele mai adânci.

Caroline a încercat să-şi mute gândurile, concentrându-se asupra vocii de la radio, care trecuse la horoscopul zilei, citit în dialectul specific din nordul Germaniei[7]. Înţelegea doar pe jumătate: „Peştii să nu se pripească”, recomanda tânăra. „Pas cu pas, înaintea celuilalt.”

După acest intermezzo astrologic plin de umor involuntar urmau sfaturi educative. Dar un program pentru avocate suprasolicitate, cu puseuri de paranoia, nu exista, din păcate.

Caroline s-a lovit la braţ de o creangă ce atârna până jos şi şi-a încetinit paşii. Începuse să respire neregulat, simţea o înţepătură în coaste şi după câţiva paşi a fost nevoită să se oprească. *I will survive,* îi cânta vesel Gloria Gaynor în căşti. Caroline a închis radioul. În jur s-a lăsat o linişte apăsătoare. Undeva, departe, zgomotul unui ferăstrău mecanic, apoi o bubuitură. Ce să fie? Un foc de armă, oare?

O clipă, a uitat de propriul ei corp şi a început să-şi analizeze şansele la rece. Pădurea fermecată era un spaţiu ideal pentru o crimă. Un răufăcător şi-ar fi găsit uşor adăpost în spatele oricărui copac. Iar dacă ar fi fost să i se întâmple ceva aici, cât ar fi putut dura până să fie găsită? Caroline a încercat să se adune şi a pornit din nou la drum. Era de-a dreptul ridicol. Ajunsă la malul lacului, şi-a spălat obrajii cu apă rece. De acolo avea o privelişte frumoasă asupra şcolii Sandkrug, cufundată într-un somn adânc. Şi,

[7] Plattdeutsch (n. tr.).

dincolo de ea, se ghicea satul. Ce straniu, nicio fereastră luminată. Birkow avea un aer fantomatic. Singurul semn de viaţă rămânea coloana subţire de fum ce se înălţa spre cer din căminul cabanei pescăreşti. Dinspre lac, clădirea se vedea bine. S-a hotărât să se întoarcă pe malul însorit al lacului. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai multe detalii se desprindeau din monotonia cenuşie. Din acest unghi, coliba părea surprinzător de mare, cu o faţadă rubinie, sugerând căldură şi confort. Storurile, uşa şi bârnele din colţuri erau vopsite într-un alb strălucitor. Veranda era fixată în piloni, deasupra apei, alături de ponton, iar în spatele casei era parcată o maşină. Lui Caroline i-a stat inima în loc. A recunoscut automobilul din prima clipă. Îi aparţinea exact acelui personaj cenuşiu, care le ajutase cu o zi în urmă, Thomas Steiner. Înmatriculat la Köln. Caroline a inspirat adânc. În coincidenţe nu crezuse niciodată.

18

Ziua începuse – implacabil şi nemilos. Ieri apa fusese la un pas să-i mănânce saltelele din cameră. Iar astăzi Kiki avea sentimentul că apa îi ajunsese până la gât. Sorta înfrigurată un munte de hârtii de pe birou: facturi, extrase de cont, chitanţe, planificări, schiţe de buget şi oferte. A început să le sorteze rând pe rând şi când n-a mai avut loc pe masă şi-a extins raza de acţiune pe podea. Lângă Greta, care stătea ghemuită şi, foarte concentrată, învăţa să umble cu foarfeca ei de jucărie şi făcea bucăţi invitaţia la turneul de bowling din Birkow.

— Bună dimineaţa, s-a auzit o voce veselă.

În uşă apăruse Judith, cu un coş greu de răchită, în care adunase prosoapele ude din noaptea trecută, cu apa picurând încă printre ochiurile împletiturii.

— Lasă-le pe culoar, i-a spus Kiki. Nu avem curent.

Furtuna Lukas acţionase temeinic. Fosta şcoală Sandkrug arăta ca o zonă de conflict. Nici apă caldă, nici lumină, nici telefon, nici internet. Întregul raion rămăsese izolat de lume. Stâlpul de comunicaţii fusese răsturnat de vânt peste singurul drum de acces spre Birkow, dovedind încă o dată cât de nefericit plasat era acel sat. Într-o fundătură.

— Vecinii zic că reparaţiile pot dura şi o zi întreagă. Au auzit la radioul lor cu baterii, din grajdul vacilor.

Judith şi-a aruncat o privire peste teancul de acte contabile ale lui Kiki. Dacă de furnizarea curentului electric erau alţii obligaţi să îşi bată capul, repararea acoperişului cădea numai în sarcina ei. Kiki întorcea fiecare hârtie pe toate feţele – modesta alocaţie pentru copil, sume pe care le-ar fi avut eventual de încasat Max şi extrase de cont care să prezinte o rămăşiţă de bani.

— La ora nouă vine antreprenorul construcţiei noastre. Până atunci trebuie să descopăr o comoară, i-a spus lui Judith. Nu cumva îţi doreşti un tractor marca Ferrari?

— Mai ai, cât de cât, o privire de ansamblu? s-a interesat Judith, cu precauţie.

— Nu, a recunoscut Kiki, fără să ezite. Dar ce mai contează? Când ştii totul, perfect, nu-ţi mai rămâne nicio speranţă.

— Şi de aia nici nu mai deschizi scrisorile?

Judith i-a arătat câteva plicuri de al căror conţinut Kiki şi Max nu se arătaseră prea interesaţi. Toate expediate de antreprenorul de construcţii Bruno Schwarzer.

— Eşti mai liniştit când nu cunoşti toate riscurile, s-a apărat Kiki, dintotdeauna o maestră a cosmetizării. Întotdeauna m-am descurcat.

— Familia, munca, o casă enormă, grădina: nu e puţin cam mult, pentru voi doi? a insistat Judith.

Kiki nu era deloc dispusă, după toate câte se strânseseră, să fie pusă să se mai şi justifice.

— Parcă ai fi tatăl lui Max, s-a plâns ea. Cu diferenţa că el nu formulează toate astea sub formă de întrebare.

În urmă cu trei luni, fostul patron şi încă nu socru le făcuse o scurtă vizită. Judecând după expresia de pe faţa lui, îşi revizuise drastic prognoza că aventura lor est-germană avea să se încheie de la sine, după un an. Nici nu ar fi fost primii care depuneau armele. Câteva sate mai departe, se întemeiase un grup de sprijin pentru proprietarii de castele ajunşi la faliment. Poate n-ar fi fost rău să vadă şi ea despre ce era vorba. După ce va rezolva acoperişul.

— Kiki face parte din categoria celor care consideră că „doar laşii, îngroziţi de înfruntări, îşi achită facturile”, s-a auzit o voce din spatele lor.

Estelle se trezise şi era pregătită să facă faţă tuturor rigorilor unei zile de viaţă la ţară. Preventiv, îşi trăsese şi cizmele ei din cauciuc de culoare roz.

Iar Kiki simţea cum îi creşte pulsul. Ştia şi singură că era depăşită de situaţie. Ceea ce nu însemna că-i făcea plăcere să o audă şi de la alţii. Cu atât mai puţin din partea unei doamne bogate şi răsfăţate ca Estelle.

— Eu am propria mea ordine, a simţit ea instinctiv nevoia să se apere, îmbufnată. O factură nu înseamnă neapărat plată imediată. Important este cine a emis-o. Avem suporteri şi prieteni care nu sunt deranjaţi dacă nu au prioritate pe lista noastră de plăţi.

Dar aerul lor sceptic trăda că se cam îndoiau de agerimea lui Kiki. Spre norocul ei, Caroline nu se întorsese din plimbarea sa matinală. Ea nu se mulţumea niciodată cu răspunsuri simple. Ca o avocată riguroasă ce era, lucrurile vagi, imposibil de cântărit şi calculat, o nelinişteau întotdeauna. Kiki era altfel. Nu ura nimic mai mult decât realitatea pură.

— Readucerea la viaţă a unei case vechi este ca naşterea unui copil, le-a explicat ea. Dacă ai şti ce te aşteaptă, ai lua-o imediat la fugă, urlând.

Şi în acel moment s-a auzit clopotul de la uşă. Un vizitator. Kiki s-a uitat la ceas. Nu putea să fie antreprenorul.

— N-ar fi cazul să… a început Estelle.

— Nu, n-ar fi cazul, i-a tăiat vorba Kiki, nepoliticos. Iar de la tine cu siguranţă nu am nevoie de vreun sfat practic.

Apoi s-a grăbit să iasă şi s-a ciocnit de Caroline, care gâfâia transpirată, răvăşită toată. Arăta de parcă s-ar fi întâlnit cu un monstru în timpul plimbării pe malul lacului.

— De unde şi până unde a ajuns în coliba pescărească bărbatul acela, Thomas Steiner? a bolborosit ea, cu respiraţia tăiată.

— Max i-a dat cheia. Şi totul a fost în regulă, i-a răspuns Kiki, zâmbind.

— Şi ce caută aici? nu a slăbit-o Caroline.

— Este în vacanţă, i-a răspuns Kiki, iritată. Stă o săptămână.

— Nu se poate aşa ceva, a spus Caroline, măsurând-o neîncrezător.

— Îmi pare rău dacă nu vă convine, i-a tăiat-o Kiki, sătulă de toată povestea. Există şi oameni care îşi petrec cu plăcere concediul aici.

— Bărbatul care ne-a scos ieri din groapă? a întrebat Judith, care nu înţelesese prea bine ce se petrecea. Ce întâmplare stranie.

— Da, cu adevărat stranie, s-a aprins Caroline. Trebuie să fii naiv de-a dreptul să-ţi imaginezi că e doar o întâmplare.

— Şi despre ce poate fi vorba? a intervenit Kiki.

Din nou, clopotul. Mai insistent, de data asta.

— Ne-a urmărit, a spus Caroline.

— E absurd, a râs Kiki. Omul a făcut rezervarea acum trei săptămâni.

— Presupun, chiar în momentul în care noi am luat hotărârea, la Le Jardin, să venim aici, a subliniat Caroline care nu se lăsa atât de uşor convinsă.

— Data exactă stă scrisă, negru pe alb, în computer, a zis Kiki, ridicând din umeri. Din păcate, calculatorul e mort. La fel ca restul aparaturii electrice.

Kiki a ieşit din încăpere. Dacă ar fi existat o uşă, ar fi trântit-o în urma ei. Dar uşa dintre aulă şi fosta cameră de materiale didactice zăcea acum afară, pe un morman enorm de moloz.

A deschis cu un gest energic şi a răsuflat uşurată: o problemă în minus. În faţa intrării se afla medicul chemat, încă din noaptea trecută, să o consulte pe Eva.

19

— Eşti sigură că el este la originea telefoanelor şi a scrisorilor de ameninţare? a insistat Judith.

— Sigură? Bineînţeles că nu. Nu mai sunt sigură de nimic, a recunoscut Caroline.

— Însă ciudat rămâne în orice caz, a spus Judith. Aşa mi-a ieşit în cărţi: un bărbat va pune la încercare prietenia noastră.

— Teorii ale conspiraţiei la ora asta… a gemut Estelle. Măcar să fi băut o gură de cafea, înainte. Dacă aş fi ştiut că voi ajunge într-o tabără de supravieţuire, nici nu mă urneam de acasă.

Cafetiera de modă nouă din bucătărie funcţiona doar cu energie electrică. La fel şi maşina de gătit. La apă caldă de duş, la încălzire centrală sau la lumină nu aveau voie să spere în ziua aceea.

— Dacă le punem în balanţă, pelerinajul şi postul au fost o joacă, s-a plâns ea.

În vreme ce ea îşi plângea soarta pe îndelete, Caroline s-a hotărât să intre în acţiune. A găsit în şură o „oală turbo” produsă de VEB Union Quedlinburg, în asemenea hal încât nu mai conta dacă era pusă direct pe foc, ca să pregătească o cafea. Iar Judith începuse să adune lemne.

— Acum nu ne-ar mai trebui decât un grătar, şi-a dat cu părerea şi Estelle. În cazul în care reuşim să aprindem focul.

— Trebuie să faceţi un trepied, s-a auzit din spate vocea unui bărbat.

Caroline a tresărit. Era Steiner. Binedispus, odihnit şi proaspăt ieşit de sub duş. Lipsa apei calde nu îl împiedicase, din câte se pare, să-şi parcurgă rutina matinală. Caroline fusese la un pas să leşine, la jogging, când constatase că Steiner locuia alături de ele, în schimb el nu s-a mirat câtuşi de puţin să le întâlnească pe toate acolo, la şcoala Sandkrug. Nimic nu putea să îi tulbure

liniştea. Nici prezenţa lor, nici lipsa curentului electric. S-a mulţumit să le demonstreze, calm, ce dorea să spună, cu ajutorul a trei beţe scurte.

— Important este ca din cele trei elemente să construieşti un vârf stabil, ca al unui cort, le-a lămurit el. Cel mai bine ar funcţiona cu tije metalice. Şi pe urmă puteţi atârna oala deasupra flăcărilor, de un lanţ.

Steiner se comporta ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să-şi facă apariţia şi să le ţină un scurt curs despre „Supravieţuirea în sălbăticie”.

Caroline nu şi-a revenit foarte uşor din surpriză. Nu-i mai ardea deloc de cafea.

— Ne-am purtat nepoliticos cu dumneavoastră, ieri, a spus ea. Nici măcar nu v-am mulţumit.

— Ştiam că ne vom întâlni din nou, aici, a liniştit-o Steiner cu un semn.

Caroline a înmărmurit.

— Ştiaţi dinainte? a intervenit Judith în discuţie.

— Bineînţeles, a rostit el nonşalant.

Apoi a tăcut, fără să se simtă dator să mai dea vreo explicaţie. Caroline se simţea copleşită de situaţie: oare ce urmărea? Să o provoace? Să o ademenească afară din cochilie?

— Aha, şi de unde ştiaţi, mă rog? s-a interesat ea.

— Aţi vorbit tot timpul despre prietena dumneavoastră, a risipit Steiner misterul. Câte persoane pe care să le cheme Kiki şi să închirieze camere într-o şcoală veche pot exista la Birkow?

Caroline s-a necăjit. Cu o zi în urmă fusese mult prea preocupată de propria ei persoană şi de spaimele sale şi de maşina care rămăsese împotmolită, ca să mai fie atentă şi la discuţia dintre prietenele ei, la câte dezvăluiseră, fără voie. Bărbatul ştia multe despre ele, iar reciproca nu era valabilă.

— De ce nu ne-aţi spus şi nouă? i-a reproşat ea.

— Îmi pare rău, i-a răspuns Steiner, în mod normal nu intenţionez să stârnesc interesul doamnelor chiar din prima clipă.

Caroline cântărea dacă merită să-i sară la gât, preventiv, când şi-a făcut apariţia Estelle, cu trei vergele de metal, o bucată de sfoară şi un lanţ vechi de bicicletă. Steiner s-a pus imediat pe treabă.

— Şi cum se face că v-aţi cazat chiar aici? a vrut să ştie Caroline, străduindu-se să pară cât mai nepăsătoare cu putinţă.

— A fost un sfat primit din sursă sigură, i-a mărturisit el. Dar dumneavoastră?

Dificil să stai de vorbă cu un interlocutor care nu mărturiseşte nimic de bunăvoie. Oare se amuza în secret pe seama jocului? De obicei ajută să ataci cu replici neaşteptate persoanele tăcute şi încăpăţânate aflate în boxa martorilor, inducându-le astfel o stare de confuzie care automat le slăbeşte poziţia de apărare.

— Mi se pare că vă cunosc de undeva, a încercat Caroline o nouă strategie. Mă întreb dacă nu cumva am mai avut ocazia să ne întâlnim.

— Nu, a venit răspunsul lui Steiner direct, fără să-şi ia un răgaz şi fără să mai adauge nimic.

Minunata teorie de comunicare a lui Caroline se dovedea şubredă.

— Nu? a venit reacţia ei palidă, probabil deloc la înălţimea inteligenţei ei.

Steiner a rămas ferm pe poziţie. Atitudinea sa nu trăda nici cel mai vag semn de ezitare. Nu a considerat necesar nici măcar să-i adreseze o privire lui Caroline, să se asigure de justeţea verdictului lui, şi a repetat:

— Nu.

Cu vădită pricepere, a montat imediat o structură stabilă din cele trei vergele. Trepiedul stătea perfect. Un om ca el, i-a trecut prin minte lui Caroline, putea cu uşurinţă să înnoade şi un ştreang.

— Acum a mai rămas doar să faceţi focul, a spus el. Dar la asta vă pricepeţi, ca mamă de cercetaş, i s-a adresat lui Caroline, făcând un gest prietenos de rămas-bun. Ne mai vedem!

Şi a dispărut în direcţia clădirii principale. Greu de bănuit ce căuta acolo.

Prietenele se uitau în urma lui, uluite: ce apariţie! Judith nu mai înţelegea nimic.

— Vă cunoaşteţi? i-a zis lui Caroline, nedumerită.

— Nu sunt sigură. Nu. De fapt, nu. Aşa cred, s-a poticnit Caroline.

Mereu primise laude pentru memoria ei şi pentru judecata limpede. Însă de când îi scăpase că soţul său, de care între timp se despărţise, avea o legătură cu Judith, începuse să piardă teren. Mai avea oare vreun rost să se bazeze pe propriile sale simţuri şi amintiri?

Până şi Estelle înţelesese că Steiner era ciudat:

— De unde şi până unde mamă de cercetaş? a întrebat ea.

— Vincent a fost cercetaş. Acum douăzeci de ani, i-a răspuns Caroline.

— Poate de atunci vă cunoaşteţi, a presupus Judith.

— Sau poate că a glumit, a intervenit Estelle, fără să considere că se întâmplă ceva grav sau că ar fi ameninţate de vreun pericol din partea lui Steiner. De ce să nu-l angajăm ca expert vânător? a propus ea. Fără îndoială că ar fi în stare să ne frigă un mistreţ, în caz că rămânem fără curent până diseară.

Pe Caroline o deranja enorm sentimentul ei de neputinţă faţă de Steiner. Dar şi mai rău o supăra că i se descărcase bateria telefonului. Cât făcuse jogging, observase că ferestrele din sat rămâneau în continuare întunecate, dar nu se gândise mai departe. Bineînţeles că ţăranii nu se trezeau mai târziu decât ea. Că ar fi vorba de o pană de curent nu-i trecuse prin minte. În loc să fie precaută cu resursele, ascultase horoscopul. Textele erau scrise, nu

prea se îndoia, de o angajată temporară, cu lipsuri financiare majore, care în fiecare dimineaţă îşi vărsa frustrările pe câte o zodie. Aşa consumase stupid ultimul strop de energie al bateriei. Caroline nu mai putea nici măcar să sune la birou, ca să o pună pe urmele lui Steiner pe Nora, descurcăreaţă sa stagiară. Nora, un copil adaptat vremurilor sale, era expertă desăvârşită în Google şi ar fi putut cu siguranţă scoate la lumină o legătură din trecutul lor. Potrivit cercetării ei făcute cu o noapte în urmă, pe teritoriul federal existau 28.493 de persoane care purtau numele Steiner. Cei mai mulţi locuiau în partea sudică a Germaniei. Apoi făcuse eroarea să creadă că va avea suficient timp a doua zi să studieze mai atent toate cele 148.000 de menţionări raportate de Google despre numele Thomas Steiner.

— Oare el este personajul bizar, sau eu? a spus ea.

— Poate ar fi mai bine să o întrebi pe Kiki, i-a sugerat Estelle. Eu una habar n-am ce soi de oameni sunt ăştia care vin de bunăvoie să-şi petreacă vacanţa aici.

Caroline era în plină agitaţie. Dacă Steiner îi pusese cu adevărat gând rău, ce rost mai avea tot jocul lui straniu? Să fi fost oare doar dorinţa de a o supune la chinuri grele înainte de a-i curma suferinţele, aşa cum face pisica în ritualul de sacrificare a şoarecelui?

20

Evei nu-i venea să creadă: el trebuia să fie. Sau poate că se înşela? Nu era chiar omul care le scosese din mlaştină, cu o zi în urmă?

De pe terasa unde doamnele de marţi o aşezaseră pe o canapea, Eva urmărea cum Steiner le ajuta pe prietenele ei să ridice grătarul, dispărând apoi la fel de brusc cum apăruse.

— Ce se-ntâmplă? Ce caută omul ăsta aici? a strigat ea.

Dar cuvintele i s-au risipit, purtate de vânt. Şi, pentru scurt timp, i-au acordat atenţie doar vacile vecinului din stânga, aflate în drum spre păşune. Eva se simţea ca o pacientă dintr-un sanatoriu TBC, unde vegetezi în aer liber, sub pături groase, şi ai o singură îndatorire: să respiri aer curat. În vreme ce doamnele de marţi umblau prin toate cotloanele, ei nu-i rămânea decât să privească găinile lui Kiki, ciugulind. Cu totul altfel arată viaţa trăită în tensiune. Până şi pelerinajul lor a fost mai plin de neprevăzut, faţă de o asemenea contemplare, de mai bine de două ore, a păsărilor domestice, ca la televizor. Nu putea nici măcar să le telefoneze celor de acasă. De-a lungul dimineţii rămăseseră cu toatele fără baterie la telefon. Eva spera ca Frido şi copiii să fi aflat din jurnalele de ştiri că era un caz de forţă majoră şi că nu hotărâse ea, cu de la sine putere, să suspende orice comunicare. Dar oricum se îndoia că ar fi fost vreunul interesat. Când telefonase cu o seară în urmă, ca să spună că au ajuns, niciun copil nu era acasă, iar Frido era ciudat de laconic. Acum bateria telefonului mobil era moartă. Şi bateriile ei la fel.

A fost bucuroasă când Kiki a smuls-o din ghearele tristeţii ce o cuprinsese. Alături de ea, un bărbat înalt, cu obrajii arşi de soare şi de vânt, cu părul alb ca zăpada. Trăgea în urma lui un geamantan greu.

— Nu vă imaginaţi ce se întâmplă la Birkow, a început el să povestească, după ce Kiki îl prezentase: Ole Jensen. Tot

satul e în agitaţie, Bruno şi meşterii lui lucrează fără pauză să repare toate stricăciunile.

Victime, le-a comunicat el, nu există. O păţise doar o vacă de-a lui Moller. Şi Eva.

Străinul şi-a lăsat jos bagajul. Spre mirarea Evei, valiza conţinea un aparat roentgen portabil, fără fir, cu funcţionare digitală. Bărbatul era medic şi pregătit pentru orice fel de intervenţie neprevăzută. Avea până şi scanner cu ultrasunete mobil, cunoscut Evei din echipamentul de pe ambulanţă. Eva îşi propusese să transforme fiecare zi a vieţii ei într-o sărbătoare şi nu avea niciun chef să i se aplice ştampila oficială de suferindă.

— Vai, nu este nevoie, s-a apărat ea. Cât efort!

— Este mai bine să vadă cineva ce ai păţit la gleznă, a spus Kiki.

— E doar un fleac, mă simt foarte bine, s-a apărat Eva.

Tipic pentru orice pacient: cum apare medicul, durerea dispare ca prin minune.

— Când ceva este în neregulă, adevărul trebuie privit în faţă, a rostit nimeni alta decât Kiki, campioană mondială oficială la escamotarea tuturor problemelor.

Eva nu-şi dorea decât să se dea jos şi să se apuce de treabă. Să se facă şi să se simtă utilă. Trebuia să facă straturi de legume şi să amenajeze o grădină, trebuia să zugrăvească toate încăperile, pentru a le da un aspect primitor şi confortabil. Era nevoie de mult ajutor şi, după cum îşi imagina Eva noţiunea, asta excludea furtunile, acoperişurile găurite şi gleznele scrântite. Cu atât mai mult vizitele unui medic. Încă de la prima atingere, Evei i-au dat lacrimile de durere. A suportat tot restul consultaţiei cu maxilarele încleştate. Cine ştie, poate o va durea mai puţin dacă nu se va mai frământa întrebându-se ce se rupsese, un tendon sau un muşchi. Orice diagnostic pozitiv nu avea decât să accelereze procesul de vindecare. Eva nu îşi dorea cu niciun chip să iasă din joc. Voia să o ajute pe Kiki să se pună pe picioare, împreună cu prietenele ei. Însă şi mai mult îşi dorea să afle cum a ajuns aici Thomas Steiner.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să faceţi vizite şi sâmbăta, a spus Eva.

Se simţea vinovată dintr-o mie de motive. Ştia de la pacienţii ei din Köln cât de greu era să convingi un doctor să facă o vizită la domiciliu. Şi cât de des se întâmpla ca bolnavii să fie greşit diagnosticaţi, la telefon, pentru ca pe urmă să se trezească transportaţi de urgenţă în camera de gardă de la spital.

— Vin mereu aici, a mormăit Jensen, abţinându-se de la orice alt comentariu.

— Nu-i obişnuit ca pacienţii să-i vorbească, i-a explicat Kiki. În mod normal, lucrează la o herghelie.

— E doctor de cai? a sărit Eva, îngrozită. Sunteţi medic veterinar?

— Şi evaluator, i-a confirmat Jensen. Sunt gata oricând să vă ajut cu un sfat, dacă merită sau nu să cumpăraţi un cal.

A avut amabilitatea să ocolească subiectul sensibil despre cam cât ar valora Eva. Care, în acel moment, se simţea ca un cal şchiop, fără căutare pe piaţă, resemnându-se în aşteptarea verdictului lui profesional. În locul unui diagnostic, însă, Jensen i-a arătat radiografia făcută pe computer.

— Concluziile le tragi singură, a lămurit-o Kiki.

Eva nu ştia dacă e cazul să o considere pe Kiki imposibilă sau genială. În câteva secunde a înţeles perfect situaţia: nimic fracturat, nimic deplasat. Însă câteva zile era obligatoriu să nu facă niciun efort – şi să urmărească atent cum ciugulesc găinile. Din păcate însă, ţarcul aflat lângă terasă era gol. Şi înainte ca ea să poată pricepe ce se întâmplase, s-a auzit ţipătul lui Estelle. Tocmai când erau pe cale să pregătească pentru micul dejun masa aşezată pitoresc în grădină, s-au pomenit înconjurate de mai multe găini evadate, în prospecţiuni culinare.

— Dacă aş fi ştiut cât de pricepute sunt să iasă din ţarc, nu m-aş fi legat la cap, a oftat Kiki – aparent foarte obişnuită să se lupte cu păsările ei.

Eva s-a aşezat mai comod. Se aştepta la un circ enorm. Şi nu se înşela deloc.

21

— E foarte simplu, le-a explicat Kiki prietenelor sale, te apropii uşor, apuci hotărât pasărea de un picior, o răsuceşti şi o prinzi sub cot cât mai rapid cu putinţă, ca să-i fixezi aripile.

Însă Kiki nu a putut participa personal la antrenanta vânătoare de găini. Chiar în clipa în care urma să se declanşeze atacul, a început să răsune un vesel concert de claxon: Bruno Schwarzer. Era şi timpul. Antreprenorul radia bună dispoziţie. Distrugerile făcute de Furtuna Lukas îi aduceau, fără îndoială, o creştere considerabilă a cifrei de afaceri. Kiki a dispărut în casă urmată de meşter, iar doamnele de marţi s-au concentrat asupra înaripatelor.

În multe gospodării există aspiratoare marca Vorwerk, în schimb Kiki avea găini rasa Vorwerk. Cele dintâi ţin locul curat, celelalte fac mizerie. La început Judith a crezut că era o glumă, dar chiar aşa se chemau păsările. Puicuţele lui Kiki păreau coborâte din paginile unui album de rase fine, dar comportamentul lor lăsa mult de dorit. Iar în acea dimineaţă profitaseră din plin de ruptura făcută în plasa ţarcului lor de o creangă smulsă de furtună şi se strecuraseră cu abilitate, reuşind să se apropie în sfârşit de delicatesele de care Kiki insista să le ţină departe. Iar bunătăţile la care până atunci nu putuseră decât să se uite cu jind de la ele din ţarc se aflau tocmai în vârful grămezii de compost.

— Nu văd de ce ne-ar fi foarte greu, le-a încurajat Judith.

În vreme ce Kiki îl conducea pe Schwarzer prin podul casei, ea împreună cu Estelle şi Caroline s-au organizat într-un comando, în vederea capturării păsărilor. Eva s-a aşezat mai bine în locul ei din lojă, sus pe terasă, hotărâtă să nu rateze nicio secvenţă din spectacolul ce începea în grădină. Căci în fruntea puicuţelor se postase însuşi Elvis. Existau găini nebune şi găini cârâitoare şi găini tinere şi descreierate şi apatice şi aprige şi mai exista şi Elvis,

cocoşul. Elvis, de la Elvis Costello, deoarece avea talentul să cânte cucurigu în cele mai diverse stiluri şi la cele mai diferite înălţimi. Elvis îşi avertiza echipa, cu ţipete stridente, să se ţină la distanţă, în timp ce el se plasase hotărât în calea unităţii mobile de luptă a doamnelor de marţi. Era cât se poate de limpede că suferea de o tulburare de personalitate de tip narcisist, în virtutea căreia se simţea deasupra tuturor, fizic şi mental. Iar deficitul de masă îl compensa cu o îndrăzneală de kamikaze. Elvis, un maestru al atacului, se simţea motivat până în vârful fiecărei gheare să-şi apere suita de puicuţe. Şi chiar înainte ca Judith să apuce să se apropie de ele, cocoşul s-a aruncat, înfoiat tot, asupra duşmanului. Adică asupra picioarelor lui Judith, protejate doar de o pereche de pantofi uşori de sport. Şi apoi asupra măturii cu care Caroline s-a grăbit să-i sară în ajutor prietenei sale.

— Îşi apără ceata până la ultima suflare, a comentat Judith.

— Se zice „ceată” când vorbim de păsări? s-a mirat Caroline.

— Pe mine să nu mă întrebi, a intervenit Estelle. Eu le cumpăr la bucată.

Prinderea găinilor era o operaţiune mult mai grea decât ar fi părut la o primă vedere. Fiecare încercare de capturare era considerată o încălcare gravă a sferei lor private, fiind pedepsită cu furibunde lovituri de cioc, aripi şi gheare. Infanteria înaripată făcea un adevărat tărăboi.

Persoanele fără capacitate de reacţie adecvată, cu toleranţă scăzută la nedreptate şi în special citadinii nu aveau ce căuta acolo. Găinile păreau să mişune peste tot, numai la ele în ţarc nu. De fiecare dată când una reuşea să scape, Elvis întâmpina victoria cu o privire de macho, fără doar şi poate convins că soarele răsare în fiecare zi doar de dragul lui.

Estelle reuşise să încolţească un exemplar de lux. Rămăsese ochi în ochi cu adversara cu pene, care era

cuprinsă de o panică oarbă şi părea gata să cadă lată, oferindu-se drept fel principal la cină.

— Prinde-o! a urlat Judith.

Estelle s-a repezit… în gol. Din punctul său de observaţie Eva râdea cu lacrimi. Pe Judith nu o mira. Cum să nu te amuze agitaţia lor buimacă prin toată curtea, încercările disperate de a înghesui găină după găină pentru ca apoi să fie eliberate cu grijă în ţarcul lor? Găinile, în prostia lor, nici nu îşi puteau închipui ce poate însemna o vizită nocturnă făcută de un jder sau de o vulpe. Judith a mai încercat o dată. Te apropii încet şi îi vorbeşti calm, ca să priceapă că nu-i nicio primejdie să ajungă în oala de supă. Dar când să treacă la asalt, a alunecat şi apoi a aterizat în mijlocul grămezii de gunoi, întrebându-se, pentru prima oară după mulţi ani, dacă nu ar fi cazul să se apuce iarăşi de mâncat carne. Spre exemplu, copane de pui.

— Cam la fel se întâmplă şi la mine acasă, în fiecare zi, le-a strigat Eva. Găinile speriate se comportă la fel ca adolescenţii. Tu le vrei numai binele, iar fiinţele astea fug de tine direct în mijlocul dezastrului.

— Poate că e nevoie de ceva mai mult tact şi blândeţe, le-a sugerat Caroline. Faceţi mult prea mult tam-tam.

— Trebuie să te pui în locul găinii, le-a propus Judith o nouă abordare. Nu să alergi după ea, ci să prevezi, să ghiceşti încotro vrea ea să o apuce şi apoi să o aştepţi acolo, în linişte.

Dar Estelle a mers şi mai departe cu subtilitatea şi a început să presare până la intrarea în şură, ca Hansel şi Gretel în vremurile copilăriei, boabe cu care Kiki îşi hrănea găinile, ca să le ademenească acolo. Iar în spatele ei pândea Caroline, gata să le înşface. Dar puicile nu erau atât de înfometate pe cât de neîncrezătoare. Doar Elvis s-a lăsat amăgit de trufandale, care l-au făcut să uite de îndatoririle lui bărbăteşti.

În cele din urmă, munca în echipă a dat rezultate. Caroline şi Judith au ridicat de pe jos două scânduri căzute din gard, au prins între ele o plasă de ţânţari şi au mânat

găinile în ţarc, cu ajutorul dispozitivului. Doi vânători, un prinzător şi Eva, care se amuza pe cinste. Elvis şi-a întâmpinat cu bucurie puicuţele. Avea în sfârşit din nou ocazia să se desfăşoare în voie şi să facă ceea ce se pricepea cel mai bine. Să-şi dea frâu spiritului curtenitor şi să le facă fericite cu farmecele sale.

Dintr-odată s-au auzit aplauze. Era Schwarzer. Alături de el a apărut şi Kiki, cu un aer abătut. Şi toate zâmbetele au dispărut. Judith şi celelalte doamne au bănuit imediat că aducea veşti proaste.

22

— Ho, ho, ho, ho, s-a tânguit Bruno Schwarzer, clătinând din cap. Ho, ho, ho.

Kiki nu asculta prima oară acest refren al unui cântec de jale, auzit de ea mult prea des în ultimele luni. Din partea instalatorului, a electricianului, a inginerului constructor. În versiunea completă, refrenul suna astfel: „Ho, ho, ho. O să coste.”

Tânguirea lui Bruno Schwarzer de astăzi părea să adune tot amarul de pe pământ. Anunţa că se apropie sfârşitul lumii. Schwarzer, doar cu puţin mai în vârstă decât Kiki, era considerat un adevărat erou la Birkow şi în împrejurimi. Un băiat ca bradul. Înalt, puternic, legat de pământ şi fără ascunzişuri. Îţi dădeai seama de la bun început că era în stare să înfrunte orice furtună. Bărbaţii din familia lui erau dulgheri prin tradiţie, începând cu stră-străbunicul Hermann. Şi vânători de lupi legendari. Iar Bruno Schwarzer nu se arăta deloc mai prejos decât strămoşii săi. Nu exista construcţie, pe kilometri în jur, în care să nu fie implicat şi el, şi nicio decizie a consiliului comunal în care să nu joace un rol oarecare. Rămăsese singurul stăpân în firmă, după ce îl înlăturase din afacere pe fostul lui partener, Rico. Prilej cu care îi furase şi prietena, Peggy, cu care Schwarzer era căsătorit şi în ziua de azi. În schimb, Rico dispăruse cu totul. Nu se mai arăta nici la turneul de bowling, cel mai important eveniment al anului la Birkow. Potrivit tradiţiei, Schwarzer sponsoriza premiul cel mare şi tot el îl câştiga, imediat. Era obişnuit ca nimeni să nu-i iasă din vorbă.

— Trebuie să înlocuim toţi căprioriii, a stabilit el. Altfel pătrunde imediat mucegaiul, care de ieşit nu mai iese niciodată. Ho, ho, ho.

Bruno şi-a închis blocnotesul cu un gest hotărât.

— Şi cât costă? s-a încumetat să întrebe Kiki, care în ultimele luni trecuse prin multe situaţii delicate.

— Nu se poate spune aşa, simplu, a anunţat-o Bruno. Depinde de genul de acoperiş. După ce ne punem de acord în privinţa asta, pot să încep socotelile. Câţi metri cubi de cherestea, montarea şi demontarea schelei, cofraje, sistemul de susţinere plus materialul de acoperire propriu-zis, trebuie să ţinem seama şi de sistemul de încălzire, de izolaţii, de reţeaua electrică şi de apă…

Kiki simţea că o cuprinde ameţeala.

— Bate! a strigat Greta, cuprinsă de panică. Şi apoi, încă o dată: Bate!

Nu era un comentariu la drama în plină desfăşurare, ci cererea de a fi luată în braţe. Kiki avea toată înţelegerea faţă de fiica ei. Şi ei i-ar fi plăcut să fie luată în braţe, sub o aripă ocrotitoare. Iar Max, ca de obicei, era foarte departe.

— Te admir pentru curaj, comentase Judith, când îi vorbise prima oară despre planurile ei.

Treptat, însă, Kiki şi-a pierdut curajul. De la şcoală erau şaizeci de kilometri până la Marea Baltică, treizeci de metri până la lacul propriu şi trei paşi până la abisul financiar. Ăsta era adevărul, din păcate. Avea momente când se îndoia că mutarea aici fusese o idee bună. Dar în acea dimineaţă era sigură: fusese cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Potrivit planului iniţial, multe lucrări de renovare ar fi trebuit să le facă ei, cu mâinile lor. Însă, cum se întâmplă, supraevaluase şi timpul lui Max, şi propria sa îndemânare. Experienţa ei în ale bricolajului se limita la confecţionarea unor machete. Însă din experienţa de designer învăţase un lucru sigur: cine cedează e pierdut.

— Când puteţi începe? l-a înfruntat ea, curajos.

— Domnişoară Kiki, a oftat Schwarzer. Aşa-i spunea mereu, domnişoara Kiki. Suna ca în cartierul vesel, cu felinare roşii, din Hamburg, fără să fie deloc amuzant. Domnişoară Kiki. Eu ţin la dumneavoastră cu adevărat, i-a mărturisit el. În schimb, contabilitatea noastră nu poate să vă sufere.

Contabilitatea însemna Peggy, soţia lui, care, pe lângă serviciul la OBI, ceea ce îi garanta antreprenorului de construcţii Schwarzer reduceri substanţiale la achiziţiile de materiale, se ocupa personal şi de interesele financiare ale soţului ei. De fiecare dată când o întâlnea pe Kiki pe strada principală din sat, Peggy o amenința cu executorul judecătoresc. Kiki îl cunoştea şi pe el. Din păcate, era homosexual şi insensibil la ingenuitatea şi ochii ei albaştri.

— Toate vechile facturi au rămas neachitate.

— De cum se pune pe picioare pensiunea…

Dar Bruno nu voia să o asculte pe Kiki.

— Trebuie să pornesc mai departe, a spus el. Furtuna mi-a dat peste cap tot programul.

Un tip ca Schwarzer era la mare căutare peste tot.

— Mai avem doar trei săptămâni până la deschidere, a continuat Kiki negocierea, deşi făcea faţă tot mai greu la povara răspunderii şi a Gretei, aproape adormită pe braţul ei.

— V-am spus de la bun început, domnişoară Kiki. Şcoala este un butoi fără fund, dar nu m-aţi ascultat.

Pe măsură ce îi vorbea, Bruno se înverşuna tot mai tare:

— Orăşenii nu vor să audă nimic. Eu le spun mereu, o să vă coste mult. Nu ştiţi câţi oameni disperaţi am văzut eu, din cauza caselor. Cel dinaintea dumneavoastră s-a sinucis, dar fiind bun catolic, a făcut-o cu vin roşu. Din cel mai ieftin. Atât de lovit a fost.

Kiki nu a mai comentat. Prietenele ei se adunaseră nu departe de locul unde ardea focul de sub oala de cafea. Făcuseră un cerc strâns, umăr la umăr, iar Kiki bănuia totul: îşi şopteau între ele, întorceau lucrurile pe toate feţele, vorbind fără ocolişuri. Şi-ar fi dorit atât de mult să le spună că totul era sub control şi că va deschide fără probleme pensiunea, după ce va rezolva cele câteva detalii rămase. Însă îi lipseau argumentele. Şi în primul rând cele capabile să achite facturi.

Schwarzer s-a suit în Porsche-ul Cayenne de un alb-strălucitor şi a întors cu scrâşnet de roţi. Câteva pietricele aruncate în urmă i-au vâjâit lui Kiki pe la urechi.

— Imediat îţi dai seama când un meşter câştigă prea mult, a consolat-o Judith. Se vede rapid cu cât le încarcă nota clienţilor.

Kiki căuta febril o soluţie. Sosise clipa înfruntării supreme. Dacă Schwarzer pleca aşa, toate eforturile ei vor fi zadarnice. Nu îşi făcea iluzii că un alt meşter ar putea să îi dea un răspuns diferit. Ce îi mai rămânea de făcut? Să se recunoască învinsă şi să se întoarcă la Köln? Să renunţe? Niciodată. Trebuia să mai încerce o dată. Şi s-a aşezat hotărâtă în calea lui Schwarzer:

— Până mâine îmi faceţi o propunere de deviz, i s-a adresat ea pe un ton categoric. Ştiu că nu o să mă lăsaţi în impas.

— Mâine este duminică, s-a eschivat Schwarzer, dându-şi ochii peste cap.

— Însă la magazinul cooperativei e deschis. Vă pregătesc cafeaua mea specială, de clasă mondială, şi pe urmă discutăm cum le punem pe toate la punct.

— Domnişoară Kiki, mă băgaţi în necaz, i-a zis Bruno Schwarzer, cu un aer nefericit.

Apoi a dispărut, scrâşnind din roţi.

— Pe mâine. La ora 11! a mai strigat Kiki în urma lui. Pe mine nu mă calcă nimeni în picioare, a continuat ea sfidător, aruncând o privire întunecată spre Estelle. Nimeni.

Apoi a intrat în casă, să o culce pe Greta.

— Oare mi-a scăpat vreo necuviinţă? Adică ceva mai rău decât de obicei? a întrebat-o Estelle pe Caroline, consternată.

— Ai face bine să o întrebi pe Kiki, a fost de părere avocata. Între patru ochi.

23

— „Ale cui sunt oiţele cele preafrumoase, care pasc pe luna cea de aur, de dincolo de copaci, sus, în ceruri”, cânta Kiki.

Greta era exact ca maică-sa. Decât să-şi facă somnul de după-amiază, mai bine participa şi ea la evenimente. Iar de când venise în vizită pudelul Oskar, Greta refuza să mai adoarmă pe alt cântec în afară de cel cu oiţele. Repetat la nesfârşit.

Estelle asculta lângă uşă, tot mai enervată, trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Îşi frământa creierii ca să-şi dea seama unde greşise. O întrebare indiscretă? O glumă proastă? O remarcă tăioasă? Poate se amestecase prea mult? Dar cum altfel ar fi trebuit să facă? Estelle se simţea direct răspunzătoare de reuşita proiectului. Doar ea impusese în consiliul fundaţiei ca *bed & breakfast*-ul lui Kiki să fie inclus în programul de vacanţă „O zi de vară pentru fiecare”. Peste doar câteva zile, copiii din primul grup, proveniţi din familii defavorizate, aveau să se zbenguie aici după pofta inimii, bucurându-se de prima vacanţă din viaţa lor. Fundaţia imperiului farmaceutic acordase un avans generos pentru terminarea lucrărilor de renovare a pensiunii. Unde erau banii? Estelle se uitase cu atenţie peste tot: se vedea limpede că lucrările de construcţie fuseseră întrerupte de ceva timp. Până şi scândurile lăsate la îndemână, ca şi cum ar fi fost nevoie de ele chiar mâine, erau acoperite de un strat gros de noroi.

Provizoratul acela îi trezea amintiri neplăcute. În copilărie, Estelle fusese mereu înconjurată de tot soiul de troace vechi, aduse de tatăl ei din expediţiile de căutare a fierului vechi. Peste tot găseai câte ceva util sau cu valoare. Niciun aparat scos din funcţie nu era aruncat. Tatăl ei aduna tot ce nu le mai trebuia altora, vedea bani acolo unde alţii vedeau doar resturi, şi scurma în gunoiul

vecinilor. Estelle era foarte neliniştită că şcoala Sandkrug şi tot ce o înconjura îi evocau atât de acut copilăria.

După cinci reprize de „oiţele Domnului”, Greta a adormit lin. Kiki i-a făcut semn lui Estelle că nu trebuie să facă zgomot, ridicând un deget la gură, apoi s-a grăbit să se îndepărteze, spunând:

— Am chef de o cafea.

— Ce se întâmplă, Kiki? a întrebat-o Estelle, oprind-o din drum.

Kiki a măsurat-o atent şi a ezitat vizibil, înainte de a izbucni:

— Tu singură ştii asta cel mai bine.

— Tot ce ştiu este că după Rusalii trebuie să sosească primii copii, iar aici nimic nu e gata.

La semnarea contractelor, Estelle îi promisese lui Kiki că nu se va amesteca deloc în treburile ei. Dar acum o ataca frontal.

— Şi ce te miră? i-a replicat Kiki. Dacă vrei să ştii exact cum stau lucrurile, aici nu se mai întâmplă nimic de săptămâni întregi.

— De ce nu m-ai anunţat mai de mult că sunt probleme? a întrebat-o Estelle.

— Am sperat că pot rezolva totul şi fără ajutorul tău, a recunoscut Kiki tăios.

— Nu înţeleg niciun cuvânt din ce-mi spui, i-a răspuns Estelle, clătinând din cap.

— Ne construisem tot calculul pe avansul pentru cazarea copiilor pe care ar fi urmat să îl primim de la voi, i-a spus Kiki, cu ţâfnă. Dacă va fi anulat, totul se va nărui.

— Cum să se anuleze? a repetat Estelle, fiind şi ea conştientă că întrebarea nu suna foarte inteligent.

— Ca şi cum n-ai şti ce se petrece la voi în firmă, a explodat Kiki.

— N-am nici cea mai vagă idee că s-ar întâmpla ceva, a recunoscut Estelle cât se poate de cinstit.

Kiki a condus-o pe Estelle în biroul ei. Căuta o scrisoare pe care a găsit-o dintr-o singură mişcare. Purta logoul fundaţiei, „O zi de vară pentru fiecare”. Literele dansau în faţa ochilor lui Estelle.

— Nora ta doreşte să revizuiască, extrem de atent, decizia asupra proiectelor de investiţii ale consorţiului farmaceutic şi, pentru moment, a oprit orice acţiune, i-a rezumat Kiki. În lipsa contribuţiei voastre, banca s-a retras şi ea. Şi de atunci, încercăm să plutim cum putem.

Estelle fusese înzestrată cu vârf şi îndesat. Îi făcea plăcere să dăruiască, mărinimos şi nebirocratic. Ceea ce nu se putea spune şi despre nora ei vitregă, Sabine.

În contextul schimbărilor de personal din lanţul farmaceutic, comunica documentul, *este în curs de desfăşurare şi o restructurare a fundaţiei Heinemann. În acest scop, doamna Sabine Heinemann are nevoie de noi documente în vederea susţinerii cererii.* Urma o listă cu paisprezece puncte. *De îndată ce aceste informaţii ne sunt puse la dispoziţie, dosarul va fi analizat şi veţi primi un răspuns la momentul potrivit.*

— Scrisoarea e de acum trei luni, s-a mirat Estelle.

— Din câte se pare, Sabine a ta verifică totul cât se poate de temeinic, a presupus Kiki.

Tactica lui Estelle de a stabili liniile generale, lăsând pe seama celorlalţi aplicarea lor, nu se potrivea deloc cu viziunea Sabinei. Nora ei dorea să hotărască totul. Şi de preferinţă de una singură.

— Max şi cu mine vom reuşi să trecem cu bine peste acest hop, i-a declarat Kiki hotărât. Noi vom trece cu bine. Însă cum rămâne cu micuţii din Köln, care se bucurau la gândul primei lor vacanţe adevărate?

Kiki punea mare preţ pe ideea că şcoala Sandkrug urma să fie mai mult decât un simplu refugiu şi viitoare sursă de venit a unei familii de trei persoane. Sub niciun motiv nu voia să dezamăgească nişte copii trecuţi oricum prin multe suferinţe. Avea să-i primească. Pe cheltuiala sa.

— De ce crezi că vreau să pun la punct grădina de zarzavaturi? Atunci am avea câte ceva de mâncare, pentru ei. Aşa aş avea şi eu o mică fundaţie numai a mea.

— De ce nu mi-ai spus imediat? a întrebat-o Estelle.

— Am fost convinsă că ştii ce se petrece, a recunoscut Kiki cu jumătate de gură. Am crezut că te-ai răzgândit şi n-ai curajul să-mi spui în faţă.

— Pun eu totul la punct, i-a promis Estelle. Fără nicio întârziere.

24

Lui Estelle îi plăceau resursele nelimitate. Şi mai mult îi plăcea să dispună mereu de rezerve secrete. Chiar şi dacă era vorba doar de un strop de energie în bateria telefonului ei. Pentru orice eventualitate. În mod normal, cele cinci procente ale ei erau suficiente ca să o pună la punct pe Sabine.

De treizeci de ani Estelle conducea singură acţiunile de caritate ale fundaţiei Heinemann. Ca acum să i se bage cineva în ciorbă? Fără să-i sufle un cuvânt? L-a prins pe Oskar în lesă şi a pornit în marş prin mijlocul satului, ca să-şi construiască strategia cea mai potrivită. Nu avea nevoie de martori. Dar Oskar ar fi preferat să rămână la şcoală. Viaţa la ţară era plină de tot soiul de primejdii, niciodată nu puteai şti ce fiare îţi ies în cale. Vaci, spre exemplu. Pudelul se împotrivea să meargă la plimbare cu toate cele douăzeci de kilograme ale lui. La cât se lăsa târât pe asfalt, era posibil să nici nu mai fie nevoie de următoarea vizită la frizer. În mod normal, strategia lui de refuz avea succes. Astăzi însă nu exista nicio şansă şi în cele din urmă a fost nevoit să se supună. Estelle ştia bine ce voia. Iar în sufletul ei se stârnise un adevărat clocot, de furie amestecată cu o teamă ciudată că acel mesaj criptic anunţa apropierea unui uragan capabil să-i dea peste cap viaţa de până atunci. Chiar dacă, din punctul ei de vedere, apogeul abia urma, la Birkow avusese un efect dezastruos.

Vijelia din urmă cu o zi făcuse prăpăd. Vântul zburase ţiglele de pe multe case, smulsese copacii din rădăcini şi spulberase mobilierul de grădină. Dar peste tot se muncea la înlăturarea trunchiurilor doborâte şi a rămăşiţelor mobilierului iremediabil distrus, la strânsul crengilor, la lipitul geamurilor sparte şi la adunatul cioburilor. La Birkow vechea ordine era pe cale să se restabilească. Iar Estelle considera că este de bun augur.

A tastat cu hotărâre numele Sabinei pe smartphone-ul ei şi a avut o surpriză: i-a răspuns nu nora vitregă, ci Gisela Pelzner, care conducea de peste douăzeci de ani biroul fundaţiei.

— Lucraţi şi sâmbăta, mai nou? s-a mirat Estelle.

— Vai, doamna Heinemann, a schimbat tonul doamna Pelzner. Ştiţi doar, de când se află aici tânăra şefă, în firmă bate un vânt nou. Abia aştept să ies la pensie. Astăzi aş fi vrut să îmi duc nepoţii la grădina zoologică. Totul era plănuit şi se bucurau foarte mult. Micuţa Luna se gândea…

— Ce-a putut să fie atât de important? a intervenit Estelle, înainte ca Gisela Pelzner să se rătăcească în detaliile bucuriilor nesfârşite ale unei bunicuţe.

— Şedinţa consiliului fundaţiei. Anunţată în ultimul minut. Dar nu trebuie să vă faceţi probleme, dumneavoastră sunteţi în concediu, a asigurat-o şefa de birou. Tânăra doamnă Heinemann mi-a interzis să vă deranjez.

Estelle nu avea nevoie de mai mult ca să priceapă:

— Este vorba de proiectele mele, a înţeles ea pe loc.

În vreme ce ea se afla blocată în Mecklenburg-Pomerania Occidentală, la Köln se declanşase revoluţia de palat. Geamătul Giselei Pelzner la celălalt capăt a fost răspunsul cel mai concludent. Femeia îi fusese devotată timp de zeci de ani. Dar acum se afla în subordinea tinerei şefe.

— Vreau legătura cu doamna Heinemann. Imediat, i-a cerut Estelle.

Cum bateria nu putea să mai reziste prea mult, era nevoie de comenzi cât se poate de clare.

— Domniile lor tocmai s-au aşezat la masă, i-a comunicat şefa de birou.

— Ce este pe ordinea de zi? s-a interesat Estelle.

— Nu ştiu foarte exact, a evitat doamna Pelzner. Eu mă mai ocup doar de cafea. Şi de telefon.

Încă de la prima lor şedinţă comună, Sabine a încercat să o pună pe Estelle într-un con de umbră. Tânăra se aşezase fără ezitare în capul mesei de conferinţe şi condusese dezbaterile. În deux-pieces negru, bluză roz, colier de perle,

tunsă scurt şi precis, părea întruchiparea unei generaţii de mare perspectivă. Era eficientă, capabilă şi extrem de bine pregătită. Dorea să se remarce prin zelul său şi îşi umpluse documentaţia de semne, marcaje, note şi notiţe, în aşa fel încât să poată avea o părere despre orice subiect. Apoi, zâmbea larg cu fiecare prilej, arătându-şi dinţii ca un rechin, de mirare că nu îşi scrântea maxilarul.

„Într-o perioadă de criză, capitalul de bază trebuie administrat cu mai multă stricteţe”, anunţase ea, indicând că, pe viitor, fundaţia va fi mai ferm controlată. Sabine recurgea la forme impersonale ori de câte ori voia să se subînţeleagă „eu”.

Sabine pretindea ordine. Ordine, cu alte cuvinte contracte acolo unde fusese suficientă o strângere de mână, documente de justificare acolo unde se acordase ajutor fără prea multă birocraţie. Aparent se ţinuse de cuvânt şi blocase prin măsurile ei birocratice toate acţiunile de asistenţă angajate de Estelle.

— Mergeţi la fişet şi căutaţi dosarul „O zi de vară pentru fiecare”, i-a cerut Estelle şefei de birou.

— Actele nu mai sunt aici, i-a spus doamna Pelzner. Tânăra doamnă Heinemann a luat totul la ea în birou. Are intenţia să…

Convorbirea s-a întrerupt în mijlocul propoziţiei. La revedere. După cum se dovedea, cinci procente nu însemnau mare lucru. Sau nu suficient, în orice caz.

Estelle nu avea o funcţie oficială în firmă. Era soţia bossului. Întotdeauna fusese suficient să îi legitimeze prezenţa şi activităţile. Dar ce era ea acum, când bossul nu mai era boss? Un singur lucru ştia: că nu va părăsi terenul fără să lupte.

25

— S-au adunat într-o zi de sâmbătă. Şi în lipsa mea, vocifera Estelle.

Stătea pe bicicletă şi dădea din pedale. Din ce în ce mai repede. Însă fără să înainteze deloc. Nici măcar un centimetru. Nici n-ar fi fost de mirare. Bicicleta, fără roţi, era prinsă pe o platformă de lemn, înălţată pe zona de pietriş din faţa şcolii.

— Şi? Cât am făcut? a strigat ea, gâfâind şi transpirând.

— Unu la sută, a citit Caroline pe iPhone-ul lui Estelle.

— Nu ajunge nici cât să trec de doamna Pelzner, a gemut Estelle, hotărâtă totuşi să nu renunţe.

Cu ajutorul lui Thomas Steiner, improvizaseră un sistem de încărcare pentru telefoanele mobile. Cum drumul către localitatea vecină era blocat de lucrările la reţeaua de electricitate, singura legătură cu lumea exterioară se putea realiza recurgând la forţa muşchilor. Estelle se zbătea acum să strângă suficient curent în baterie cât să-i spună Sabinei părerea ei verde în faţă.

Judith nu înţelegea de ce atâta grabă. Timpul lucra oricum în favoarea mai tinerei sale concurente.

— De ce te enervezi? a certat-o ea. Generaţia următoare ne va lua oricum locul, mai devreme sau mai târziu.

— Mai bine mai târziu, s-a apărat Estelle.

Judith a clătinat din cap. În loc să aştepte liniştite, prietenele ei se lăsau cuprinse de panică, pentru simplul motiv că nu mai puteau vorbi la telefon. Încercau să facă tot felul de treburi în acelaşi timp, cu mintea complet împrăştiată. Până şi Caroline suferea din aceeaşi cauză. Iar Judith nici nu avea nevoie să caute pe Google ca să-şi dea seama că nu puteau avea niciun pic de încredere în Steiner. Nu trebuia decât să îşi consulte simţurile. Şi cărţile.

Doar Eva părea împăcată. Judith nu-şi putea alunga sentimentul că de fapt se simţea bine departe de Frido şi de problemele de acasă. Trona în scaunul cu rotile

împrumutat de Kiki de la vecinul Moller şi se lăsa fermecată de vastele abilităţi tehnice ale lui Steiner.

— Ca să umpleţi bateria, trebuie să mergeţi timp de trei ore cu o viteză de 15–20 de kilometri la oră, a informat-o Steiner pe Estelle, ajunsă în pragul extenuării. Nici mai repede de atât nu aveţi voie, la peste 30 de kilometri la oră se strică încărcătorul.

Estelle continua să dea din picioare.

— Doi la sută, a lăudat-o Caroline. Eşti pe calea cea bună.

Obţinerea energiei electrice pe cont propriu funcţiona modest.

— Regenerarea energiei sună altfel foarte bine în teorie, s-a plâns Estelle. Însă nu ştiu dacă eu una sunt făcută pentru energia verde.

— De fapt, aparatul a fost conceput să funcţioneze pe principiul manivelei, a fost de părere Steiner. Transmisia nu funcţionează în cei mai buni parametri.

Treptat, Estelle se îmbujora tot mai mult. Iar Kiki încerca să o consoleze:

— Nu e nevoie să te zbaţi atât, pentru mine. Oricum facem echilibristică de săptămâni întregi, de la o factură la alta. Ne-am obişnuit.

— Pedalez doar dintr-un motiv egoist, s-a revoltat Estelle. N-am chef să mă obişnuiesc cu un personaj ca Sabine.

Fidelă optimismului ei cronic, Kiki se agăţase de ideea că într-un fel sau altul va reuşi să refacă acoperişul fără să aibă nevoie de ajutor financiar din afară:

— Eu sper să nu coste aşa de mult reparaţia.

Întâlnirea de dimineaţă cu Schwarzer fusese un şoc, însă omul trimisese după-amiază un băiat care să facă măsurători.

— Nu trebuie să punem mereu răul în faţă, a comentat şi Kiki, deşi părerea ei era total contrazisă de câte se tot întâmplaseră de când se mutaseră la şcoala Sandkrug şi până în acel moment.

— Mi-e de ajuns, a spus Estelle, prăbuşindu-se din şa. Până aduni suficient curent în aparat te şubrezeşti de nici nu mai poţi să te enervezi.

— Şi dumneavoastră v-aţi folosit de aparat? i s-a adresat Caroline lui Steiner.

Cea mai mare plăcere i-ar fi făcut să poată suna la birou şi să o pună pe stagiara Nora pe urmele lui Steiner. Imposibil să nu poată obţine câteva informaţii, oricât de generale.

— În timpul turului meu prin Caraibe am eşuat pe Rarotonga. Şi am rămas perfect conectat, a spus Steiner.

Eva a dat din cap, dar Caroline nu a fost impresionată:

— Rarotonga face parte din arhipelagul Cook, din Oceanul Pacific, l-a corectat ea.

Dar nici asta nu l-a tulburat pe Steiner:

— Înseamnă că povestea mea e pură invenţie, iar generatorul e nou-nouţ, nefolosit şi netestat.

— De fapt, cu ce vă ocupaţi atunci când nu sunteţi prins în acţiuni de tractare şi comando? a încercat Eva.

— Profesional? a răspuns Steiner cu o întrebare.

— Da, spre exemplu, i-a confirmat Eva.

Asta le interesa pe toate.

— Vă las să ghiciţi! a spus Steiner, aşezându-se mai comod.

Pe Judith o scotea din sărite. Se bucurase de perspectiva celor câtorva zile frumoase petrecute alături de prietenele sale, iar acum în centrul lumii lor se plasase oaspetele din coliba de pescar. Steiner reuşea să atragă toată atenţia şi discuţiile asupra sa. El şi numai el.

— Presupun că e contabil, în viaţa de zi cu zi, i-a şoptit Judith lui Estelle. Eu îi miros imediat. Acasă are ficus şi aparat de tuns părul din nas. Iar aici se dă aventurier.

— Eu nu dispun deloc de imaginaţie, prefer să judec pe baza faptelor, a spus Caroline, care nu dorea să între în joc.

— Mă dezamăgiţi, doamnă Seitz, a reacţionat Steiner.

Vă mândriţi totuşi că sunteţi o bună cunoscătoare a firii omeneşti.

— Din electronică sunt convinsă că nu aveţi cum să vă câştigaţi banii, a intervenit Estelle.

— Eu aş miza pe o muncă mai ales în aer liber. Peisagist? a sugerat Eva.

— Dimpotrivă, a râs Steiner.

— Maistru constructor, arhitect, faianţator? s-a încumetat Eva la o nouă încercare.

— Greşit, pe toată linia, a respins Steiner propunerile lor.

Eva a început să parcurgă voios o listă alfabetică, de la actor până la vânzător de arme şi ziarist, făcând propuneri din ce în ce mai absurde.

— Eu nu înţeleg de ce meseria este considerată definitorie pentru un om, s-a arătat Steiner amuzat. Spui că eşti medic şi toată lumea dă din cap: ai deschis sertarul, ai clasat persoana şi gata.

Oare întâmplător pomenise meseria de medic? Steiner părea foarte bine informat în privinţa lor. După această replică, Eva nu a mai îndrăznit să-i mai pună şi alte întrebări.

— Escroc în serie, a propus Caroline.

Caroline şi Steiner se luptau pentru fiecare centimetru. Pe Judith o încerca sentimentul că pe Steiner îl amuza de fapt duelul lor verbal, iar Caroline nu trebuia să se lase amăgită, spera ea. Aşa ca Eva.

În cele din urmă, Steiner a privit-o pe Caroline în ochi:

— Alegeţi ce vreţi: brutar de pizzerie, curier pe bicicletă, student bătrân, expert în fetişuri şi în numerologie, pedant amator, soţ, tată, unchi, fiu. În viaţă joci mai mult de un singur rol.

— Şi în momentul de faţă? nu l-a slăbit Caroline.

— Sunt liber-profesionist, le-a explicat. Din păcate, respect o clauză de confidenţialitate. La fel ca dumneavoastră.

Apoi s-a ridicat şi s-a retras la el în colibă. Judith a fost singura care s-a bucurat.

— Mda, are ceva special, a comentat Eva.

26

Seara s-a lăsat repede. Odată ce s-au împăcat cu gândul că erau rupte de lumea exterioară, s-au relaxat şi au început să se simtă bine. Nimeni nu trebuia să plece, nimeni nu trebuia să-şi verifice e-mailul, să răspundă la telefon, să caute ceva pe internet, să cumpere o maşină de spălat rufe sau să salveze lumea. Până şi munca din grădină a fost amânată. Era nevoie de ceva timp şi efort ca să pregătească o masă cu mijloace primitive.

Caroline s-a îngrijit de foc, Judith a adus lemnele, Eva a tăiat legumele, Kiki verdeţurile, iar Greta îl plimba încolo şi încoace cu mândrie pe Oskar, şi el la fel de mândru. Pudelul regal făcea toată cinstea identităţii sale secundare, de oaie. Orice şoc cât de mărunt al lesei ar fi fost suficient să o dezechilibreze şi să o răstoarne pe Greta. Însă el se mulţumea să meargă alături de ea, blând ca un miel. Ori de câte ori Greta trecea pe lângă o băltoacă ademenitoare sau pe lângă vreo jucărie uitată în nisip, el o aştepta plin de răbdare. Ai fi putut să-l acuzi pe Oskar că e fricos, însă avea un suflet plin de credinţă.

Într-un târziu, s-au adunat în jurul focului. Buştenii făceau atâta căldură, de le mergea drept la inimă. Ce putea fi mai romantic decât să stai aşa, la un grătar sub cerul liber?

— Mai lipseşte doar cineva care să pună mâna pe chitară şi să cânte *House of the rising sun,* i-a trecut lui Judith prin minte.

— Sau la banjo, mai bine, a fost de părere Caroline.

Şi Estelle şi-a dezlănţuit fantezia:

— Păcat că nu fumez. În adolescenţă, îmi doream să fiu *cool,* ca Marlboro Man: să trag o gură de cafea din cana de tablă şi apoi să-mi aprind ţigara cu o surcea luată din foc.

Eva era de părere că aventura şi libertatea aveau preţul lor:

— Ca să te bucuri cu adevărat, mai întâi trebuie să prinzi un taur sau cel puţin un mânz rătăcit.

— Şapte găini sunt de ajuns, dacă vrei *cowboy feeling* adevărat, s-a împotrivit Estelle. Mai sălbatic de-atât nu-mi doresc.

Tot Steiner le învăţase cum să prepare raţa – nu găina – legată cu grijă, străpunsă cu două frigărui şi lăsată să atârne de trepied pe un fir răsucit. De două ore cina lor se rotea încet, în jurul axului propriu, nu deasupra, ci alături de cărbunii încinşi. La fiecare sfert de oră, firul trebuia răsucit din nou, după care continua să se gătească singur. Iar jos, în foc, se coceau înăbuşit porţii de legume, împachetate în folie de aluminiu.

Slow movement în cea mai pură formă: să mănânci şi să bei în voie, contemplând dansul flăcărilor. Şi fiecare îşi urma şirul gândurilor. Pe Eva o preocupa încă lista ei de lucruri speciale. Copil fiind, îşi imaginase de nenumărate ori cum avea să arate viaţa mai târziu, când va fi om mare. Problema era că ajunsese de mult om mare, dar evenimentele de „mai târziu” încă se lăsau aşteptate. Între timp, şi copiii ei aveau curând să ajungă oameni mari.

— Nu aveţi şi voi? O listă a lucrurilor pe care doriţi neapărat să le îndepliniţi, cât mai sunteţi în viaţă? a întrebat Eva în mijlocul liniştii solemne care se lăsase.

— Toate bunele mele intenţii s-au stins încă de pe 2 ianuarie, a recunoscut Estelle. Au avut un sfârşit rapid. Fără chinuri îndelungate.

— Eu nu vorbesc de bune intenţii, a corectat-o Eva. Adică nu-i vorba, sub niciun motiv, că „de mâine separ gunoiul pe categorii, nu mai merg la serviciu decât cu bicicleta şi nu mai cumpăr niciodată mâncare gata preparată”. Mă gândesc la acele lucruri cu adevărat importante în viaţă.

— Lucrurile nu au niciodată relevanţă, le-a atras atenţia Judith.

Caroline pricepea unde voia să ajungă Eva:

— Să înalţi o casă, să faci un copil, să sădeşti un copac? Chiar dacă ar fi ca mâine să piară lumea. În sensul ăsta?

— Plantele de ghiveci sunt luate în considerare? s-a interesat Estelle. Când am intrat eu în viaţa soţului meu,

copilul fusese conceput şi casa era gata înălţată. Nu le poţi avea pe toate.

— Din punctul meu de vedere, ieri lumea s-a sfârşit aici, a intrat Kiki în discuţie. Dacă plouă la fel în continuare înainte să se repare acoperişul, mă apuc să construiesc o arcă.

— Pe vremuri, a chicotit Judith, îmi făcea plăcere să-mi imaginez că aş face fărădelegi, din când în când. Că aş fura bijuteriile coroanei şi m-aş stabili în altă ţară.

— În Suedia, presupun, a comentat Estelle. Nicăieri nu au gratii mai bune şi mai frumoase.

Pe Caroline nu o amuzau deloc asemenea fantezii penale:

— Mie mi-ar plăcea să salvez zilnic câte o viaţă, aşa cum face Eva. În meseria mea intri adesea în scenă în momentul când e prea târziu.

Eva a oprit-o cu un gest. Realitatea unei clinici este cu mult mai prozaică:

— Salvezi vieţi doar dacă accepţi şi că poţi pierde vieţi. Aşa se menţine echilibrul.

— Sărituri cu paraşuta, a propus Kiki. De mult visez.

Apoi a urmat un potop de idei venite din cer, la fel ca ploaia din urmă cu o zi. Să explorezi interiorul unei piramide, să traversezi continentul american cu rucsacul în spate, să prospectezi bazinul Amazonului, să te scufunzi până la *Titanic,* să mergi de-a lungul Marelui Zid chinezesc, să călătoreşti cu trenul transsiberian, să citeşti James Joyce, să-ţi schimbi numele, să-i telefonezi în sfârşit unei vechi prietene, să găseşti un răspuns la chestiunile politice arzătoare: au vreun temei teoriile conspiraţioniste legate de 11 septembrie? De ce s-a retras papa Benedict din funcţie? Va ieşi echipa FC Köln campioană?

Doar Estelle rămăsese tot timpul tăcută. Brusc, i-a venit şi ei o idee:

— Mi-aş dori să am o lamă.

— Ce absurd! Nimeni nu are nevoie de un asemenea animal în preajmă, a spus Judith.

— E visul meu, nu al tău, s-a plâns Estelle şi le-a povestit despre o organizaţie care creştea lame cu scop terapeutic.

Conceptul de „lame terapeutice” a fost de ajuns să stârnească o undă de veselie fără margini.

— Întrebarea mea este cât se poate de serioasă, le-a avertizat Eva.

— Şi eu vorbesc serios, a rămas Estelle ferm pe poziţie. Lamele sunt un camarad de nădejde. Comunică prin limbajul corporal. Dacă nu le convine ceva, te scuipă direct. Nu-i greu să-ţi dai seama că s-au supărat. Şi din ele poţi să-ţi faci şi pătură.

— Şi ce anume faci cu o lamă terapeutică? s-a interesat Caroline.

— Nimic, i-a explicat Estelle. Pur şi simplu se află în preajma ta. De la lame poţi învăţa cum să-ţi stăpâneşti stresul. Şi vacile sunt bune. Le îmbrăţişezi şi instantaneu te simţi fericit.

Oskar a început să chelălăie. De când văzuse făpturile enorme pe păşunea din vecinătate, el, autentic câine de oraş, nu s-a mai încumetat nici să scoată botul de la el din grădină şi era suficient să le aducă cineva în discuţie ca să scâncească de frică.

Eva, care declanşase întreaga discuţie, se ferea să mai facă vreun comentariu. Fanteziile despre piramide, despre aventurile cu lame sau cu vaci erau departe de stilul ei. După ce-şi făcuse o atentă trecere în revistă, constatase că în viaţa ei era un mare gol. Şi, curios, acum nu mai era vorba de tatăl ei natural. Cu un an şi jumătate în urmă, Eva aflase cine era. Istoria fusese complicată şi plină de cotloane. Chiar dacă se mai întâlnea uneori cu omul acela, cu care mama ei rămăsese în relaţii bune, renunţase să aibă cu el o discuţie directă despre adevăr. Eva ştia că el ştie că ea ştie că el ştie. Şi era suficient, din punctul ei de vedere. Se hotărâse să încheie pace cu trecutul şi cu mama ei, Regine. Cel puţin teoretic, atunci când nu se afla prin preajmă. Dar exista un alt gol.

Oare pierduse ceva pentru că în viaţa ei existase de fapt doar un singur bărbat? În timpul pelerinajului lor, se simţise atrasă de un domn cu care se întâlniseră pe drum. Poate mai bine s-ar fi încumetat la o aventură, decât să se întoarcă la soţul ei Frido, cuminte. Dacă ar fi fost să privească adevărul în faţă, şi-ar fi dorit să se mai îndrăgostească o dată. Să mai simtă o dată fluturii din stomac, să mai aştepte o întâlnire cu atâta nerăbdare, încât să creadă că timpul se opreşte în loc, să mai schimbe priviri pe furiş şi, la primul sărut timid, să mai ajungă o dată în punctul acela de unde viaţa poate continua în două direcţii, total diferite. Să mai spună o dată „te iubesc”, din toată inima. Însă asta păstra doar pentru sine. Altfel, ar fi fost ridicol. Eva era în stare să le spună orice doamnelor de marţi. Dar nu că ţinta fanteziilor sale era Thomas Steiner. Asta prefera să treacă sub tăcere.

27

A plouat jumătate de noapte, ploua când s-a crăpat de ziuă şi mai târziu, la răsăritul soarelui, ploua în continuare. Afară, vântul zgâlţâia foliile de plastic, iar înăuntru se auzea obsedant picuratul apei la etaj. Primul impuls matinal al lui Caroline a fost să încerce comutatorul de lumină. Curentul nu venise. Chiar dacă semnalele alarmante lipseau pentru moment, nu avea nici răspunsuri la întrebările presante legate de Steiner.

În mod normal, starea de spirit a lui Caroline nu depindea niciodată de hachiţele meteorologice. În viaţa ei obişnuită, de la Köln, ce importanţă avea dacă ploua sau ningea, dacă bătea vântul sau ardea soarele? Dar acolo, la Birkow, se simţea pentru prima dată în mâinile forţelor naturii. În lipsa curentului electric, viaţa se reducea la necesităţile elementare. Mâncat, dormit, stat la cald. Nu aşa îşi imaginase „întoarcerea la natură” propusă de Kiki.

Caroline a ieşit pe terasă. Avea să mai treacă o oră până când soarele să răzbată printre nori. Şi-ar fi dorit o ceaşcă fierbinte de cafea cu lapte, o sobă caldă şi un croasant proaspăt. A pornit prin grădină, aparent fără ţintă. Pe locul focului din seara ce trecuse, rămăsese doar o băltoacă stătută, iar în micul strat de legume plantele firave alese de Kiki spre mutare în brazda mare erau aproape acoperite de apă. Fără să îşi dea seama, Caroline a început să coboare spre lac. Spre coliba de pescar. Acolo unde locuia Thomas Steiner.

Pe horn fumul se înălţa leneş. Mirosea frumos, a lemn proaspăt ars. În timp ce se apropia cu prudenţă, uşa s-a dat brusc de perete. Caroline a reuşit să se ascundă la timp în spatele unei stive de cherestea.

În ciuda temperaturii coborâte şi a ploii uşoare, Steiner se pregătea să facă o baie matinală în lac. Era doar în slip, iar în jurul gâtului avea un prosop şi în mână o umbrelă. Nu

era atât de corpolent pe cât se aşteptase ea. Ci mai degrabă puternic şi bine antrenat. Caroline şi-a interzis să-l examineze mai atent. Nu este un bărbat, îşi repeta ea, ci un suspect. Farmecul lui misterios nu avea voie să-i tulbure judecata, aşa ca prietenelor ei.

Pe pânza roşie a umbrelei sale se distingea logoul unei bănci din Frankfurt. Să fi fost întâmplător? Să fi găsit umbrela în colibă? Să fie doar un client al băncii? Sau chiar angajat? Caroline nu reuşea să şi-l imagineze pe Thomas Steiner stând la un ghişeu, într-o bancă. Şi nici în oricare alt loc din lume. Părea un personaj care nu făcuse niciodată altceva decât să genereze curent şi să pregătească grătare improvizate. Într-un fel, locul lui era aici, în acest peisaj.

Ajuns la capătul digului, Steiner a lăsat umbrela deoparte şi a făcut un plonjon hotărât în lac. Înota cu mişcări care îi trădau forţa. Se îndepărta cu viteză de mal. Caroline şi-a verificat ceasul. Dacă înota cinci minute spre larg, va avea nevoie de cel puţin tot atâtea ca să se întoarcă. Suficient timp să-şi facă o idee despre el. A încercat atent clanţa. Coliba rămăsese neîncuiată. Caroline a aruncat o ultimă privire spre înotător, care ajunsese în punctul unde albastrul lacului se confunda cu cenuşiul cerului. A păşit şovăind în încăpere. Era un sentiment straniu să intre aşa, fără permisiune, în viaţa unui străin. Coliba de pescar a întâmpinat-o cu o căldură plăcută, cu mobila sa albă şi austeră. O masă, o canapea, un raft cu cărţi, mai mult nici nu încăpea în acel spaţiu. În faţă şi în dreapta-spate se deschideau uşi spre bucătărie şi spre dormitor. Într-un colţ se afla cufărul din piele maro, care arăta ponosit la lumina zilei. Steiner trebuia să fie ori sărac, ori foarte umblat. Cufărul era gol. Steiner îşi despachetase toate lucrurile şi le pusese în ordine, ca şi cum ar fi plănuit o şedere mai lungă. Pe noptieră, autobiografia unui tenor, cântăreţ de operă suedez, şi un număr al revistei *Geo* dedicat Noii Zeelande. Caroline i-a încercat ochelarii de citit. Prezbit, aşa cum se cuvenea. În baie, după cum presupusese Judith, aparat de tăiat părul din nas, loţiune pentru îngrijirea părului şi un set

scump de manichiură. A cedat unui impuls de moment şi i-a mirosit aftershave-ul. Caroline şi-a luat toate precauţiile şi s-a uitat pe fereastra băii, în larg. Steiner nu se vedea nicăieri. A deschis dulapul de haine. Totul în cea mai perfectă ordine. Să fi fost o întâmplare, sau îşi sortase cu adevărat îmbrăcămintea pe culori? Cine era Steiner? Vreun obsedat de control? Până şi şosetele erau minuţios împăturite, la fel şi boxerii. Caroline a închis şifonierul. Erau amănunte pe care cu adevărat nu dorea să le afle.

Cu mult mai interesantă i s-a părut cutia argintie din aluminiu, care îi atrăsese atenţia în urmă cu o zi, în portbagaj. A clătinat-o puţin. Nu se auzea nimic. Indiferent ce se afla în ea era protejat de şocuri cu polistiren expandat.

— Vă descurcaţi? s-a auzit o voce în spatele ei.

Caroline s-a răsucit pe călcâie, îngrozită. Steiner se întorsese mult mai repede decât îşi făcuse ea calculul. Se vedea limpede că putea înota mult mai mult şi mult mai repede. Îl subapreciase şi îi subapreciase şi capacitatea de înotător. La fel şi ştiinţa lui de a se apropia fără a face zgomot. Chiar dacă era surprins, nu lăsa deloc să se ghicească. Îşi stăpânea nemulţumirea aparent fără niciun efort. Nu părea că-i pasă nici că era aproape dezbrăcat. În schimb, pe Caroline o deranja cu atât mai mult. Spaţiul era aşa de mic, încât avocata simţea răceala emanată de corpul lui. Apa lacului nu putea să aibă mai mult de şaisprezece grade. Steiner şi-a uscat părul cu un prosop şi s-a înfăşurat într-un halat de baie. Se purta cu naturaleţe, ca şi cum ar fi fost legaţi de o căsnicie veche de cel puţin douăzeci şi cinci de ani.

— Kiki m-a rugat să mă uit la sobă… a improvizat Caroline o explicaţie.

Steiner nu s-a lăsat nicio clipă prins în jocul ei:

— Încă nu am auzit pe cineva minţind atât de prost, a întrerupt-o el, chiar când dorea să pună mai multă culoare în poveste.

— Vă pricepeţi? La minciuni? a ripostat Caroline.

Steiner nu s-a lăsat dus cu vorba şi a întrebat-o:

— Ce vă interesează mai mult şi mai mult? A ridicat de jos o pereche de pantofi bărbăteşti vizibil scumpi: Oxford, numărul 551. Import personal. Total nepotriviţi pentru un concediu în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Apoi a tras sertarul noptierei şi a scos un pachet de bomboane: Matlows Butterscotch. De remarcat: înclinaţia anglofilă. Ceea ce în sine nu reprezintă o infracţiune.

— Ne vedem mai târziu, şi-a luat Caroline rămas-bun de la el.

— Iertare! Vă plictisesc. Desigur, aţi trecut totul în revistă. Poate cutia de aluminiu?

Caroline a ezitat. O impresiona aplombul adversarului ei. Steiner era şi fascinant şi înfricoşător.

— La prima vedere, ai zice că e o casetă de arme, nu-i aşa? Dar fără îndoială ştiţi asta după cei douăzeci şi cinci de ani de experienţă ca apărător în dosare penale. Caroline îl privea uluită de nonşalanţa cu care îi puncta detalii din biografia ei, pe care nu ea i le dezvăluise. Iar celelalte doamne au cea mai bună părere despre dumneavoastră, a continuat el, ca şi cum ar fi ghicit ce-i trece prin minte.

— Acum, dacă tot mă aflu aici, aş putea arunca o privire în cutie, s-a hotărât Caroline să nu se lase impresionată.

Steiner a desfăcut încuietoarea. Ce-i dădea această incredibilă siguranţă de sine? Îşi plănuise din timp fiecare pas? Era atât de priceput să se transpună în poziţia altora, încât nimic nu-l putea surprinde?

A deschis cutia, iar Caroline a avut sentimentul că a nimerit din greşeală în mijlocul unui film cu James Bond. Caseta conţinea un echipament complet de supraveghere acustică şi vizuală. O cameră ultramodernă, cu obiective de dimensiuni impunătoare, pentru fotografii la mare distanţă, binoclu şi aparatură profesională de ascultare. Singurul obiect aparent desuet era un dictafon de modă veche, ce funcţiona cu casete mari, model clasic.

Rareori se simţise mai derutată. Steiner, în schimb, părea încrezător în sine şi colosal de liniştit. Poate chiar periculos. Caroline şi-a stăpânit valul de panică.

— Şi? Pe cine supravegheaţi cu astea? a întrebat ea, incapabilă să-şi ascundă tremurul vocii.

În loc de răspuns, Steiner şi-a vârât mâna în buzunarul jachetei:

— Şi cheia de la maşină, dacă vreţi să aruncaţi o privire. Dar acolo nu găsiţi nimic. E de închiriat.

— Nu vă întrebaţi de ce sunt interesată de dumneavoastră? l-a chestionat Caroline, privindu-l ţintă.

— Sunteţi avocată, i-a răspuns el, implicată într-un dosar de senzaţie şi primiţi ameninţări. Este de înţeles să aveţi reacţii exagerate.

— Dar nu explică ce anume supravegheaţi cu aparatura dumneavoastră, a mai încercat Caroline o dată.

Steiner a luat dictafonul, a scos caseta şi i-a întins-o:

— Poftiţi, vă rog! Câte ceva puteţi să aflaţi şi dumneavoastră, pe cont propriu. Iar dacă vă place, va fi o onoare pentru mine să mă însoţiţi în următoarea mea acţiune de spionaj. Nu trebuie decât să-mi daţi de veste.

28

— Şi nu a reacţionat deloc când te-a găsit umblându-i prin lucruri? s-a arătat Judith neîncrezătoare.

— Nici măcar cu un cuvânt. S-a purtat ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Judith se trezise şi ea în zori, la fel ca prietena ei. Îi plăcea la nebunie clipa aceea, doar a ei. Urmau exerciţiile yoga, aşa ca în fiecare dimineaţă. Vacile lui Moller, care în drumul lor spre păşune treceau pe lângă vechea grădină a şcolii, au luat personal salutul soarelui. S-au adunat la gard şi, dând cu ochii de contorsiunile extrem-orientale, au uitat şi să mai rumege.

— M-am sculat special mai devreme, ca să nu mă vadă nimeni, i s-a plâns Judith lui Caroline. Îşi făcea griji. Cum se putea încheia o zi începută sub semnul atâtor nelinişti? Ştii care a fost cartea zilei trasă de mine astăzi? Iarăşi numărul opt. „Persoană falsă.” Asta sugerează înşelătorie şi amăgire.

— Haide să ascultăm caseta, i-a propus Caroline.

— Încă nu avem curent, i-a spus Judith.

— În schimb avem tractor, i-a amintit avocata.

În primul lor tur prin domeniu, doamnele de marţi admiraseră în detaliu şi minunata maşinărie. Cheia rămăsese în contact. Kiki nu se mai atinsese de el după ce Max coborâse din scaun şi se refugiase la Berlin.

Motorul a pornit după ce a tuşit, huruit şi păcănit îndelung. Nu suna nici pe departe a Ferrari. Mai degrabă a cuter care iese în larg, urmărit de un stol de pescăruşi înfometaţi, sperând să găsească o pradă în dâra lăsată de vas. A durat o vreme până să-şi dea seama că ţipetele păsărilor veneau din caseta lui Steiner. Apoi sunetul s-a frânt. Pe bandă domnea liniştea. Întreruptă doar de loviturile unei ciocănitori şi ciripit de toate felurile, imposibil de ordonat.

— Se aud păsări, a constatat Judith cu surprindere.

— Îşi bate joc de mine, a fost de părere Caroline.

Judith a avut o altă propunere:

— Uneori, morţii lasă mesaje pe bandă magnetică. Se poate ca omul să aibă preocupări oculte.

— Eu nu aud nici oameni vii, nici morţi, a constatat Caroline la rece. Nu disting decât păsări.

— Am simţit de la început, bărbatul acesta este învăluit de o aură sumbră, s-a înfiorat Judith.

Abia apucase să rostească aceste cuvinte, când s-a petrecut ceva neaşteptat: în şură s-a aprins brusc lumina.

29

Cheri, cheri Lady, urlau Modern Talking, cât îi ţinea gura. Eva s-a trezit speriată, din somnul cel mai profund. Cu o seară în urmă verificase dacă nu cumva a venit curentul, iar radioul rămăsese deschis, cu sonorul la maximum, de îţi spărgea timpanele: *Love is where you find it. Listen to your heart. Cheri, cheri lady, living in devotion, it's always like the first time, let me take a part...* răcneau cei doi tineri la unison, cu nefirească bucurie.

Venise curentul. Şi dimineaţa în care Eva ajunsese să nu mai spere. Rămăsese trează jumătate de noapte, conştientă de fiecare zvâcnire din piciorul ei imobilizat, imaginându-şi situaţii cel puţin la fel de stupide ca melodia de la radio. Şi vinovate, pe deasupra. Gândurile ei îşi luaseră existenţa pe cont propriu. Iar culmea era că Steiner juca un rol marcant în lumea închipuirilor ei nocturne. Iar între neliniştea ei interioară şi încremenirea la care era silită nici că exista un contrast mai puternic. O gleznă scrântită era ultimul lucru pe care ţi-l puteai dori, odată ce ai hotărât că nu mai vrei să fii cu niciun preţ, şi nicio zi în plus, spectator al propriei tale vieţi.

Se făcuse ora unsprezece. Eva s-a rugat o clipă pentru Kiki, sub cerul tot mai senin. Bănuia că prietena ei se afla de mult la magazin, dezbătând împreună cu Schwarzer cum se putea repara un acoperiş cu costuri cât mai suportabile. Oare de ce nu o treziseră şi pe ea? Odihna era ultimul lucru pe lista ei de priorităţi.

Pe scaunul cu rotile de lângă pat, cineva îi lăsase biscuiţi din orez, brânză proaspătă, iaurt şi un suc de portocale. Până şi Oskar, care cu o noapte în urmă o veghease lângă pat, se plictisise de compania ei. Iar Eva îl înţelegea perfect. Nu avea chef să-şi petreacă încă o zi de tihnă. Voia să se scoale şi să se facă utilă. Atât cât putea.

Şi-a pus cu grijă piciorul în pământ şi s-a strâmbat de durere. Tot scaunul era mai bun. Eva ştia modelul de la ea

din spital. La nevoie, îl puteai solicita de la serviciul administrativ din subsol, sub denumirea de „model geriatrie standard”. Vehiculul era gândit pentru pacienţi de la care nu te mai aşteptai să mai mişte ceva cu forţa lor proprie. Nici măcar pe sine.

Eva nu era obişnuită să depindă de ajutorul şi de grija nimănui. Se va descurca singură să ajungă afară. Până la uşă, câţiva metri. Suficient să învârţi puţin din roată ca să aluneci elegant, în direcţia dorită. Teoretic, cel puţin. S-a mişcat precaut, înainte şi înapoi, testând frâna. O roată se freca de scaun şi suporturile de picioare atârnau strâmb, în jos. La fiecare mişcare, scaunul trăgea spre stânga. Doar ca să ajungă la uşă a fost nevoie de un efort cât să o sece de puteri, iar să deschidă şi să se strecoare afară – aproape imposibil. Nu-i de mirare că secţia de ortopedie a spitalului propunea mereu cursuri de mobilitate pentru utilizatorii de scaune cu rotile. Ţopăind, împingând, gemând şi cu un umăr aproape scrântit, după o lungă serie de încercări ratate, a ajuns pe culoar.

Era încântată că scara vechii şcoli încă nu era terminată. De accesibilitate pentru persoane cu handicap nu putea fi vorba, cu toate că exista o rampă. Strigătele ei de ajutor au rămas fără efect. Oare unde se afla toată lumea? Pragul uşii era prea înalt, iar panta spre curte într-un unghi de-a dreptul înfricoşător. La cea de-a patra încercare, a reuşit să intre pe rampă. O clipă s-a temut ca scaunul să nu cadă pe spate. După care a pornit frumos în jos. Repede. Cu mult prea repede. Şi necontrolat. Frânatul ieşea din discuţie, de teamă să nu îşi prindă degetele între spiţe. Apoi roţile s-au împotmolit brusc în patul de pietriş al curţii. O clipă scaunul a rămas în echilibru instabil, ameninţând să se răstoarne în faţă, când, de nicăieri, a venit un gest salvator. Era Steiner.

— Ce-i asta? Circuit cu obstacole pentru începători? a spus el. Ce idee nebună să porniţi singură la drum.

Probabil avea dreptate. Fusese o nebunie. Nu se spunea că după supravieţuirea dintr-un accident ţi se ascut toate simţurile? În preajma Evei existaseră mereu suficienţi

bărbaţi: medici, pacienţi, prieteni, colegii lui Frido, domnul Krüger. Nu simţise niciodată impulsul să stabilească cu vreunul dintre ei o întâlnire de taină. Pentru Steiner însă era dispusă la o excepţie. Dacă avea să i-o ceară.

Dar Steiner avea altceva în gând:

— Am vrut doar să anunţ că funcţionează din nou curentul.

— Am băgat şi eu de seamă, a spus Eva. Modern Talking au ţinut să anunţe public.

De ce nu-i trecuse nimic mai inteligent prin minte? Ce speranţă deşartă să suceşti minţile unui bărbat când te simţi ca la o sută de ani şi te afli într-un scaun cu rotile.

Steiner a avut amabilitatea să o scoată din nou pe terasă, unde Elvis a întâmpinat-o cu un cucurigu entuziast. Iarăşi program de găini, ca la televizor. Pe masă încă se mai afla ghidul pedagogic.

— Mai aveţi nevoie de ceva? s-a interesat Steiner.

— Nu, a răspuns Eva, deşi ar fi vrut să spună „da”.

Puţină companie. Puţină schimbare. Impulsuri noi. Sentimentul că viaţa ei nu era o greşeală. Dar, în loc de toate astea, s-a mulţumit să-i spună:

— Singură mă descurc de minune.

— Vă rog să nu mai faceţi prostii, a sfătuit-o Steiner.

Eva prefera să nu facă nicio promisiune. Simţea prea bine de ce prostii ar fi capabilă. Dacă i s-ar fi dat ocazia.

30

În sfârşit, în sfârşit, în sfârşit. Lumină, căldură, telefon, internet. Caroline avea din nou legătura cu lumea civilizată. A aşteptat cu nerăbdare ca telefonul să se încarce suficient cât să poată face un apel de ajutor pe frontul din Köln. Se plimba nervos prin aulă, în sus şi în jos. Era singură. Estelle aştepta la ea în cameră să o sune Sabine înapoi, Eva citea pe terasă, iar Kiki plecase cu Greta la benzinăria Minol.

— Dacă totul merge bine, nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa acoperişului, spusese Kiki, în loc de rămas-bun.

Dar Caroline îşi făcea griji. Asistase puţin mai devreme la o discuţie neplăcută între Max şi Kiki, purtată pe Skype.

— Sunt sigur că te descurci, îi spusese Max, lapidar.

Nici măcar nu avusese răbdarea să asculte atent descrierea pagubelor făcute de furtună. Cum ar fi avut? În jumătate de oră trebuia să îi prezinte unui client noile sale proiecte, cum să se mai poată concentra asupra şcolii şi stricăciunilor de la acoperiş.

— Eu sunt bărbat, nu pot să rezolv două lucruri în acelaşi timp, s-a scuzat el. De aceea şi sunt atât de mândru de tine. Ştiu că te vei descurca.

Max nici nu îşi putea imagina care era situaţia, iar Kiki nu avea de ales. Până în ceasul al doisprezecelea, ea îşi va păstra speranţa că totul se va termina cu bine. În ce-l privea pe Max. Şi acoperişul. Nu trebuia decât să-l câştige pe Schwarzer de partea ei. Pentru mai multă siguranţă şi ceva sprijin, se hotărâse să meargă la întâlnire împreună cu Judith.

Caroline sorbea din ceaşca de ceai fierbinte, cu privirea ţintă la ecranul telefonului ei. Începeau să apară primele informaţii: opt apeluri anonime. Nu avea nevoie să-şi asculte mesageria ca să-şi dea seama că urmăritorul ei necunoscut nu îi dăduse pace nici în ultimele treizeci de ore.

Din spate, s-a auzit zgomotul unui obiect căzut pe podea. Şi paşi în biroul lui Kiki. S-a asigurat, aruncând o privire afară, că Eva nu plecase de la locul ei. Şi cum ar fi putut s-o facă? Atunci, cine umbla prin casă? Caroline s-a apropiat pe vârfuri de deschiderea dintre aulă şi birou. Pas cu pas. Până a distins, în semiîntuneric, ceea ce bănuise de la bun început. Steiner îşi făcea de lucru pe lângă masa de lucru a lui Kiki. A parcurs rapid actele, a deschis un sertar, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Caroline s-a ascuns într-un colţ, ca să observe totul dintr-un adăpost sigur.

— Nu mai faceţi eforturi, i-a strigat Steiner. V-am auzit de mult.

Caroline ar fi preferat să o înghită pământul. Într-adevăr, putea fi ornitolog, auzul său funcţiona în orice caz ireproşabil. S-a întors spre ea, fluturând triumfător o hartă a lacului:

— Prietena dumneavoastră ştie, de altfel, că doream să împrumut această hartă. Nu-i nevoie să-i daţi telefon.

După care a ieşit, fără să îi mai acorde nicio atenţie. Caroline se simţea total neputincioasă în faţa lui Steiner. Ar fi fost în stare să arunce cu vaza de flori după el, doar să-l vadă ieşind din starea aceea de perfectă stăpânire de sine. Însă a preferat să-şi ia telefonul şi să o sune pe avocata sa stagiară.

Nora trăia în simbioză cu smartphone-ul ei. Dacă pe internet exista ceva despre Thomas Steiner, cu siguranţă avea să găsească acea informaţie. Asta dacă viaţa ei personală îi lăsa suficient timp.

„Astăzi nu sunt disponibilă, după ziua de ieri. Încercaţi din nou mâine”, te întâmpina mesajul ei amuzant. Caroline nu s-a lăsat descurajată. I-a trimis Norei un e-mail cu o fotografie a lui Steiner, făcută în secret. „Vă rog să căutaţi date despre acest bărbat. Mare precauţie în caz de contact direct. Suspectul este imprevizibil. Ar putea fi periculos.” Caroline ştia că doar o formulare drastică, de acel gen, era capabilă să o mobilizeze pe Nora într-o zi de duminică.

— Ce plăcere să mai ai în viaţă dacă permanent trebuie să fii atât de încordat, şi nu mai vezi în jur decât crime şi distrugere? a început Eva, când Caroline s-a aşezat alături de ea.

În loc să se destindă, avocata îşi consulta nervos telefonul la fiecare trei minute, să vadă dacă nu a primit răspuns.

— Bărbatul acesta apare mereu acolo unde n-ar trebui să se afle, s-a apărat Caroline.

Eva şi-a învăluit prietena într-un zâmbet plin de compasiune. Era cât se poate de limpede că, după părerea ei, Caroline făcea o eroare bănuind că Steiner ar fi un urmăritor misterios.

— Am crezut că îţi merge mai bine acum, că divorţul s-a terminat şi ai o casă nouă.

Caroline se mutase în mijlocul pregătirilor pentru marele dosar al răpirii. Într-o clădire abia terminată. Şi mai mult decât poziţia ei convenabilă, o atrăsese termenul de „prim ocupant”. După o căsnicie distrusă şi o relaţie ratată cu tatăl unei prietene a fiicei ei, „prim ocupant” suna ca o promisiune. Îi plăceau pereţii fără istorie, neîncepuţi, ai locuinţei sale, care nu fuseseră martori la nicio tensiune. Nici măcar nu a ţinut să-i comunice adresa fostului soţ. La ce bun? Caroline depăşise punctul în care dorea să demonstreze cuiva cât de frumos se despărţiseră. Apartamentul simboliza noua ei existenţă de persoană singură şi independentă. Atât timp cât unele lucruri se petreceau pentru prima oară, viaţa avea sens. Mai puţin sens avea să se certe cu Eva. Pentru că nu îi scăpase că Eva considera o perfecţiune tot ce făcea şi spunea Steiner.

— Doar nu laşi garda jos faţă de unul ca el, Eva, a prevenit-o Caroline.

— Nu oricine se poartă prietenos cu mine devine automat un răufăcător, a ripostat Eva ursuz.

— Nu mi se pare o întâmplare că se tot furişează pe aici. Şi nu cred un cuvânt din tot ce îndrugă.

Dar nici ea nu era departe de Eva. La drept vorbind, gândurile ei nu se abăteau o clipă de la Steiner.

— Ţine aparatură de ascultare sub pat, şi-a informat ea prietena.

— Este ornitolog. Îl interesează păsările, i-a atras Eva atenţia. Şi are ureche fină. Ceea ce tocmai ne-a demonstrat.

— Eşti naivă, Eva, i-a spus Caroline, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Iar tu exagerezi cu paranoia ta.

— Poate vrei să asculţi mesajele de ameninţare pe care le primesc, a invitat-o Caroline, întinzându-i telefonul. Eu nu mai am niciun chef, a mai adăugat ea ridicându-se, dorind să se retragă.

Dar imediat s-a răzgândit.

— Te las să le asculţi după ce îmi dă Nora de veste.

Îşi ieşise din fire. Până la urmă, nu cumva se dovedea corectă profeţia lui Judith că un bărbat avea să le învrăjbească pe doamnele de marţi?

31

Aparatul de cafea lucra fără încetare. Aroma de cafea prăjită plutea peste tot, în fosta benzinărie. Judith o însoţise pe Kiki la serviciul ei duminical de la magazinul cooperativei. Se simţea foarte bine: după cele două zile de privaţiuni, ceaşca de cappuccino oferită de Kiki era o adevărată fericire. Încăperea se umpluse. Dacă la Köln, în centru, lumea intra doar o clipă în Coffee to go şi se grăbea să plece după ce îşi înghiţea rapid porţia de cofeină, filiala din Birkow îndeplinea o funcţie diametral opusă. Lumea venea în valuri şi apoi rămânea. Vânătorul amator Julius (în realitate arhitect din Hamburg) adusese carne proaspătă de cerb, iar soţia sa, Gloria, obişnuita plăcintă duminicală cu brânză de capră şi poveşti din noaptea furtunii dezlănţuite.

— De opt ani stăm în casa asta, zicea ea, dar nu-mi amintesc să mai fi trecut prin aşa ceva.

— Schwarzer a ridicat imediat preţurile, a adus vorba o roşcată exuberantă, prezentată de Kiki drept prietena ei, Ingrid.

De cincisprezece ani, Ingrid avea în sat un atelier de olărit. Fusese prima vest-germană care cumpărase o casă la Birkow. Era o apariţie remarcabilă, cu părul ei lung, roşu-portocaliu, legat cu o pânză multicoloră, şi salopeta albastră, mânjită cu lut. Pe deasupra, era şi profesoara particulară a lui Kiki. De gătit.

În benzinărie domnea cea mai veselă atmosferă. Furtuna dezlegase limba oamenilor. Îşi povesteau stricăciunile făcute de ploaie caselor vechi, renovate cu dragoste până la cele mai mici detalii. Şi câte suportaseră din cauza lipsei de curent.

— Am crezut că mă apucă răul de mare, a spus Judith, aşa se clătinau copacii din faţa casei noastre.

Magazinul era loc de popas, de discuţii şi de legat prietenii. Iar Judith era primită de parcă ar fi fost acolo de

când lumea. Se tutuiau cu toţii între ei. Doar Greta era nemulţumită. Se postase în faţa vitrinelor cu dulciuri, cu degetul mânjit de ciocolată ridicat, urlând de ţi se frângea inima. Kiki a luat-o în braţe şi a aşezat-o în căruţ, în ciuda protestelor ei.

— Este obosită, s-a scuzat Kiki. Fac un tur cu ea, poate adoarme.

— Îţi ţin eu locul, s-a oferit Judith.

— Prin urmare, tu eşti clarvăzătoarea despre care ne povestea Kiki? i s-a adresat Ingrid.

— Abia am început să dau în cărţi, s-a apărat Judith.

Dar Ingrid ţinea morţiş să arunce o privire spre viitor, împreună cu Judith.

— Cel mai mult mă interesează sănătatea, a informat-o ea cu voce groasă, care probabil i se trăgea şi de la obiceiul de a ieşi din sfert în sfert de oră ca să-şi aprindă un Gitane galben. Dacă-mi prevesteşti viaţă lungă, pot fuma în continuare liniştită, dacă în cărţi se arată o viaţă scurtă, nu mai merită oricum să mă las.

Judith şi-a întins cărţile pe tejgheaua bistroului, când s-a auzit clopoţelul magazinului. În uşă îşi făcuse apariţia o femeie deşirată, cu părul tuns scurt, soldăţeşte, şi trăsături dure.

— Ea e Peggy, i-a şoptit Ingrid.

— Nevasta lui Schwarzer? a murmurat Judith.

Ingrid a dat din cap şi a făcut o grimasă. Dintr-odată nu avea un aer mult mai vesel decât Peggy.

Kiki le povestise că oamenii locului, din tată în fiu, intrau rareori la benzinărie. O graniţă invizibilă separa comunitatea în două tabere de neîmpăcat: noua şi vechea populaţie. Faptul că între timp se tot mărise numărul celor veniţi din marile oraşe şi al altor ţărani de circumstanţă, care în weekenduri se jucau de-a agricultorii şi de luni până vineri beau latte macchiato la Berlin, în Prenzlauer Berg, practic nu servea la nimic solidarităţii săteşti. Nu se putea vorbi de o comunitate a satului. Fiecare rămânea printre ai lui. Dacă autohtonii frecventau mai ales Helsinki Club, barul

din bowling center, birkowezii de modă nouă se întâlneau la benzinăria Minol, condusă de grupul lor. De când se afla acolo, Kiki abia dacă schimbase mai mult de trei propoziţii cu un localnic autentic. La fel şi ceilalţi nou-veniţi. Cel puţin până în acea zi.

— E semn bun sau rău că apare aici? a întrebat Judith, tot în şoaptă.

— În orice caz, e o premieră. Nu a mai călcat niciodată aici, i-a răspuns Ingrid, ridicând din umeri.

Toţi cei prezenţi ştiau de greutăţile prin care trecea Kiki. Toţi ştiau că depindea de bunăvoinţa lui Schwarzer, dacă dorea să deschidă în fix trei săptămâni. Scena semăna cu bine cunoscuta confruntare din filmele western, când inamicii se întâlneau în *saloon,* gata de duelul decisiv.

— Nu-i de mirare că bărbatul ei nu-i iese din vorbă, a murmurat Ingrid.

Peggy, cu o mină hotărâtă, nu lăsa să se ghicească nimic bun. Ţinta ei era, fără îndoială, Kiki.

Judith a întâmpinat-o pe Peggy deschis şi prietenos:

— Doamna Eggers trebuie să se întoarcă din moment în moment. Pot să vă ofer ceva de băut?

Peggy a studiat oferta cu ochi critic. A fost curioasă să ridice o sticlă de vin.

— Okologischer Weißburgunder, 19,88 euro, a citit o etichetă. Şi pe urmă constaţi că e acru ca oţetul.

— Puteţi gusta un pahar, dacă vreţi, i-a oferit vânătorul amator Julius. E făcut de un prieten de-al meu.

— Eu prefer ofertele de pe Sky, s-a apărat Peggy. Acolo se găseşte vinul acela grecesc încântător. Mult mai ieftin.

Lui Judith îi era uşor să şi-o imagineze pe Peggy bându-şi seară de seară paharele de vermut dulce, în faţa televizorului. Plăcere plătită desigur a doua zi cu o proastă dispoziţie cronică.

Peggy nu avea răbdare să aştepte:

— Nu ne vom distruge afacerea, asta puteţi să-i spuneţi prietenei dumneavoastră. Toţi au plecat de aici. Dar noi am

preferat să rămânem. Am reuşit să ne facem o bază. Şi nu suntem dispuşi să facem niciun cadou.

— Există o fundaţie, prietena mea tocmai este pe cale… a sărit Judith în ajutorul lui Kiki.

Atât a apucat să spună. Căci interlocutoarea ei avea un cuvânt mult mai greu de rostit.

— Mi se pare foarte frumos ca economia să fie stimulată, a întrerupt-o Peggy imediat. Dar de ce să o facă tocmai cei fără bani? Totul pe credit.

Judith înţelegea prea bine ce o mâna pe Peggy: considera fiecare factură neplătită o lovitură directă la adresa sensului vieţii ei. Peggy nu cunoştea mila. Era de mirare? Oare soarta fusese blândă cu ea?

— Asta se va rezolva, i-a promis Judith. Prietena mea, Estelle, se ocupă chiar în acest moment de banii care sunt puşi la dispoziţia şcolii Sandkrug.

— Nu-i cazul să fiţi aşa cu nasul pe sus, a atacat-o Peggy. Şi eu am bacalaureatul. Ştiu să socotesc. Iar munca pentru „domnişoara Kiki” nu s-a dovedit să merite.

Ingrid a adunat cărţile teanc şi i le-a împins lui Judith peste tejghea.

— Viitorul meu mai poate să aştepte, a spus, retrăgându-se discret.

Nu era deloc vesel să asişti la revărsarea aceea de venin. Ceilalţi oaspeţi i-au urmat şi ei exemplul.

Peggy a rămas cu ochii fixaţi pe cărţi, de parcă i s-ar fi arătat un semn cosmic.

— Aveţi experienţă cu cărţile? s-a interesat Judith, cu speranţa că, rămase singure, Peggy putea deveni ceva mai abordabilă.

— Fostul meu prieten m-a luat odată cu el la o ghicitoare… a şovăit Peggy. Apoi şi-a desprins privirile de pe cărţi şi a pronunţat verdictul: Spuneţi-i prietenei dumneavoastră că săptămâna viitoare apelăm la o agenţie de recuperări.

Judith nu a reacţionat, deoarece avea sentimentul că descoperise ceva cu care Peggy poate fi sensibilizată.

— Şi s-a adeverit prezicerea de atunci? s-a interesat ea.

— Habar n-am. Nu m-am ţinut de niciuna dintre recomandări, i-a mormăit Peggy. Cine mai crede în aşa ceva?

Judith bănuia însă ce se întâmplase. Peggy nu ducea viaţa la care ar fi fost îndreptăţită, după cum aprecia. Şi se întreba, probabil, dacă nu cumva ceea ce ea considera o profundă nefericire nu avea de-a face cu sfaturile bune respinse pe vremuri.

— Nu aţi vrea să mai încercaţi o dată? a întrebat-o Judith.

— Vă pricepeţi? a întrebat-o Peggy, plină de îndoieli.

— Îmi iese destul de bine, de obicei pun degetul pe rană, i-a confirmat Judith cu un gest.

Peggy a ezitat o clipă.

— Numai până când se întoarce Kiki şi absolut gratis, s-a oferit Judith.

— Atunci să trecem la treabă, a consimţit Peggy.

A refuzat să se aşeze. Doar să stea să se uite. Judith tremura uşor. Avea şansa să o ajute pe prietena ei, Kiki, să se vadă cu acoperişul reparat. Condiţia era să-i fie dată inspiraţia, cuvântul magic.

32

A ajuns prea târziu. Când Kiki s-a întors după ce o plimbase pe Greta, Peggy tocmai pleca din magazinul cooperativei. Cu obrajii aprinşi, ochii umezi şi mai înverşunată ca niciodată.

— Nici nu putem şi nici nu vrem să vă ajutăm, i-a strigat ea lui Kiki. Să-l lăsaţi pe Bruno în pace.

Kiki lipsise doar douăzeci de minute şi totul părea să fi sărit de pe şine.

— Ce s-a întâmplat între voi? a întrebat-o pe Judith, după ce a intrat.

— Nu-i vina mea. Cărţile, i-a răspuns Judith, strângându-le în pachet.

— Şi ele ce zic? s-a răstit Kiki.

— Aşa cum a ieşit la iveală, totul se învârte în jurul iubirii, în cazul ei, a făcut Judith semn spre cărţi. I se dă o şansă să corecteze o hotărâre greşită…

— Nu-i de mirare că a avut o asemenea reacţie, a gemut Kiki.

— E vorba de ceva grav? s-a interesat Judith.

— Totul e grav, s-a supărat Kiki. Oricine din sat ştie povestea. Peggy a avut înainte un alt prieten, Rico. Tot ce ştie în ziua de azi mai tânărul lui fost prieten, Bruno, de la el a învăţat. Şi, drept mulţumire, i-a luat-o şi pe Peggy. Şi afacerea. Preluare agresivă, aşa se cheamă în limbaj tehnic.

— După părerea mea, nu a reuşit să-l uite pe Rico, a spus Judith mândră de priceperea ei în mânuirea cărţilor.

— Eu aveam nevoie de un meseriaş pentru acoperiş, nu de un clarvăzător care oferă şi servicii de terapie pentru cupluri, i-a răspuns Kiki clătinând din cap, cam singurul lucru pe care îl mai putea face.

— Ea a împins discuţia în direcţia asta, s-a apărat Judith. Ea a început povestea cu vechea iubire.

— Nu puteai să-i îndrugi ceva despre sprijinul absolut dezinteresat pe care ar trebui să îl dea bărbatul ei unui om disperat? a întrebat-o Kiki, sătulă de serviciile lui Judith.

— Poate se răzgândeşte, a îngânat Judith, cu jumătate de gură.

Şi cu asta, basta. Kiki nu a mai zis nimic. Şi-a strâns lucrurile şi a stins lumina.

— Haide să mergem acasă.

— Şi Rico locuieşte tot în sat? a întrebat Judith, cu mustrări de conştiinţă.

Kiki a dat din cap:

— Se menţine pe linia de plutire cu un punct de închiriat biciclete şi reparaţii diverse. Deşi era mai priceput decât Bruno. Aşa se spune.

Judith s-a luminat la faţă:

— De ce nu îl întrebăm pe el? Sigur se mai pricepe să repare un acoperiş.

— Nu mai stă de vorbă cu nimeni, a obiectat Kiki. Nici cu noi, cei nou-veniţi, şi nici cu cei stabiliţi de mult. Tatăl lui era cubanez. Muncitor în şantierul naval, venit să dea un ajutor frăţesc unui stat socialist prieten. Maică-sa l-a crescut de una singură. Nici el nu şi-a găsit nicăieri un loc al lui.

— Să-l întrebăm, a propus Judith. Se vedea bine că simte nevoia să-şi ia revanşa pentru că o scosese din sărite şi o alungase pe Peggy. Cred că proiectul nostru o să-l atragă, s-a entuziasmat ea. Oricum, merită încercat.

Au pornit împreună de la benzinăria Minol spre punctul de închiriat biciclete. Bărbatul se retrăsese pe terenul unui fost depozit de la marginea satului, înconjurat de o adevărată junglă. Rico era ferit de privirile nepoftiţilor de un zid verde din arbuşti înalţi şi deşi. Mesajul fostului partener al lui Schwarzer era cât se poate de limpede: nu dorea să mai aibă de-a face cu oamenii. Nici măcar cu clienţii săi. „Biciclete de închiriat” scria pe firma pictată de mână, iar dedesubt, „Autoservire”. La intrare aşteptau

înşirate bicicletele strălucitoare, la liber, susţinute de un grătar confecţionat din doi paleţi de lemn, prinşi între ei în şuruburi, la 90°. Deasupra, un bilet scris de mână cu preţurile şi o casetă pentru depunerea taxei de închiriere. „Nu dăm rest”, avertiza el în scris.

— Nu s-ar zice că este bucuros de oaspeţi, a constatat Kiki.

Judith a deschis precaut poarta spre curtea asfaltată. În partea dreaptă, un depozit de tot soiul de table şi piese din metal: bucăţi de cadru, rulmenţi, lanţuri, apărătoare stinghere, jante fără anvelope. Puteai ghici că, din aceste piese desperecheate, omul construia cu migală şi afecţiune biciclete noi. Drept loc de muncă îi servea o şură pe jumătate deschisă, construită din uşi vechi, puse cap la cap. Deasupra bancului de lucru atârna un skateboard vechi. Rolele fuseseră înlocuite cu becuri puternice, de lucru.

— Face din fier vechi unelte noi, a spus Judith. Exact de asta ai şi tu nevoie.

— Ei, e cineva aici? a strigat Kiki derutată, în curtea pustie.

În aer pluteau sunete stranii, tremurătoare. O muzică a sferelor, ca şi cum ar fi fost făcută de vânt. Altfel, domnea liniştea.

Au mai înaintat puţin şi au trecut prudent printr-o a doua poartă, care separa zona de atelier de casă şi grădină şi, pe neaşteptate, s-au trezit într-un adevărat paradis verde. Kiki, care ştia perfect cum arată o grădină sălbăticită, şi-a dat seama instantaneu că aici cineva investea mult timp şi dragoste pentru ca totul să arate ca şi cum ar fi fost din întâmplare lăsat aşa de la natură. Vântul mângâia ierburile cele mai diverse. În aer pluteau pe multe voci şi susur şi şoaptă şi foşnet, însoţite de un sunet ciudat, de sticlă. De mărul în floare se legănau în vânt şi reflectau lumina cioburi multicolore, prinse de şnururi. Briza primăvăratică foşnea uşor şi făcea să se lovească între ele bucăţelele de sticlă, învăluind în clinchete întreaga grădină. Pe tonuri ce

se uneau într-o simfonie închinată magiei naturii. Nici măcar Greta nu a putut rămâne indiferentă în faţa acelui miracol.

— Ho, ho, ho, a făcut Greta tare, aşa cum îl auzise pe Schwarzer.

Deasupra gardului viu care separa terenul de lotul învecinat a apărut imediat o şuviţă de păr încărunţită.

— Rico s-a dus până dincolo, la bowling center, le-a strigat vecina peste gard. Acolo s-a produs un scurtcircuit.

Sub conceptul pretenţios de *bowling center* se ascundea o clădire masivă şi austeră, înălţată lângă fostul restaurant al magazinului de consum redegist. La fel ca la şcoala Sandkrug, şi acolo se duceau lupte cu ravagiile făcute de furtună.

— E închis, până la noi ordine, le-a explicat bărbatul musculos de la intrare, împiedicându-le accesul.

Aşa postură marţială mai întâlneai doar la John Wayne, la antrenorii de fotbal sau la băieţii care fac ordine pe Reeperbahn, în cartierul rău famat din Hamburg. Privirile lui spuneau totul. Cu el nu era de glumit, stătea cu degetul pe trăgaci, considerându-se chemat să treacă în orice clipă la acţiune.

— Ne-a lovit trăsnetul, s-a plâns el pe un ton de parcă Judith şi Kiki erau personal vinovate de nenorocire. Şi aici nu găseşti niciun meşter. Pot zice c-am avut noroc că l-am convins pe Rico să mă ajute.

Dar cele două prietene nu veniseră să arunce cu bila.

— Tot cu el vrem şi noi să stăm de vorbă, a spus Judith privind interesată în direcţia bărbatului care stătea întins pe jos, în salopeta lui roşie, mânjită cu ulei, la capătul pistei de bowling, străduindu-se să repună în funcţiune sistemul automat de ridicare a popicelor, numite *pins* la bowling.

Cele două doamne care îl bombardau cu întrebări îl interesau la fel de puţin ca insistenţele impaciente ale acelui John Wayne local. Cu cea mai desăvârşită stăpânire de sine, omul s-a ridicat, s-a dus la capătul pistei, a luat o bilă, a ochit şi a lansat-o. Bila a făcut o curbă pronunţată,

pentru ca apoi să nimerească drept în mijlocul popicelor. După impact, au rămas culcate. Dispozitivul de repoziţionare era în continuare înţepenit.

John Wayne s-a făcut roşu ca racul.

— De trei ore nu s-a clintit de aici, s-a tânguit cowboy-ul, pe faţa căruia se citea teama că va fi nevoit să anuleze atât de rentabilul lui turneu tradiţional de bowling.

Dar Rico nu era dispus să cedeze cu una, cu două. Pe jumătate cubanez, avea statură de maratonist: superantrenat, viguros, numai fibră. Pielea întunecată şi ochii negri îi moştenea fără doar şi poate de la tatăl său. La fel şi eleganţa de dansator cu care se mişca. Rico s-a strecurat din nou sub instalaţia de prindere a popicelor. Succesul a venit abia după cea de-a şasea încercare. John Wayne i-a aplicat o palmă zdravănă pe spate salvatorului său şi al turneului de Rusalii. Dar Rico s-a tras deoparte. Şi, brusc, i s-a trezit şi interesul faţă de cele două doamne:

— Aţi vrut să staţi de vorbă cu mine?

— Eu sunt Kiki Eggers. Am cumpărat şcoala cea veche, i-a răspuns ea imediat, ca să nu lase să îi scape prilejul.

— Ştiu, a comentat Rico sec.

Până şi cel mai puţin informaţi locuitori ai satului ştiau tot ce mişcă.

— Avem necazuri cu acoperişul, i-a explicat Kiki.

— Plouă înăuntru. Doar când bate vântul din nord şi e furtună, a completat Rico fără să ceară alte lămuriri, adăugând doar cum se face că ştia atât de multe. L-am cunoscut pe fostul proprietar. Asta înainte să-l apuce disperarea şi să renunţe.

— Căutăm pe cineva care să ne ajute… i-a spus Kiki, recunoscând că şi ea ajunsese la capătul răbdării.

— Iar Bruno vrea să vă înhaţe ultimii bani din buzunar, a întrerupt-o Rico.

— Exact asta vrea să facă, a recunoscut Kiki.

— Nu am nevoie de muncă suplimentară, a refuzat Rico, luând o înghiţitură mare din berea pusă înaintea lui de John Wayne.

Din câte se vedea, îşi redusese pretenţiile la minimum şi se descurca perfect cu veniturile de pe urma închirierii bicicletelor şi a celor câtorva sticle de bere gratis.

— Aţi putea măcar să veniţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră stricăciunile.

Rico şi-a şters spuma de pe buze, a luat o bilă de bowling şi a cântărit-o în mână.

— La ce bun? a întrebat el, fără entuziasm.

— Pentru că aţi fost recomandat de Peggy, a spus Judith, care până atunci nu scosese niciun cuvânt. Rico s-a oprit brusc din mişcare. În ochii lui întunecaţi apăruse un tremur neliniştit. Mi-a povestit despre dumneavoastră, a continuat ea.

Kiki se întreba ce noi complicaţii va stârni noul talent dobândit de Judith. Nu era foarte sigură că abordase cea mai bună tactică, să îi aducă aminte lui Rico de cea mai mare înfrângere din viaţa lui.

— Ştiu că sunteţi omul potrivit pentru reparaţiile de la şcoală, a spus Judith. Uneori sunt capabilă să prevăd ce urmează să se întâmple.

— Ştiţi să aruncaţi cu bile? a întrebat-o Rico, măsurând-o cu atenţie.

Judith a clătinat din cap, iar Rico i-a pus o bilă de bowling în mână:

— Câte veţi doborî?

Dorea să o pună la încercare. În joc era totul sau nimic.

— Le dobor pe toate, a promis Judith.

— Nu mai cred în ghicit, a râs Rico. E o prostie curată.

— Am să nimeresc, a mizat Judith totul pe o carte. Iar dumneavoastră preluaţi lucrările la acoperiş.

— Toate popicele? a zâmbit Rico, dezvelindu-şi dantura.

— Toate! l-a asigurat Judith.

— Suficient să doborâţi şase. E destul de greu şi aşa, a acceptat Rico pariul.

— Le dărâm pe toate, a spus Judith, hotărâtă să meargă până la capăt. Ştiu sigur. La fel cum sunt sigură că veţi veni să lucraţi la noi.

Kiki a gemut. După câte ştia, Judith nu jucase bowling în viaţa ei. În orice caz, nu de când se cunoşteau doamnele de marţi.

Judith a ridicat bila cu mult prea grea. Şi-a luat avânt. Şi s-a oprit.

— De unde ştiu că o să vă ţineţi de cuvânt?

— Dacă nimeriţi, mâine la ora nouă dimineaţa sunt la dumneavoastră, i-a răspuns Rico, întinzându-i o mână plină de ulei.

— Ea este cea în cauză, a făcut Judith un semn spre Kiki.

Kiki şi Rico şi-au strâns mâna.

Judith şi-a luat avânt. Bila a trosnit pe podeaua din lemn. Părea să iasă cu toată viteza în decor. Apoi a descris o curbă lină şi a nimerit. În plin.

33

Estelle nu mai contenea să se mire de noile capacităţi ale lui Judith.

— Toate popicele dintr-o lovitură. Pură întâmplare, v-o jur! a jubilat Judith.

Kiki şi Judith se întorseseră la şcoala Sandkrug şi le povesteau tuturor cu de-amănuntul ce se întâmplase.

— Cineva care recepţionează la el în grădină vocile universului cu siguranţă crede şi în supranatural, a fost de părere Judith. Lucrul ăsta îl simţi. El este fostul prieten, cel care a dus-o pe Peggy la o clarvăzătoare.

— Lumea îl consideră iremediabil nedemn de încredere, le-a amintit Kiki.

— Vine sigur, a chicotit Judith. El crede că pot să prevăd viitorul.

— Începi să mă înfricoşezi, a spus Caroline.

— Fii pe pace, i-a făcut Eva un semn lui Judith. De-o vreme, totul o înfricoşează.

Estelle era foarte mirată de tensiunea apărută între cele două prietene ale ei, dar nu a apucat să pună nicio întrebare, pentru că a început să-i sune telefonul. O privire pe ecran a fost de-ajuns: era chiar apelul mult aşteptat.

— Gisela Pelzner. Acum se lămureşte totul, a spus Estelle. Şi avem şi banii pentru plata lucrărilor.

Încă îşi imagina că aşa se va petrece. Dar după câteva clipe a înţeles cât de mult se înşela. În aproape toate privinţele.

— Tânăra doamnă Heinemann vă mulţumeşte că i-aţi amintit de apropierea datei prevăzute pentru inaugurare, i-a spus cu voce de catifea Gisela Pelzner. Va călători personal la Birkow, după Rusalii, ca să constate cum se desfăşoară proiectul.

— Dar eu mă aflu la faţa locului, i-a răspuns Estelle şocată.

Oskar şi-a măsurat stăpâna cu milă. Pe gâtul şi pe obrajii ei apăruseră pete de un roşu-aprins. Iar el a mârâit, în semn de solidaritate.

— Fundaţia se află acum sub conducerea unei directoare executive, cu normă întreagă, i-a comunicat vechea ei şefă de birou.

Prin „normă întreagă” se făcea aluzie la Sabine. Spre deosebire de Estelle, ea insistase de la bun început ca activitatea depusă în firma socrului său să se desfăşoare pe o bază legală sigură. Estelle îşi amintea de vremurile propriei ei prime apariţii în firmă, ca tânără femeie, alături de Arthur Heinemann. Drept însoţitoare a şefului. Şi cea de-a doua soţie. Sabine, în schimb, ceruse şi primise un contract şi un salariu. Ea făcea totul aşa cum se cuvine. Din păcate, în detrimentul lui Estelle.

— Mă ocup de fundaţie de peste douăzeci de ani, tuna şi fulgera Estelle. Gratis. Şi acum apare gâscă asta proastă şi consideră că trebuie să mă cureţe.

— Nu trebuie să vedeţi lucrurile în această lumină. Tânăra doamnă Heinemann nu vrea decât să vă uşureze munca. Oricum aţi făcut prea mult fără să fiţi răsplătită. Aşa spune ea.

Sabine o lăuda, pregătindu-i marginalizarea. În imperiul farmaceutic părea să se fi instituit o strânsă coeziune de familie. Cum Arthur se ofilise, urma să fie şi ea scoasă pe tuşă. Estelle îşi calculase foarte bine totul, dar fără să ţină seama de duşmanul suprem: timpul şi ravagiile făcute de trecerea lui. Nu se gândise niciodată cu toată seriozitatea că va veni o zi când regele farmaciilor şi regele ei va trebui să abdice şi o nouă regină să preia sceptrul în firmă. Iar rolul de *queen* – mamă vitregă rămânea încă să fie definit în concernul Heinemann. Preţuise întotdeauna luminile rampei pe care i le garanta opera de caritate. Acum, însă, Sabine cobora cortina asupra ei. Estelle aplicase propria sa metodă de sfidare a vârstei, trecând-o sub tăcere. Dar, cu vremea, valoarea ei devenea tot mai limitată.

— Arăt eu ca şi cum aş vrea să ies la pensie? s-a răstit Estelle.

— Tânăra doamnă Heinemann consideră că veţi fi bucuroasă ca pe viitor să aveţi mai mult timp la dispoziţie. Şi e de părere că în ultima vreme aţi fost copleşită.

În cercurile lui Estelle existau trei vârste: tânără, medie şi „iarăşi arăţi minunat, draga mea”. Să fii „copleşit” suna de-a dreptul a condamnare socială la moarte. Din partea Sabinei, direct, nu auzea niciun cuvânt rău. Erau doar forme de susţinere, bine intenţionate. Dacă nu se apăra, Sabine avea să o programeze preventiv pentru o operaţie de col femural şi pentru un implant de dinţi de porţelan. Ca să-i ia povara de pe umeri. La cincizeci şi cinci de ani nu eşti nici pe departe bun de dat la fier vechi. Iar până să apară Sabine, nu se gândise nimeni la una ca asta.

— Aştept să mă sune Sabine personal, a strigat Estelle în telefon. Îi acord o oră.

Soţul ei, Arthur, nu avea să se amestece în conflict. De asta era sigură. „Ajungeţi voi la o înţelegere”, îi plăcea lui să repete mereu.

— Tinerii au plecat în Tirol, i-a explicat şefa biroului. Erau neliniştiţi la gândul că soţul dumneavoastră este singur în cabana de vânătoare.

Construcţia simplă, din lemn, atât de izolată în munte, încât nici măcar telefonul nu avea semnal, era ultimul refugiu al lui Arthur. Estelle se întreba dacă soţul ei va aprecia o vizită de familie neaşteptată.

— Sabine este bine intenţionată, a subliniat doamna Pelzner. Îşi face multe griji în legătură cu amândoi.

Şi Estelle. În primul rând îşi făcea griji pentru ce avea să i se întâmple lui Sabine, când se va întoarce la Köln.

— Este totul în ordine? a întrebat-o Caroline, după ce Estelle încheiase convorbirea.

La zece minute după conversaţie, Estelle încă se mai gândea cum să pună capăt revoluţiei de palat.

— Ce mai e şi asta? s-a auzit Kiki de undeva, din spate, ţinând telefonul în mână. Sabine Heinemann mă anunţă că vine aici săptămâna viitoare.

— Este o declaraţie de război, a explicat Estelle, lapidar. Nu te războieşti pe teren propriu, ci eviţi şi te prezinţi pe un câmp de bătălie străin, unde poţi să scoţi cuţitul.

Estelle îşi imagina cum vor suna comentariile Sabinei. Pe fiica ei vitregă, atât de scrupuloasă în corectitudinea ei, cu siguranţă nu aveau cum să o impresioneze talentul de improvizaţie şi optimismul exagerat afişate de Kiki şi de Max. Dar nici ea nu avea să cedeze atât de uşor bătălia de la Birkow.

— Mi-am îndeplinit întotdeauna voluntar toate îndatoririle în consiliul fundaţiei, a spus Estelle. Dar asta nu înseamnă că am să mă şi retrag voluntar.

— Şi soţul tău ce părere are despre toată povestea? a întrebat-o Caroline.

— El vrea să se retragă la odihnă. Şi eu să-i ţin companie. E bine că ţi-ai ales un partener tânăr, i s-a adresat ea lui Kiki. La o speranţă de viaţă egală, o să trageţi pe dreapta cam în acelaşi moment.

— Ce ai de gând să faci? s-a interesat Caroline.

— Vom face exact ce ne-am propus să facem când am hotărât să venim. Încercăm să punem totul la punct şi Kiki să poată deschide la timp. Am să mă ocup personal ca tânăra doamnă Heinemann să găsească o pensiune strălucită, a mai adăugat Estelle, hotărâtă ca de data asta chiar să facă toate eforturile.

— Şi cum vrei să se întâmple totul atât de repede? a întrebat-o Kiki. Răsadurile mele au murit azi-noapte.

— Am şi cărţi de credit, şi răspunderea personală a acestui dezastru, a explicat Estelle soluţia ei. Astăzi săpăm, mâine mergem la OBI.

„Umpleţi pământul şi supuneţi-l”[8], se putea citi pe chipul ei hotărât. Iar dacă *en passant* reuşea şi să o încalece pe Sabine, cu atât mai bine.

[8] Geneză, 1, 28 (n. tr.).

34

Peste Mecklenburg-Pomerania Occidentală atârnau nori negri. O vreme ideală pentru a transforma întinderea sălbăticită a şcolii Sandkrug într-o grădină înfloritoare. Caroline era mulţumită să aibă o treabă anume, care să-i abată gândurile de la problemele ei. De la smartphone şi tăcerea stagiarei Nora la tensiunea care se instalase între ea şi Eva şi mai ales la întrebarea ce anume îl adusese de fapt pe Thomas Steiner la Birkow. Dacă în ultimele zile o deranja că omul îşi făcea mereu de treabă prin jurul lor, pe Caroline o preocupa acum la fel de obsedant ce făcea el când nu îl vedea nimeni. Să fi fost cu adevărat la vânătoare după ciripit de păsări? Poate ar fi fost bine să încerce să discute mai mult cu el, ca să îşi poată da seama dacă avea cu adevărat habar de ornitologie. De fapt, cel mai mult i-ar fi plăcut să se bucure de compania prietenelor sale. Dar gândurile nu încetau să îi zboare, dând roată colibei de pescar. Cum reuşea omul ăsta să o scoată mereu din fire?

— Vei vedea ce senzaţie plăcută este când iese ceva din mâinile tale, a încurajat-o Kiki, care simţea frământările prin care trecea Caroline. Istoria omenirii începe cu o grădină, i-a amintit ea, vesel. Este modul de viaţă iniţial: nu mai mult de treizeci de metri între straturile de legume şi farfurie.

Dar înainte ca orice morcovi sau roşii, dovlecei sau salate să poată ajunge în bucătărie, trebuia să existe şi grădina în care ele să poată creşte. Kiki alesese o zonă a pajiştii dintre casă şi lac unde să îşi împlinească visul de independenţă prin economie naturală.

Problema era că toată priceperea ei botanică se limita la creşterea unui cactus, despre care habar nu avea cum ajunsese la ea, şi cu atât mai puţin cum supravieţuise. Adunase douăzeci de volume despre organizarea grădinilor de zarzavaturi, dar încă nu apucase să le citească. Kiki nu ar fi fost Kiki, dacă s-ar fi lăsat afectată de lipsa ei totală de

cunoştinţe şi de bani. Dimpotrivă, susţinea sus şi tare că este modul ideal de abordare: *„Learning by doing* este calea cea mai eficientă”, era ea de părere. Cel mai bine se învaţă din practică, întotdeauna, cum să plantezi, să tunzi, să pui îngrăşământ natural sau artificial sau ce plantă se potriveşte în care loc. Kiki nu avea pic de cunoaştere. În schimb nu-i lipsea viziunea.

Kiki i-a întins lui Caroline, cu hotărâre, mănuşile de lucru, cazmaua şi planul de plantare de care-şi făcuse rost cu câteva săptămâni în urmă de la administratorii de la Burg Achenkirch. Tocmai Kiki, care renunţase prima la cura de detoxifiere de acolo, era cea care profitase cel mai mult de pe urma acelei săptămâni de post. Iar acum punea cu entuziasm în aplicare un ambiţios plan pe termen lung de emulare a grădinii de zarzavaturi de la Achenkirch, proiect care atunci o impresionase atât de puternic.

Pajiştea din spatele casei era mare, lată şi năpădită de muşchi şi de buruieni. Era nevoie de multă fantezie să-ţi imaginezi cum se va transforma într-o grădină de zarzavaturi luxuriantă. Kiki părea să vadă paradisul în faţa ochilor. Visa la independenţă: „Cine are propria sa recoltă de morcovi”, explica ea cu maximă încredere, „habar nu are nici de criza băncilor, nici de stagnarea economică, nici de slăbiciunea monedei euro.”

Era vorba, nici mai mult, nici mai puţin, de un mod de viaţă potrivit pentru Greta şi generaţiile următoare. O viaţă care să sfideze globalizarea, să respecte materiile prime şi în care roşiile să aibă gust de roşii.

Caroline o invidia pe Kiki pentru seriozitatea cu care se lupta pentru un stil de trai mai bun. Cinstit vorbind, ea însăşi aparţinea mai degrabă fracţiunii „ar fi bine să”, unde se vorbea mult despre sustenabilitate, despre creşterea consumului bio şi ecologic, dar totul se prăbuşea când trebuia să iasă cu bicicleta într-o zi ploioasă.

— Cine şi-ar fi imaginat că micuţa Greta o poate transforma pe regina nopţilor din Köln într-o plantă terestră, a spus Estelle.

Kiki îşi asortase rochia decoltată, roşu-electric, cu cizme de cauciuc înflorate şi bucle savant ciufulite. Aşa, cu lopata în mână, părea coborâtă din paginile unei reviste de modă dedicată bucuriilor vieţii la ţară, gata să încerce virtuţile unui nou stil de procurare a celor necesare existenţei. Şi totul cu un aer atât de destins, încât entuziasmul ei a molipsit-o până şi pe Estelle, cea străină de cea mai mică aplecare romantică rurală. Şi Greta a pus mâna hotărât pe o lopăţică din plastic verde şi a început să adune cu un aer important ţărână în găletuşa roz, din seria Hello Kitty.

În vreme ce Caroline şi Kiki împingeau deoparte materialele de construcţie care încă erau împrăştiate peste tot, Judith şi Estelle începuseră să îndepărteze brazdele de iarbă.

Kiki înfigea cu energie cazmaua în pământ. Fără mult spor, însă, pentru că terenul de sub stratul de iarbă era dur ca piatra. Caroline se întreba ce plante vor reuşi să străpungă stratul acela până la suprafaţă.

— Seara poţi privi în urmă, mândră de ce-ai realizat. Ce sentiment mare! a rostit Judith, zgâriind superficial suprafaţa din jur.

— Trebuie să pătrunzi până dincolo de primul strat şi să scoţi iarba cu tot cu rădăcină, i-a explicat Kiki.

Asta în teorie. Teoria fiind, cum se ştie, începutul tuturor relelor. Teoretic, aşadar, trebuia scos tot ce mai stătea în picioare, cu tot cu rădăcini. Iar Estelle începuse deja să-şi verse mânia acumulată din pricina lui Sabine pe mai mulţi arbuşti mărunţi şi pe câteva buruieni îndărătnice, cu rădăcini înfipte adânc.

Eva, care era atât de nemulţumită că nu are şi ea prilejul să se avânte în luptă, a primit un aparat de fotografiat, cu care să facă o cronică a progreselor, pentru Max. Şi pentru blogul lui Kiki. Astfel, a reuşit să imortalizeze cum feţele prietenelor ei începeau să semene tot mai mult cu roşiile bine coapte din miezul torid al verii, în timp-record, încă înainte să fi rezolvat un metru pătrat.

— Degeaba avem tractor, dacă nu-l putem folosi, s-a plâns Kiki.

Prin iarbă pândeau tot soiul de surprize. Buşteni acoperiţi de vegetaţie, borduri vechi, unelte de mult uitate, materiale de construcţie din alte vremuri şi chiar un inel de sigiliu masiv. „Domnul este cu noi”, se putea citi de jur-împrejurul marginii, cu litere gotice, iar deasupra anii: 1914–1918.

— Două cazmale adâncime, a venit verdictul lui Kiki.

Adică să sape la o adâncime de patruzeci şi cinci de centimetri în crusta întărită, care nu mai fusese lucrată de când lumea. Greta a renunţat prima. După o jumătate de oră, micuţa a căzut secerată de oboseală. Şi-a petrecut restul după-amiezii dormind în căruţ, vegheată de Oskar, ca un Moş Ene personal.

Dar toate doamnele au continuat să sape voios.

— Încă puţin şi începe să semene cu o groapă, a glumit Estelle.

— Te-ai molipsit de la Caroline, cu fanteziile ei criminale? a sărit Eva. Nu o mai lua în seamă când o auzi că începe iarăşi cu teorii conspiraţioniste.

Prea puţin îi păsa lui Estelle de Steiner. Ei îi stătea mintea numai la Sabine.

— Dacă mi le arunca pe toate în faţă, cred că îmi ieşeam din minţi, a spus ea, înfigând cazmaua sub brazdă. Cât se ia pentru crimă pasională? a întrebat-o pe Caroline. Cu tine ca apărător?

— Vorbeşte cu ea. Întreab-o direct. Poate că e doar o neînţelegere, i-a strigat Caroline pricepând pe loc că tocmai asta ar fi trebuit şi ea să facă.

De două ori fusese atât de surprinsă de reacţia lui Steiner, încât toată strategia ei se dăduse peste cap. De două ori scăpase ocazia şi eşuase lamentabil. Data viitoare, şi-a impus ea, nu se va mai lăsa luată prin surprindere.

Oasele trosneau, transpiraţia curgea şiroaie, muşchii erau tot mai obosiţi. În ciuda mănuşilor groase, Caroline avea palmele pline de băşici. Şi, pe deasupra, le bătea şi

soarele în cap. Şi unde era vântul cel răcoros dinspre Baltică, tocmai când aveau mai multă nevoie de el? Mai întâi dispăruseră micile schimburi amuzante de cuvinte, apoi nu s-au mai auzit nici măcar gemete, nici suspine.

Estelle scurma pământul cu fanatism. Dacă la mutare se mulţumise să stea de decor, acum trăgea în forţă, cu toate că rămăsese fără strop de putere. Nimic pe lume nu o putea împiedica să-şi facă treaba, roiuri de muşte, râme, melci, gândaci ori alte jivine. Ea avea ceva de demonstrat. Şi în primul rând ei personal. Din energia cu care lucra pământul se putea ghici cât de adânc o afectase puciul Sabinei.

Caroline era tot mai palidă la faţă. Munca brută o împiedica să mai gândească, raţional ori iraţional. Săpa şi izbea tăcut, lac de transpiraţie. Transpusă cu totul, fără să mai vadă nimic în jur. Nici măcar pe Steiner, care se întorsese din călătoria lui şi le privea zâmbind sfidător de lângă grămada de compost, ajunsă la dimensiuni impozante prin adăugarea brazdelor de iarbă. Iar fusese luată prin surprindere.

— Aveţi o figură de parcă aţi vrea să mă ucideţi cu cazmaua, i s-a adresat el prietenos.

Caroline a tras adânc aer în piept. Sosise clipa să îl înfrunte. Şi să îl pună la încercare.

— M-am gândit mai bine, i-a spus ea, şi accept propunerea dumneavoastră să particip la un curs de iniţiere în ornitologie.

— Mâine dimineaţă la ora cinci. Mă bucur, i-a zâmbit Steiner larg.

35

Să te scoli la ora patru şi jumătate? Şi asta în concediu? Ce nebunie, se gândea Caroline. Cu o zi în urmă, Steiner o asigurase, în termenii cei mai plauzibili, că acea oră a dimineţii când soarele se urcă încet deasupra orizontului şi se ridică şi ceaţa reprezintă cel mai bun moment pentru a studia păsările cum îşi caută hrana şi îşi urmează ritualurile de împerechere, mai ales că în perioada de împerechere şi de reproducere îşi apărau teritoriile cu străşnicie. În ciuda orei matinale, Caroline s-a trezit înainte de primul semnal de alarmă. A controlat rapid e-mailul, ca să constate că Nora nu ieşise din stilul de weekend. Nu exista niciun indiciu legat de identitatea lui Steiner şi, prin urmare, de ce-ar fi trebuit să se aştepte la ceva nou de la întâlnirea lor atât de apropiată?

Caroline a reuşit cu greu să coboare din pat. Oricât de dornică era să se confrunte cu Steiner, corpul ei intrase în grevă. Săpaseră, scurmaseră şi asudaseră până la lăsarea întunericului.

— Pe hârtie arăta mult mai simplu, se plânsese Kiki seara, când nu terminaseră nici măcar jumătate din cât îşi propuseseră.

După o conferinţă telefonică spontană cu Max, care era de acord cu orice, atât timp cât el nu trebuia să facă nimic, hotărâse fără multă vorbă că, pentru început, se puteau descurca şi fără o plantaţie de cartofi şi de cereale. Astfel suprafaţa ce urma să fie cultivată s-a înjumătăţit pe loc, ceea ce făcea să pară mult mai realizabile restul lucrărilor. Lumina se stinsese în şcoala Sandkrug la ora nouă şi jumătate. Doar Eva se eternizase pe terasă. Caroline se întreba dacă nu cumva spera, în secret, ca Steiner să-şi facă din nou apariţia.

Caroline se prăbuşise în pat total epuizată. Iar acum îi era aproape imposibil să coboare. Febra musculară îi cuprinsese picioarele, tot spatele şi braţele, urcând până la

umeri. Cel mai bine i-ar fi fost în scaunul cu rotile al Evei. O clipă a ezitat, gândindu-se dacă nu ar fi mai chibzuit să renunţe la excursia din zori. Dar dacă dorea un răspuns la întrebările ei, trebuia să stea de vorbă cu Steiner. Şi dacă altfel nu se putea, chiar şi despre păsări.

A păşit, tremurând, în dimineaţa întunecată. Uşa s-a trântit în spatele ei. Poate că ar fi făcut bine să le lase un bilet prietenelor ei. Dar înainte să-şi ducă gândul la îndeplinire, Steiner o descoperise. Nu corespundea deloc clişeului de pensionar bizar, cu hanorac rezistent la intemperii şi şapcă, evocat de creierul ei ori de câte ori auzea termenul „ornitolog”. Purta jeanşi, pantofi de sport scumpi, o jachetă albastră, groasă, care ar fi fost bună şi pentru o expediţie polară, şi un rucsac mare. Oare ce anume era atât de important să porţi după tine ca să observi nişte păsări? Este foarte posibil ca îndoielile să i se fi citit pe chip.

— Vă daţi pe mâna mea, să vă fiu ghid, fără nicio rezervă? a întrebat Steiner cu subtext ironic.

Rezerve avea. Dar asta nu trebuia el să ştie.

— Haide să pornim. Altfel ratăm cel mai bun moment, a spus Caroline luând-o spre pădure.

Într-acolo unde bănuia că sunt păsări. Dar instinctele ei o înşelau. În orice caz în privinţa rigorilor ornitologiei. Dar şi în altele.

— Nu avem nevoie de presupuneri, ci de păreri ferme, a surâs Steiner. Dacă vreţi să vedeţi ceva, trebuie să căutăm un spaţiu liber.

În primul rând trebuia să iasă din sat. Lămpile palide abia dacă luminau cu razele lor mate strada principală din Birkow. Şi cui ar fi servit? La ora aceea nu existau săteni care să-i urmărească de peste gard, nici şoferi care să-i alunge din mijlocul şoselei, nici martori care mai târziu să poată depune mărturie încotro o apucaseră. Până şi Elvis, care altfel nu rata prilejul să anunţe cu mare tărăboi sosirea unei noi zile, încă nu dăduse niciun semn. Birkow dormea profund. Cu excepţia celor doi călători singuratici,

porniţi în căutarea păsărilor matinale. Tensiunea care pusese stăpânire pe ea o ajuta pe Caroline să nu mai simtă febra musculară şi cu fiecare pas făcut îi venea tot mai uşor să se mişte.

— Acasă nu mă pun niciodată în mişcare atât de devreme, a recunoscut ea.

— Nu ar fi rău să o faceţi, i-a răspuns Steiner. Nordul oraşului Köln e un loc perfect pentru ornitologie: o sută de specii de păsări diferite, şaptezeci şi patru de cicade diferite. Cu toate că şi în oraş ai ocazia să vezi foarte multe.

Caroline habar nu avea că existau mai multe specii de cicade.

— Cei mai mulţi oameni sunt capabili să recunoască un apel de telefon mobil de la o distanţă de o sută de metri, în schimb nu au habar ce se petrece în jurul lor, s-a stârnit Steiner. Uitaţi-vă la alergătorii din parcuri. Poartă cu toţii dopuri în urechi şi au uitat de mult să mai fie atenţi la mediu.

Dar Caroline prefera să tacă, gândindu-se cum, după noaptea aceea teribilă cu furtună dezlănţuită, şi ea alergase pe malul lacului Birkow cu căşti în urechi, ascultând ştiri fără importanţă despre blocajele de trafic şi emisiunea pentru copii mari despre semnele zodiacului. În schimb nu auzise niciun ciripit şi nici nu o interesase asta, câtuşi de puţin. În orice caz, experienţa ei cu păsările fusese mai degrabă traumatică până în acel moment. Când copiii ei erau mici, o mătuşă bine intenţionată le făcuse cadou de Crăciun un canar galben ca lămâia. După trei zile i-au apărut primele goluri în penaj, pentru ca după alte trei zile să zacă pe podeaua coliviei, respirând cu dificultate. Nu uitase nici acum panica din privirile copiilor şi încercările lor disperate de a-i administra mâncare şi apă păsării muribunde. De Revelion şi-au luat rămas-bun de la canar demn, cu o petardă şi un solo de flaut interpretat de Josephine. Fostului ei soţ, Philipp, i se păruse patetic. „Trebuie să vă fie limpede”, repeta el cu orice prilej, „orice animal adus în casă tot în casă va muri.” După dispariţia

prematură a canarului, Caroline se apărase cu succes de orice tentativă de a-i mai fi adus vreun animal de casă. Deşi, la vârsta adolescenţei, Vincent îşi dorise cu orice preţ un şobolan. Involuntar i-a venit în minte şobolanul mort din cutia ei de scrisori. Şi urmăritorul ei.

— Mă ascultaţi? l-a auzit pe Steiner întrerupând-o din gândurile ei.

— Rămăsesem cu mintea la Köln, a recunoscut Caroline.

— Prima lecţie rămâne şi cea mai importantă pentru un ornitolog: să asculte. Şi apoi să interpreteze glasurile cum se cuvine. Dacă înveţi asta, eşti pregătit pentru experienţa de o viaţă.

Ieşiseră de mult de pe şosea şi străbăteau un drum de ţară. Se apropiau în tăcere de ţinta scurtei lor excursii: un foişor. Steiner a lăsat-o să intre prima. Caroline a urcat cu grijă scara înjghebată din resturi de lemn, până în vârf. Turnul oferea o privelişte perfectă peste pajiştile umede, ogoarele proaspăt arate, câmpurile luminoase de rapiţă şi satul adormit, până la lacul Birkow, legat printr-un mic canal de lacul mai mare din spatele lui. Când Steiner a început să urce, foişorul se clătina deja alarmant. Caroline sperase să se apropie de urmăritorul ei în acea excursie matinală. Însă chiar atât de mult? Acolo, la o asemenea înălţime, aveau la dispoziţie un spaţiu infim. De la scurta legătură cu tatăl prietenei Josephinei, nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un bărbat.

Steiner avea la el şi binoclu, şi o pătură de lână şi ceai de mentă fierbinte, foarte bine îndulcit. Iar Caroline a început să se destindă uşor, uşor. Şi să se obişnuiască până şi cu balansul în care intra foişorul la cea mai mică mişcare. Nu-i trecuse deloc prin minte că ar fi putut găsi vreo plăcere în excursia aceea. Şi în prezenţa lui Steiner. Ce era el? Un manipulator de forţă? Un nevinovat? Caroline nu vedea nimic prin binoclul pe care îl primise, iar de auzit auzea şi mai puţin. Cu mult mai mult o preocupa să-şi verifice teoriile asupra lui Steiner. Ideea că ar fi putut să-i facă rău, după ce îi dăduse să bea ceai de mentă, i se părea cel

puţin bizară. În mod normal, mincinoşii se trădează singuri. Steiner nu făcea nicio greşeală. Cu toate astea era sigură că simţurile ei nu o înşelau. Felul în care evita fiecare întrebare personală prin alte întrebări era o tactică bine pusă la punct. Venise în Mecklenburg-Pomerania Occidentală cu un scop precis. Iar ei nu-i rămânea decât să îi pună întrebări şi mai abile.

— Locuiţi în nordul Kölnului sau cum se face că observaţi păsările tocmai acolo? s-a auzit ea spunând, deşi întrebările indirecte şi cursele nu erau specialitatea ei.

După cum era de aşteptat, Steiner nu s-a lăsat păcălit, ci s-a mulţumit să-i dea un sfat:

— Dacă vreţi să auziţi ceva, prima condiţie este să vă abţineţi să mai vorbiţi.

Caroline a înţeles limpede că îşi construise raţionamentul pe o interpretare greşită. Îl însoţise pentru că dorise să stea de vorbă cu el. Cine intenţionează să observe păsări nu face conversaţie. Ci tace din gură. Brusc, a înţeles de ce cultiva Steiner acest hobby. Pentru că i se potrivea.

36

Toc, toc, toc. Eva a tresărit, speriată. Unde se afla? Ce zi a săptămânii era? Ce se întâmpla? A avut nevoie de câteva clipe să se orienteze şi să înţeleagă că nu se afla acasă, ci la Birkow. Doar zgomotele erau cât se poate de reale. Eva era foarte nedumerită. Niciuna dintre prietenele ei nu bătea atât de timid la uşă. Ci se năpusteau înăuntru cu micul dejun, poveşti sau planuri. Filmele de groază pe care le văzuse jumătate de noapte îi aprinseseră fantezia, cu toate că ea nu dorea decât să uite de convorbirea neplăcută pe care o purtase cu Frido, la telefon. Soţul ei se arătase deosebit de distant, de rece, iar despre întâmplările de pe frontul de acasă amintise în treacăt, scurt şi ursuz.

— În caz că interesează cum mă simt cu piciorul, reacţionase Eva la fel de caustic, prost. Frumos din partea ta că te interesezi.

Mai târziu, se supărase cu adevărat. Pe soţul ei, pe Frido Jr. şi pe ideile lui nebune, în jurul cărora se iscase conflictul, dar cel mai tare chiar pe ea însăşi. O măcina teribil condamnarea ei la inactivitate. Şi, ca să-şi domine neliniştea, petrecuse jumătate de noapte în faţa computerului, adâncindu-se în lumea sângeroasă a filmelor japoneze horror. Adormise abia spre dimineaţă. Sfârşitul filmului nu-l apucase. Probabil nici eroul principal.

Ciocănitul la uşă îi trezise amintiri dezagreabile. Scoţând din nou la suprafaţă imaginea plafonului care fusese cât pe ce să o strivească. Nu era în stare nici măcar să fugă. De la acea întâmplare din cabinetul directorului, nu se simţea bine deloc în spaţii închise. Eva şi-a lăsat piciorul pe podea, cu precauţie. Durerile nu mai erau atât de mari. Dacă strângea din dinţi, reuşea să iasă din încăpere. A urmărit cu teamă cum clanţa coboară uşor şi în cadrul uşii apare figura unui bărbat necunoscut.

— Rico, s-a prezentat omul. Eu mă ocup de acoperiş.

Povestea era sigur adevărată, judecând după strângerea lui de mână atât de viguroasă, mai să-i frângă degetele. Era obişnuit cu activitatea fizică, asta se simţea din prima secundă.

— Aha, aici sunteţi, a strigat Kiki, care îl pierduse din ochi pe Rico, în turul pe care îl făceau împreună prin casă.

— Eram curios, s-a scuzat Rico. Aici era sala de clasă în care am învăţat eu în ultimul an.

Impresionat, s-a uitat în jur:

— Soba era şi atunci în acelaşi loc. Iar acolo unde atârnă cascada stăteau pe vremuri Honecker şi Karl Marx, iar între ei o lozincă: „Să muncim, să învăţăm şi să trăim după modelul socialist.”

Eva şi Kiki îl ascultau pe Rico vorbind despre vremuri demult apuse, de care el se simţea atât de legat.

— Peggy stătea în ultimul rând, iar eu chiar în faţă. S-a dus ţintă la pervazul ferestrei şi şi-a trecut degetele peste marginea de jos. Pipăiţi aici, a mai adăugat el, cu un zâmbet pe faţă.

Eva s-a apropiat şchiopătând de fereastră şi a pipăit lemnul, până când a simţit limpede denivelările. Mai multe linii şi două litere butucănoase. Un P şi un R.

— Noi ne străduim să păstrăm tot ceea ce ţine de istoria clădirii, a spus Kiki. Ne-am întrebat mereu ce ar putea să însemne aceste urme.

— Ori de câte ori ne sărutam, trăgeam câte o linie cu briceagul, i-a mărturisit Rico. A fost cel mai frumos an din viaţa mea.

Era vizibil mişcat de reîntâlnirea lui cu trecutul şi cu prima lui mare iubire, care se vedea că rămăsese şi singura, pentru el. O iubire începută cu bucurie şi speranţă, cu cioplituri secrete, şi încheiată cu Bruno Schwarzer.

— Peggy a vorbit cu adevărat despre mine? a vrut să afle Rico.

— Cred că i-ar face plăcere să stea iarăşi de vorbă cu dumneavoastră, a confirmat Kiki.

Obrajii lui Rico străluceau de mândrie şi de emoţie. Iar vestea cea bună l-a ajutat să-i privească imediat cu mai multă simpatie pe noii săi clienţi:

— Am crezut că sunteţi la fel ca restul celor din Vest, care vin aici şi se îndrăgostesc de farmecul decrepit al locului. După care se apucă să radă şi să distrugă totul, iar după o jumătate de an îi găseşti în clubul proprietarilor de castele.

— Se poate ca noi să fi fost prea prudenţi, a adăugat Kiki. Ar fi trebuit să procedăm ca toţi ceilalţi: reconstrucţie radicală. Totul jos. Totul nou. Mă tem că voi ajunge curând în tabăra disperaţilor.

— Povestea cu acoperişul nu-i atât de dramatică, a consolat-o Rico. O să-mi ia câteva zile de cârpeală, dar tavanul va rămâne uscat, la următoarele furtuni. Iar când vor exista ceva fonduri, atacăm lucrarea frontal.

— Şi preţul?… s-a interesat Kiki, temător.

— Ne înţelegem noi. Mă ocup de stricăciuni. Şi pe urmă mai vedem.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a apucat de treabă. Pe loc. O adevărată minune.

Kiki strălucea de fericire.

— Pornim imediat spre garden center, i-a spus Evei. Am sunat la OBI, la ei se poate circula cu scaunul cu rotile.

— Doar peste cadavrul meu, a refuzat Eva.

Pentru nimic în lume nu ar fi consimţit să iasă în lume în modelul standard geriatric, să se lase împinsă că o bunică şubredă printre ghivece de ciuboţica-cucului şi piciorul-cocoşului. Dar la fel de anostă i se părea şi încă o zi petrecută pe terasă. Apoi i-a trecut prin cap că cel mai mult ar fi atras-o puţină companie. Companie masculină.

— Rămân aici, a spus ea, conştientă, în aceeaşi clipă, că era o greşeală.

37

— De două ori mic dejun, a anunţat Ingrid.

În loc de salopetă Blaumann, artista cea sprintenă purta astăzi jeanşi, un pulover în dungi multicolore şi make-up dramatic. Părul roşu i se revărsa pe umeri. Se vedea limpede că o amuza să plece de la locul ei de lucru obişnuit, din mijlocul roţilor, cuptoarelor şi ceramicii pe jumătate terminate, ca să joace rolul de gazdă. Era atât de ocupată cu manevrarea complicatei maşini de cafea, încât uitase şi să mai fumeze. Deşi doar doi oaspeţi îşi făcuseră drum la benzinăria Minol în acea dimineaţă de luni.

Îngheţaţi, obosiţi şi cuprinşi de o uşoară amorţeală, Caroline şi Steiner se aşezaseră în apropierea sobei. Avocata nu se simţise de mult atât de bine ca acum. Uitase de toate teoriile ei conspiraţioniste.

— Extraordinar cum aţi sărit toate în ajutorul prietenei dumneavoastră, a spus Steiner.

— Mi se pare de la sine înţeles, a mormăit Caroline, muşcând cu poftă din chifla unsă de Ingrid cu unt şi marmeladă de cătină.

— Absolut deloc, la cât de ocupată sunteţi dumneavoastră! a contrazis-o Steiner.

Până în urmă cu doar câteva minute, stătuseră paşnic, unul lângă celălalt, în locul acela atât de strâmt, ascultând ţipetele stridente ale nagâţului, răpăitul ciocănitorii şi cântecul cristeiului-de-apă. Caroline urmărise cu un surâs şi încântare vânătoarea neîncetată a rândunicilor după insecte, zborul în loc al unui vânturel şi plutirea tăcută a unui vultur-de-mare.

Steiner reuşise cu adevărat să-i deschidă o perspectivă spre o lume cu totul necunoscută. Iar acum aducea în discuţie volumul ei de muncă? Se simţea ca într-un joc de computer, când eroul se prăbuşeşte şi răsună melodia înfrângerii. Tot farmecul acelei dimineţi dispăruse pe loc.

— V-am căutat pe Google, a recunoscut Steiner direct, fără niciun ocoliş. Dacă aş avea un asemenea dosar, şi eu aş fi copleşit.

I-a zâmbit, ca şi cum ar fi flirtat. Clopotele de alarmă ale lui Caroline sunau mai tare ca oricând.

— Despre care caz vorbiţi? l-a înfruntat ea.

Avea sentimentul că în sfârşit are ocazia să-l întâlnească pe adevăratul Steiner. Valul de insulte şi de ameninţări începuse odată cu acel caz de răpire.

— Povestea lui Lenny Fischer, a venit răspunsul aşteptat al lui Steiner.

Instinctul ei nu o înşelase. Caroline învăţase o lecţie importantă de la Steiner: cine pune multe întrebări nu divulgă mare lucru.

— Ce ştiţi despre acest caz? l-a provocat ea.

— Doar cât a apărut în presă, a admis Steiner. O fetiţă dispare dintr-un ştrand public. Două zile mai târziu, este găsită într-un şanţ, mai mult moartă decât vie. Există un singur suspect: un lucrător din cantina ştrandului, pe deasupra pedofil cu cazier. Din cauza apărării dumneavoastră fără cusur, este achitat.

Caroline a dat din cap. Din punct de vedere juridic, nu era nimic de obiectat. Dar poporului nu-i păsa de acest amănunt. Dorea să o vadă pe avocată dusă la spânzurătoare. Şi pe Lenny Fischer la fel, desigur.

Şi Steiner gândea la fel.

— Cum aţi putut apăra un asemenea om?

Din câte îşi dădea seama, Steiner făcea parte din categoria celor care considerau că a fi avocatul cuiva înseamnă că eşti de acord şi cu faptele lui. Caroline ar fi putut să-i explice că preluase cazul ca apărător din oficiu şi îşi îndeplinise treaba aşa cum trebuia ea îndeplinită. În ciuda presiunii masive a presei şi a opiniei publice, care i-a urmărit fiecare pas cu teribilă vigilenţă. În particular, nu-l putea suferi pe Lenny Fischer. Dar şi-a apărat clientul de toate prejudecăţile posibile. Fischer era vinovatul în stare pură. Cicatricele de pe obraz stăteau mărturie trecutului

său violent şi plin de zbucium, iar felul lui de a vorbi trăda un spirit de războinic neîmpăcat. Se considera, în primul rând, o victimă. De vină erau doar ceilalţi. Pentru tot. El n-ar fi fost în stare niciodată să facă rău unui copil. Nici măcar din greşeală. Serios. Poliţia, nemernicii ăia îi întinseseră o cursă. De-o viaţă erau pe urmele lui. Nu era de mirare că, din când în când, lovea şi el. Pentru că îl provocau până când nu mai putea să reziste.

— Pe unul ca el nu ai cum să-l laşi să umble liber, s-a aprins Steiner.

— Aşa a considerat şi poliţia, i-a spus Caroline. Din cauza asta au fabricat câteva dovezi, ca să fie siguri că se ajunge la o condamnare în dosarul ştrandului.

— Asta nu înseamnă că nu el a fost făptaşul, a contrazis-o Steiner.

Lenny îşi susţinuse de la bun început nevinovăţia. Dar ce importanţă avea asta? Optzeci la sută din clienţii ei afirmau că sunt nevinovaţi, şi tot optzeci la sută se alegeau cu condamnări. De ce-l interesa atât de mult acest dosar pe Steiner?

— Lenny Fischer pare să vă stârnească din plin interesul, s-a mirat ea.

— Tot Kölnul a fost interesat, a evitat el un răspuns direct. Aţi văzut interviul lui televizat de după eliberare? Aroganţa aceea fără margini…

Caroline îl sfătuise pe Fischer cu toată tăria să se abţină de la declaraţii înainte de judecarea apelului. Dar nu o ascultase. „Nu permit nimănui să-mi interzică să vorbesc”, sărise el, călcat pe coadă. „Nici măcar dumneavoastră.”

— Nu-mi comentez niciodată cazurile, a pus Caroline capăt subiectului.

Steiner bănuia probabil că discuţia nu va duce nicăieri. S-a ridicat să mai aducă o cafea. Exact în acea clipă pe iPhone-ul lui a intrat un SMS. Caroline a întors discret telefonul, ca să poată citi mesajul. *Tensiunea creşte. Aştept urgent evaluarea dvs. din B.*

Fără semnătură. Se vedea că este mare grabă. Iar B, însemna Birkow, Caroline nu avea nicio îndoială.

— V-a trimis cineva să staţi de vorbă cu mine despre acest caz? a întrebat Caroline fără să clipească, atunci când Steiner s-a întors la masă cu cafeaua.

— Moartea şi crima sunt meseria dumneavoastră, nu a mea, a spus Steiner, părând sincer surprins.

— Şi atunci? a continuat Caroline. Trebuie să aflaţi pe ce se bazează strategia mea pentru apel?

Steiner a râs din toată inima:

— Lumea nu se învârte doar în jurul dumneavoastră, doamnă Seitz.

— Pe cine reprezentaţi? a început Caroline, stăpânindu-şi tot mai greu furia. Procuratura? Părinţii fetei? l-a întrebat ea aspru. Se credea ajunsă, în sfârşit, în miezul chestiunii şi nimic nu o mai putea opri: Ce urmăriţi? Să mă intimidaţi? Să daţi peste cap apărarea? Să las baltă dosarul?

Pentru prima oară, Steiner s-a arătat enervat şi a reacţionat cu iritare:

— Există şi pilule împotriva paranoiei. Iar în cazul unei viziuni egocentrice asupra lumii, e şi mai grav. Vă supraestimaţi, Caroline, a continuat el ridicându-se în picioare. Poate că nu pe dumneavoastră vă urmăresc. Poate că mă interesează una dintre prietenele dumneavoastră.

Şi apoi a dispărut. Lăsând în urmă cafeaua neatinsă. Îi atinsese o coardă sensibilă. De asta nu se îndoia. Caroline a pus mâna pe telefon. Fusese la un pas să se lase buimăcită de ciripitul câtorva păsări şi de un strop de ceai de mentă fierbinte. I-a trimis un SMS Norei. *Concentraţi-vă asupra unor legături posibile dintre Steiner şi Lenny Fischer.*

Afară claxona o maşină. Tare şi ascuţit. Caroline s-a uitat prin vitrină. Simon, din satul vecin, îi reparase maşina în timp-record.

— Dacă ţi-ai imaginat cumva că aici se poate ascunde cineva, te-ai înşelat, i-a strigat Kiki din maşină. OBI ne aşteaptă.

Estelle şi Judith îi făceau şi ele semne, cu bucurie.

Sistemul de informaţii al satului funcţiona fără greş. La Birkow nu se putea face pierdut nimeni. Caroline a oftat din greu. O vizită la garden center era ultimul lucru de pe lista ocupaţiilor ei preferate. O invidia sincer pe micuţa Greta, care avea voie să rămână în grija lui Ingrid.

— Nu mă pricep deloc la plante, s-a apărat ea.

Dar contraargumentul lui Kiki a distrus-o:

— Nu te iau ca să alegi, ci ca să cari, i-a mărturisit ea cinstit.

Caroline s-a prăbuşit extenuată pe bancheta din spate. Mai avea de rezolvat un singur lucru: trebuia să o prevină pe Eva.

38

Estelle radia hotărâre în jurul ei. Ştia prea bine ce o aşteaptă. Calea spre natură trecea prin zona industrială din Neustrelitz. Înainte de desfătarea cu legumele din propria ta producţie, cu gazonul perfect şi cu straturile de flori vesel colorate, se impunea o vizită la OBI, paradisul grădinilor – aşa hotărâseră zeii.

În timpul călătoriei, Caroline le-a relatat prietenelor ei pe larg despre Steiner. Dar numai Judith a considerat că există o urmă de sens în veşnicele ei avertismente. Estelle şi Kiki se saturaseră de toate teoriile conspiraţioniste ale lui Caroline.

— Poate n-ar fi rău să-ţi schimbi meseria, i-a propus Judith.

— Sau clientul, a completat-o Kiki.

— Vai, Doamne, a strigat Estelle.

I se confirmau cele mai sumbre bănuieli. Doamnele de marţi nu erau singurele de părere că sosise momentul pentru începerea sezonului de grădinărit. Parcarea era plină. După ce îşi făcuseră de cap furtunoşii Sfinţi de Gheaţă, primele raze de soare ale acelui an marcau preludiul pentru febra colectivă a plantelor. Cu doar câteva zile înainte de sărbători, în garden center se dăduse semnalul de atac.

— Şi aici e la fel ca la farmacie, a comentat Estelle.

În domeniul medicamentelor, predilecţia spre fericirea verde nu mai cunoştea margini. Întrebarea „Nu cumva aveţi ceva din plante?” nu mai lipsea acum din niciun dialog standard dintr-o farmacie. Tot ce purta ştampila verde aducea venituri din ce în ce mai mari. Pe clienţi îi încânta mai mult decât orice sentimentul că îşi fac un bine consumând medicamente produse exclusiv pe bază de plante. Iar rolul farmacistului se reducea la sfatul de a nu consuma cumva ghiocei, piciorul-cocoşului, vinete

necoapte şi muscar pestriţ. Desigur, dacă nu cumva aveau porniri sinucigaşe acute.

Jumătate de Mecklenburg-Pomerania Occidentală se adunase la OBI. Milioane de panseluţe, primule, nu-mă-uita, bujori, garoafe şi trandafiri aşteptau să fie sădite, pomii să fie tunşi cu uneltele potrivite, heleşteiele să fie montate şi rondurile din faţa casei umplute şi ele cu flori frumoase. Iar pentru persoanele care locuiau la bloc, existau grădini de bucătărie frumos aranjate în ghivece cu aspect de antichităţi, pictate cu grijă. Înmulţirea arpagicului, busuiocului şi rozmarinului pe pervazul ferestrei era o activitate perfectă pentru începători.

— Ce buget avem? a întrebat-o Kiki pe Estelle.

— Cât trebuie, atâta trebuie, a ridicat Estelle din umeri.

Niciun considerent financiar nu avea să o împiedice să-i demonstreze lui Sabine că fundaţia îşi închiriase un spaţiu de vis. Era ferm hotărâtă să folosească zilele rămase pentru a transforma ruinele lui Kiki într-un castel de ţară care să-i impresioneze până la lacrimi pe romanticii cititori ai revistei *Landlust*[9]*.* Bătălia de la Birkow a fost declanşată la garden center.

Doamnele de marţi treceau în revistă mesele enorme, cu acele priviri cu care de obicei se străbat muzeele. Oferta era uriaşă. Şi lăcomia creştea la fiecare pas. Kiki se ţinea cu îndârjire de lista ei de cumpărături. Dar să păstrezi măsura în garden center era ca şi cum ai organiza o întâlnire a alcoolicilor anonimi într-un magazin de băuturi tari. Încă de la prima bifurcaţie, lucrurile au luat-o razna.

— Roşul ăsta se asortează perfect la casă, a strigat Kiki, fugind spre un stand cu flori de mac. Avea în priviri acea sticlire de maniac pe care o capeţi când intri în sala de autoservire de la Ikea şi dai cu ochii de sute de nimicuri care de care mai atrăgătoare, care te ispitesc de la calea cea dreaptă. Şi margaretele, le-a semnalat Kiki, am putea să le plantăm în rondurile din faţă.

[9] „Bucuria vieţii la ţară” (n. tr.).

— Am găsit aici ceva pentru camere, s-a auzit strigătul lui Judith, din cealaltă direcţie, şi ea o victimă a virusului cumpărăturilor.

Le arăta entuziasmată o grămadă de perne încântătoare, vaze de flori la preţuri irezistibile, lumânări romantice… ca să nu mai vorbim de veselă. Toate în ofertă.

— Haide să cumpărăm mai întâi ce avem pe listă, le-a îndemnat Caroline, pornind hotărât spre zona liberă unde erau adunate mii şi mii de legume, în aşteptarea amatorilor de grădinărit.

Estelle se străduia cu toată onestitatea să menţină ritmul. Achiziţia de verdeţuri părea un proces pe deplin democratic. Familii mari, cu căţel şi purcel, îşi făceau loc cu greu prin paradisul botanic. La un moment dat, Estelle a apărut pe culoar cu o grămadă de aranjamente florale de Ziua Mamei reduse la minim şi un snop de făclii de grădină, ca să nimerească drept în departamentul „Totul de-a gata”.

— Haide să luăm grupuri de răsaduri, a propus ea, inspectând cu interes coşuleţele cu flori în cele mai variate combinaţii. Mi se par perfecte.

Spera astfel să umple de verdeaţă şcoala Sandkrug fără să fie nevoie de febră musculară şi unghii pline de pământ.

Dar nu a mai primit niciun răspuns. Kiki dispăruse. La fel şi Caroline şi Judith. Atrase ca prin forţe magice de o plantă sau alta, doamnele de marţi se risipiseră în cele patru vânturi la nici cinci minute după sosire.

A fost un chin pentru Estelle să îşi regăsească prietenele prin halele acelea enorme şi când a ajuns în departamentul de mobilier pentru grădină era la capătul puterilor. Epuizată, s-a prăbuşit în şezlongul „Acapulco”, confecţionat din esenţe tari de lemn, tropicale (349,60 euro). Şi-a întins doar puţin, de probă, picioarele obosite după săpăturile din urmă cu o zi, apoi a închis ochii o secundă. Doar o secundă. La urechile ei au ajuns, de departe, ecourile unei discuţii aprinse.

— Niciodată nu ţi se pare bun ce vreau eu, toca mărunt un glas de femeie. De ce trebuie să fie de fiecare dată ce-ţi doreşti tu?

— Pentru că tu nu mişti nici măcar un pai în toată grădina, a venit răspunsul lui scandalizat.

Vocea i se părea vag cunoscută. Dar filmul s-a rupt înainte să apuce să o identifice. Şi a visat un grădinar tânăr, care-i citea din priviri fiecare dorinţă botanică.

39

„Doar ceasul ne aparţine cu adevărat”, citea Eva. „E mult şi-un ceas, dacă-i de fericire.”

Eva frunzărea fără chef prin volumul *Fontane pentru cei stresaţi,* rătăcit în biblioteca din aulă. Lectura nu era prea relaxantă. Ceasurile ei se scurgeau în ritm de melc. Poate că liniştea o extenua. Citise în revista ei medicală de specialitate că liniştea absolută nu reprezintă o destindere, ci o tortură. Într-o încăpere în care se elimină zgomotele în proporţie de 99,9, nimeni nu rezistă de bunăvoie mai mult de trei sferturi de oră.

„Corpul tău ţi-a ordonat o pauză”, îi explicase Judith cât se poate de limpede. „Ţi-ai scrântit glezna numai din cauză că mergi mult prea repede.”

Eva regreta că nu putea face mai mult pentru Kiki. Pe tablă erau notate treburile pentru următoarele zile: de adus pământ proaspăt pentru stratul de legume, de pus răsadurile, de sădit rondurile de flori din faţă. Apoi trebuia reamenajată aleea spre coliba pescărească, acum năpădită de muri, arbuşti şi buruieni. Erau atâtea de făcut. Cât s-ar fi bucurat să poată munci şi ea.

Există persoane cărora o pauză le prinde bine. Eva prefera să fie tot timpul ocupată, altfel o copleşeau gândurile. Cum va arăta viitorul ei şi al lui Frido? Ce mai rămânea dintr-o căsnicie, când viaţa de zi cu zi nu mai e dominată de copii? Cât de curând va pleca fiecare pe drumul lui. David voia să meargă un an în străinătate, după bacalaureat. Măcar să-l treacă. Şi apoi urma câte o nouă lovitură, la fiecare doi ani. Vor mai avea ce să îşi spună? Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu Frido. Unde se aflau? Ce avea să urmeze? A întins mâna după telefon şi planul i s-a risipit pe loc. Tocmai intrase un SMS de la Caroline: *Fereşte-te de Steiner,* scria. *Nu ştiu ce are de gând, dar face un joc dublu.* Eva a râs în hohote. Replica prietenei venea ca dintr-un film cu James Bond.

Privirile i s-au oprit din nou pe lista de pe tablă. Ar fi putut să se apuce de muri. Stând jos. Şi dacă se întâmpla să-l întâlnească pe Steiner, i-ar fi plăcut să îi pună câteva întrebări. Era convinsă că putea scoate de la el mai mult decât Caroline. Prietena ei ducea lipsă de diplomaţie. Ieşea mereu în evidenţă firea de avocat. Cu puţin farmec, nu se putea să nu-l descifreze pe Steiner.

Înarmată cu scaun pliant, mănuşi şi o foarfecă de grădină, s-a îndreptat spre terenul ales pentru desfăşurarea acţiunii, dar încă de la primul pas a fost săgetată de o durere ascuţită. Eva a strâns din dinţi. Medicul din ea îi recomanda să-şi prelungească repausul, în schimb spiritul neliniştit îi şoptea că se odihnise destul, exagerând cu introspecţia. Ea nu era croită să stea degeaba. Fiind mai degrabă dispusă la o mică aventură. Măsurându-şi cu grijă fiecare pas, s-a apropiat şchiopătând de colibă. Prietenele sale făcuseră toată treaba. Resturile de materiale de construcţie care ieri mai zăceau peste tot locul acum erau ordonat stivuite lângă peretele şurei, iar un strat proaspăt arat aştepta să fie fertilizat şi sădit. Şi atunci l-a zărit pe Steiner, în depărtare, care se pregătea să iasă cu barca. I-a făcut un semn şi Eva a crezut că va veni la ea, ca să o salute. Dar la jumătatea drumului s-a aplecat, a ridicat vâslele din iarbă şi s-a întors. Îi lipsea curajul să se ducă la el şi să-i vorbească. Eva era foarte dezamăgită, nu aşa îşi imaginase ea că se vor petrece lucrurile.

Cu un sentiment de nedreptate, Eva şi-a pus mănuşile şi a început să tragă cu hotărâre de crengile de muri şi de ceilalţi arbuşti plini de ţepi, când s-a auzit un ţipăt de luptă indignat. Elvis se năpustise asupra ei strigând furios, fluturând din aripi, atacând-o la picioare cu ciocul lui ascuţit. Murii creşteau pe terenul pe care găinile se foiau în voie cât era ziua de lungă. Iar chiotele lui dezlănţuite au ajuns şi până la lac. Elvis vocifera şi lovea şi îşi îndeplinea perfect rolul său de mascul alfa înaripat. Din nefericire pentru el însă, nu îl luase în calcul şi pe Steiner, care s-a apropiat în viteză, cu paşi mari, şi l-a prins de picioare,

dintr-o singură mişcare fulgerătoare. Atârnat cu capul în jos, ochi în ochi cu Steiner, Elvis a lăsat-o imediat mai moale.

Din desişul de muri s-a auzit un piuit reţinut. Eva a dat ramurile într-o parte. Cocoşul fusese perfect îndreptăţit să se agite: dedesubt îşi făcuse cuib şi clocea una dintre puicuţele lui.

— Eu aş mai avea răbdare cu tăiatul desişului, i-a recomandat Steiner. Este perioadă de cuibărit, nu numai pentru găini.

Eva se speriase în aşa hal, încât îi ţâşneau lacrimi din ochi. Apoi s-a lăsat să cadă pe scaunul pliant.

— Doream atât de mult să mă fac utilă…

— Ei, aş, a făcut Steiner. Utilitatea este o categorie supraevaluată. Cel mai bine vă întindeţi la orizontală şi vă odihniţi.

— Nici vorbă, m-am săturat de atâta odihnă, a izbucnit Eva.

Steiner a rămas o clipă pe gânduri, apoi a întrebat-o:

— Reuşiţi să ajungeţi până la lac?

Eva a măsurat distanţa până la barca lui Steiner, ce se legăna la marginea apei, şi a încuviinţat din cap. Oricum îşi propusese să-l trateze neapărat pe Elvis cu o delicatesă, în acea seară.

40

— Arăţi nemaipomenit, a chicotit Kiki.

Se afla împreună cu Estelle la casă, în garden center. Modelul şezlongului se imprimase adânc pe obrazul prietenei sale, dar asta nu era nici pe departe cea mai mare problemă.

— Nu merge, a anunţat-o casiera, pe al cărei piept sălta nervos ecusonul ce îi dezvăluia numele: Lydia, şi apoi i-a înapoiat cartea de credit.

— Vă rog să mai încercaţi o dată, i-a cerut Estelle nonşalant.

Lydia a luat cardul şi şi-a făcut din nou de lucru cu el. Acelaşi rezultat.

— Am plătit cu el acum două zile, la benzinărie, s-a plâns Estelle.

— Tot nu merge, i-a spus tânăra.

Celelalte persoane înşirate la casă s-au trezit brusc din toropeala provocată de febra cumpărăturilor. Estelle le-a adresat un zâmbet încurcat.

— Puteţi plăti cash? a întrebat-o angajata Lydia pe un ton ceva mai ridicat.

Sigur că nu putea. Estelle plătea mereu doar cu dreptunghiul de plastic.

Bani cash avea la ea doar 22,36 euro. A scos cel de-al doilea card, însă rezultatul nu a fost deloc mai bun.

— Nici ăsta nu merge, a venit verdictul distrugător al Lydiei, care a întors ecranul casei, ca să poată vedea şi Estelle, şi toţi cei din jur.

— Plata este refuzată, a trâmbiţat Lydia cât o ţinea gura, ca să afle şi ultimul din coadă că Estelle nu putea acoperi factura.

Estelle era lac de transpiraţie.

— Vă rog să-mi treceţi totul în cont, a glumit Estelle, străduindu-se, zadarnic, să păstreze aparenţele.

— 557,60 euro, a repetat Lydia nemilos.

Fata de la casă îşi dezvăluia fără nicio reţinere lipsa de umor. Suferea de o formă acută de viziune îngustă: 557,60 era tot ceea ce putea gândi şi pronunţa.

Moneta, zeiţa banilor la grecii antici, nu-i era binevoitoare lui Estelle. Iar Lydia cu atât mai puţin:

— S-ar putea să nu existe fonduri suficiente.

— Am aerul cuiva care nu poate plăti? a întrebat-o Estelle, respirând adânc.

— Da, i-a replicat Lydia, prozaic.

— Nimeni nu mi-a impus vreo limită. De douăzeci de ani nu cunosc nicio limită, a comentat Estelle.

Cei din coadă deveneau din ce în ce mai iritaţi. Costă bani, dacă vrei să te destinzi într-un paradis verde, s-au abătut primele comentarii asupra lui Estelle.

— Lăsaţi marfa acolo unde se găseşte, i-a strigat casiera lui Kiki, care împacheta la capătul benzii produsele scanate. Sau poate vreţi să plătiţi dumneavoastră?

Kiki s-a oprit din mişcare, dezarmată. Estelle s-a uitat în jur, căutându-le pe Judith şi pe Caroline, care dispăruseră. Se punea întrebarea dacă vreuna dintre ele ar fi dispus pe loc de acei bani. Judith câştiga la Le Jardin doar strictul necesar, cât despre Caroline, oare avea geanta la ea?

Pe Estelle o încerca sentimentul neplăcut de întoarcere în timp, până în copilărie. Tatăl ei, care câştiga o grămadă de bani din comerţul lui cu fier vechi şi pierdea la fel de mult cu prietenii dubioşi, trecea când prin momente de înflorire, când de neagră mizerie. Când lucrurile mergeau bine, mama ei cheltuia fără milă, iar la vremuri grele zăcea în pat şi Estelle trebuia să contribuie cu banii din puşculiţă, ca să aibă seara ceva pe masă. În asemenea perioade, cumpărăturile durau o veşnicie, deoarece micuţa Estelle trebuia să evite anumite cartiere, ca să nu fie văzută de colegi cărând o plasă cu macaroane, pastă de tomate şi o pungă de griş. Uneori trebuia să schimbe magazinul şi cartierul doar ca să găsească produse mai ieftine, după câţi bănuţi avea în buzunar.

— Femeia nu poate plăti. Cum să procedez? s-a interesat Lydia în gura mare la colega de la casa vecină, în vreme ce Estelle se lupta cu amintirile, cu ruşinea şi cu pornirile ucigaşe tot mai acute.

— Poţi să faci o stornare, a sfătuit-o colega.

Lydia a întins mâna după microfon şi a comunicat nemilos prin staţia de amplificare, să se audă în tot magazinul:

— O stornare la casa patru. Vă rog, o stornare la casa patru.

Estelle fusese convinsă că o copilărie nefericită te înarma pentru orice împrejurare a vieţii, oricât de nefericită ar fi fost. Însă acum se simţea din nou ca la opt ani, şi la fel de ruşinată ca atunci. Între timp, nimeni nu se clintea de la coadă. Cu toţii preferau să aştepte deznodământul şi să vadă fiecare detaliu, ca martorii unui accident soldat cu victime.

— Am să discut cu şeful de magazin, i-a spus Estelle degajat lui Kiki. Cumpărăm prin cont.

Kiki nu a făcut niciun gest. Privirile ei rămăseseră încremenite asupra uşii de la biroul casieriei. De acolo venea dezastrul. Estelle s-a răsucit pe călcâie şi a simţit că bătălia fusese pierdută. Pe uşă se putea citi limpede numele şefului de departament: Peggy. În persoană. Era de aşteptat că o va încânta să facă un spectacol şi pe deasupra să le arate celor de la oraş cine era mai tare.

— Se pot adăuga şi astea? s-a auzit o voce din spate. Judith şi Caroline îşi croiau drum printre oamenii de la coadă, spre casă. Am mai găsit şi noi câteva fleacuri.

Judith a amuţit. Nimeni nu încasa nimic, tocmai era pe cale să înceapă cea de-a doua rundă a înfruntării dintre Kiki şi Peggy.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Caroline.

— Cardurile lui Estelle. Sunt blocate, i-a murmurat Kiki.

Niciuna dintre ele nu avea nici cea mai vagă speranţă că vor putea duce acasă vreun strop de verdeaţă, în acea zi.

La vederea lui Judith, pe faţa lui Peggy a apărut un zâmbet reţinut.

— Ea este doamna despre care ţi-am vorbit, i-a şoptit subalternei sale.

Lydia, care părea căzută într-un soi de letargie, s-a trezit pe neaşteptate la viaţă:

— Cine, cea cu cărţile?

— Cel mai bine discutăm la mine în birou, a invitat-o Peggy pe Estelle. Şi apoi i-a şoptit lui Judith, aparte: Aş mai avea câteva întrebări.

41

O călătorie de-a lungul Amazonului, notase Eva pe lista ei universală de lucruri pe care trebuia neapărat să le facă înainte de inevitabilul sfârşit. Râul Schwanenhavel, cu meandrele şi salba lui de lacuri prin păduri, pajişti şi câmpii, este de un exotism comparabil cu cel al fluviului sud-american. Cu câteva clipe în urmă, Eva se simţea nefericită şi de prisos, iar acum vâslea într-o canoe confortabilă, într-un peisaj spectaculos. Copacii înşiraţi pe maluri formau un acoperiş natural. Coroanele lor se împreunau deasupra râului, ca şi cum ar fi vrut să unească din nou ce despărţise apa. Dar poate ar fi vrut să vadă şi cum se încurcau între ei cei doi vâslaşi novici. Eva pe stânga, Steiner pe dreapta. Pentru că era nevoie de o adevărată artă ca să-ţi dozezi uniform efortul şi să menţii echilibrul canoei, ca să nu navighezi tot timpul într-o rână. Barca înainta într-un zigzag vioi prin splendidul tunel verde. Din fericire, erau singuri pe canalul îngust, lat de nici trei metri, atât de greu de parcurs.

O lebădă prea leneşă să-şi ia zborul a încercat să evite ciocnirea cu barca lor ce plutea razna şi o raţă din escortă a izbit furios cu aripile în apă, mulţumindu-le cu un duş rece pentru că fusese tulburată.

— Fie nu-s făcută pentru o viaţă în junglă, fie suntem cea mai proastă echipă din lume, a presupus Eva.

— Eu aş zice că e o combinaţie din amândouă, s-a arătat Steiner de acord.

— Din fericire nu avem pasageri, altfel ne-am trezi şi cu o revoltă la bord.

Doar cu greu au reuşit să evite naufragiul. Vestele de salvare s-au dovedit de mare folos şi protejau bine barca de coliziunile frontale, atunci când apăreau buştenii care pluteau în urma furtunii Lukas. Dar după un sfert de ceas deveniseră experţi. Chila canoei aluneca lin, tăind încrengăturile bizare reflectate de undele întunecate.

Soarele se încumetase şi el să iasă, umplând de strălucire toate culorile din jur.

Abia acum Eva avea sentimentul că ajunsese cu adevărat în Mecklenburg. Într-un loc în care se regăsise pe sine.

— De necrezut câte variaţiuni ale aceleiaşi culori există, s-a entuziasmat ea.

Muşchii, ferigile şi lintiţa, ierburile de apă, pajiştea şi pădurea scânteiau de prospeţime primăvăratică. *Fereşte-te de Steiner,* îi scrisese Caroline. Nu avea nici cel mai vag sentiment că ar trebui să se ferească de ceva. Eva avea până şi răgazul să se gândească în ce fel le va descrie prietenelor sale bogăţia nuanţelor de verde: verde-oliv, verde-broască, verde-sticlă de vin, verde-ardei şi verde-gogoşar, verde-omuleţul de la semafor, verde-lăcustă. Verde ca treningul lui Frido, verde… ca pizma. Oare asta să o fi mânat pe Caroline? Era invidioasă pe Eva pentru că se înţelegea aşa de bine cu Steiner? Poate că îi va putea demonstra că nu era nici pe departe atât de misterios pe cât pretindea ea mereu. Trebuia doar să ştii ce să întrebi. Şi, ca de obicei, tot Steiner a fost mai iute.

— De câtă vreme vă cunoaşteţi, de fapt? s-a interesat el deodată, în mijlocul tăcerii.

— De-o veşnicie, i-a răspuns Eva. De aşa de mult timp, încât ne putem spune în faţă orice adevăr. Şi putem ierta lucruri de neiertat.

Formularea îi aparţinea lui Estelle, dar nu era treaba lui să afle asta. Şi nici ea nu ştia dacă mai era valabil. De câteva zile, între Eva şi Caroline plutea o atmosferă încărcată.

— Mi se pare complicat, a obiectat Steiner, să fii prieten şi să faci şi afaceri împreună.

— Estelle nu are o problemă, din punctul ei de vedere, i-a explicat Eva. Se pricepe de minune să redistribuie banii câştigaţi de soţul ei.

— Şi el acceptă? Aşa, pur şi simplu? s-a interesat Steiner.

Eva nu a mai răspuns. Tocmai observase ceva care îi provoca mai multă îngrijorare decât căsnicia lui Estelle.

— Vai, Doamne, a murmurat ea. Ce ne facem?

Nu mai putea vedea decât obstacolul ce le apăruse în cale. Un copac căzut, care bloca toată lăţimea râului. Ramurile mesteacănului ieşeau din apă ca nişte tentacule.

— Trebuie să cărăm barca, să ocolim piedica, a fost de părere Steiner, privind îngrijorat piciorul Evei, pe care nu reuşise nici măcar să îl înghesuie în pantof. Strict teoretic, desigur, a adăugat el.

Dar amândoi ştiau că nu asta era soluţia. Se adunau nori negri, ce sugerau că ar face bine să se grăbească. Oare soarta îşi pusese în gând să-i răpească orice bucurie? Ajunseseră în inima pădurii, în cel mai mare desiş, unde nu ar fi răzbit uşor nici echipele de salvare. S-au apropiat de obstacol încet, manevrând cu grijă. Copacul era noduros, fără sevă, fără frunze.

— Nu a căzut din cauza furtunii Lukas, a spus Steiner, gânditor. Zace aici de multă vreme.

— Înseamnă că vom reuşi cumva să ne strecurăm, a sperat Eva, recunoscătoare spiritului ei protector că nu se afla undeva, în regiunea Amazonului, unde să fie nevoită să-şi croiască drum cu maceta.

— Trebuie să ne „aplatizăm” în barcă, a hotărât Steiner. Ca un calcan.

— Nu-i cel mai uşor, când eşti neputincios, a gemut Eva.

Când au reuşit să pună din nou mâna pe vâsle, un al doilea val de apă rece ca gheaţa a năvălit peste ei. Stăteau înghesuiţi pe fundul canoei, ca două sardele ude într-o conservă. Expresia „a se da în bărci” căpăta brusc un nou sens, din punctul ei de vedere.

— E ca la limbo dance, a chicotit Eva. Numai că suntem într-o barcă.

Steiner se agăţa de ramurile din cale ca să imprime mai multă viteză canoei. Pe Eva nu o deranjau câtuşi de puţin greutăţile presărate în calea lor. Se mângâia cu speranţa că soarta nu le pusese gând rău şi nu urmărea să-i ducă pe

celălalt tărâm. Ci doar să-i atragă atenţia, cu blândă autoritate, că ea, Eva, nu cunoscuse decât o mică parte din cutia de minuni a vieţii.

— Cât de ciudat e să stăm aşa, atât de aproape unul de celălalt, iar eu să nu ştiu nimic despre dumneavoastră, a spus ea.

— Puteţi să mă întrebaţi, a îndemnat-o Steiner, destins.

— Porniţi întotdeauna singur în concediu? Nu vă plictisiţi? i-a ieşit pe gură Evei.

— Vreţi să aflaţi dacă sunt căsătorit? i-a replicat Steiner cu altă întrebare.

Fusese mult prea direct, din păcate. Dar Eva se putea totuşi amăgi în continuare, spunându-şi că doar dorinţa de a-i veni în ajutor lui Caroline o împinsese la asemenea curiozităţi.

— Şi? Sunteţi? a insistat Eva, spre propria ei enervare.

Oare de ce se expunea? De ce nu se mulţumise cu o conversaţie banală: „V-aţi fi imaginat că Mecklenburg este atât de verde?”, „Credeţi că va ploua?”, „Aţi mai fost în Germania de Est?”

— M-aţi judeca altfel? i-a răspuns Steiner, cu o nouă întrebare, atrăgând-o într-o dilemă morală.

Tâmpită curiozitate. Sigur că starea lui civilă influenţa orice judecată. Poate chiar ar fi fost preferabil să fie căsătorit. Astfel ar fi existat o egalitate de statut. În definitiv, trebuia să fi avut un motiv pentru care o invitase în excursie.

— Desigur că nu, a preferat să mintă Eva.

Soarele s-a ascuns după un nor de ploaie negru şi gros, ca şi cum nu ar mai fi suportat să vadă atâta ticăloşie.

— Am face bine să luăm viteză, altfel ne vom uda până la piele, a îndemnat-o Steiner, ridicându-se din poziţia aceea comodă, pe fundul canoei.

Într-adevăr, cerul se acoperea rapid, devenind tot mai ameninţător. Ieşind iarăşi din Schwanenhavel în lacul Plättlin, au fost întâmpinaţi de un vânt îngheţat şi de primii stropi de ploaie. Steiner a tras repede o umbrelă din

rucsac. Oricum, nu mai puteau să vâslească. Nu le mai rămânea decât să se înghesuie sub umbrelă şi să spere că bucata de cer albastru de la orizont se va apropia de ei cât mai repede.

— Am fost căsătorit, a reluat Steiner conversaţia. Chiar de două ori. Şi nu am strălucit. M-am lăsat absorbit de jobul meu, a recunoscut el. De atunci, am fost mereu cu geamantanul în mână.

— Şi profesional?

— Muncesc în construcţii, ca să spun aşa. Câteva luni aici, câteva dincolo. Nimic stabil.

Eva a renunţat să mai pună şi alte întrebări. De banalităţi era sătulă. Cu Frido. Poate cel mai bine era să lase totul în suspensie. Pentru că Steiner era învăluit de aerul acela aspru-amar de cowboy şi de aventurier. Oare îşi dorea cu adevărat să ştie cum trăieşte? Oare îşi dorea cu adevărat să afle prin ce joburi dubioase reuşea să se menţină la suprafaţă, unde îşi spăla rufele şi dacă îşi suna mama în fiecare sâmbătă? Ce o interesa pe ea cruciada lui Caroline împotriva lui? Ei îi era perfect indiferent de unde venea Steiner şi încotro mergea. Îi era absolut suficient să se afle sub aceeaşi umbrelă cu el, legănaţi de valuri, să vadă stropii de ploaie biciuind suprafaţa lacului, în milioane de cratere mărunte. Spera ca timpul să se oprească în loc. Un ceas, cel puţin.

42

Vreme de cizme de cauciuc. Din nou. Un adevărat potop. În parcarea de la OBI se formau bălţi enorme, cu viteză-record. Estelle, Caroline şi Kiki s-au refugiat în grabă sub umbrelele de soare ale unui bufet cu produse din peşte, în timp ce Judith încă mai stătea de vorbă cu Peggy. Între patru ochi.

Snack-barul fusese plasat strategic, lângă spaţiul de livrare al magazinului OBI, paradisul grădinii. Prilej pentru doamnele de marţi să se delecteze cu sendvişuri cu peşte, macrou afumat, calcan de Marea Baltică la grătar şi cambulă cu salată de cartofi şi să-şi digere înfrângerea, până li se livrau cumpărăturile. Estelle nu avea să uite curând umilinţa suferită la casă.

— Am fost şi săracă, am fost şi bogată. Prefer bogată, a recunoscut ea, cinstit.

— Ah, asta-i un fleac... a încercat să o consoleze Kiki, expertă în lipsuri financiare.

— Banii nu te fac fericit, bla-bla-bla, a întrerupt-o Estelle imediat. Însă fericirea nu e totul, iar sănătoasă sunt şi eu.

Estelle nu-şi făcea iluzii că incidentul cu cardurile ei ar fi fost o întâmplare. Doar dacă întâmplarea nu-şi schimbase de o vreme numele, în Sabine. Iar asta era cea mai fericită variantă. Dintotdeauna se mirase cum el, regele farmaciilor, nu părea deloc afectat de criza financiară. Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu el, în Tirol. Dar sus, în munţi, telefonia mobilă nu era în aria de acoperire. Asta ştia sigur.

— În satul învecinat există o filială a băncii noastre. Care cred că nu e la cheremul Sabinei, ca la Köln, şi sigur voi primi toate informaţiile, a gândit ea cu voce tare.

Estelle voia să ştie sigur cine îi făcea probleme, înainte de a reacţiona, încercând să îşi alunge sentimentul acela stupid că viaţa sa din ultimii ani avea să se schimbe. Iar neliniştea din stomac era din pricina foamei, a tras ea concluzia, şi şi-a comandat o porţie de cambulă.

— Cine ştie, poate că Arthur şi-a găsit vreo trufanda. O doamnă Heinemann şi mai tânără, a şoptit Caroline, alegându-se cu o privire mustrătoare de la Kiki.

— Arthur? Nici vorbă, a contrazis-o Kiki.

Deşi viaţa demonstrase de mult că infidelitatea poate apărea chiar şi în cele mai bune familii. Chiar şi în ale doamnelor de marţi.

Estelle nu auzea nimic. Zeci de ani îşi imaginase că, spre deosebire de prietenele sale, îşi ţinea bine viaţa sub control. În ultimii ani, fusese ferită de marile lovituri ale sorţii. Şi făcuse eroarea să-şi închipuie că datorită meritului ei personal. Pierdută în reverie, se uita la peştele din faţa sa, amintindu-şi de filmele despre natură la care se uita Arthur cu atâta plăcere: cambulă este un maestru al controlului şi al supravegherii. Îşi poate mişca ochii independent şi caută neîncetat să surprindă mişcările suspecte din jur. Cu un ochi priveşte în faţă, cu celălalt este atentă la ce se petrece în spatele ei. Şi la primul semn de primejdie, se poate furişa sau chiar ascunde în nisip. Cambulele sunt fiinţe paranoice, obsedate de control. Şi cu toate astea, iată-le cum se scaldă nu în Marea Baltică, ci în sos rémoulade. Estelle simţea că se identifică şi ea cu bietele vietăţi: la un moment dat, le scăpase un amănunt.

Poarta cea mare pe role din spatele garden center-ului s-a pus în mişcare. Judith rămăsese alături de Peggy, care la rândul ei se ocupase personal ca toate mărfurile achiziţionate să fie livrate cum se cuvine.

După ce Caroline se arătase dispusă să plătească factura, Peggy a fost desăvârşit de amabilă şi le-a pus la dispoziţie un angajat ca să le încarce toate cumpărăturile într-o remorcă. În mod normal asta ar fi presupus costuri suplimentare, dar ea a preferat să facă o excepţie pentru doamnele de marţi.

— Ce i-ai făcut? a întrebat-o Kiki în şoaptă pe prietena ei Judith, care se retrăsese douăzeci de minute cu Peggy Schwarzer, în vreme ce ele luaseră masa la bufetul cu peşte. Peggy n-a fost în viaţa ei prietenoasă. Cu nimeni.

— Îi spun exact ceea ce vrea ea să audă, i-a dezvăluit Judith stratagema ei.

— Şi de unde ştii ce vrea ea să audă? Nici măcar nu o cunoşti, a insistat Kiki, care tot nu pricepea.

— De fiecare dată, cartea ei este imposibil de descifrat. Nu înţeleg nimic şi nu pot interpreta combinaţiile. Sau aş putea, dar numai cu ajutorul manualului, i-a răspuns Judith, frământată.

— Şi atunci? a intervenit şi Caroline.

— Atunci fac interpretări atât de generale, încât sunt potrivite pentru toate gusturile. Peggy a început să vorbească despre Rico de bunăvoie. Iar eu nu am făcut altceva decât să repet ce mi-a spus. De atunci, mă consideră cel mai mare oracol, după Casandra, Nostradamus şi ghicitoarea de la AstroTV.

— Vreau şi eu, a sărit Estelle, entuziasmată. Îmi doresc un viitor aşa, făcut de comandă. Apoi, văzând privirea lui Caroline, a continuat: Nu vreau să aud nimic despre fericire şi cum ţi-o faci cu mâna ta. Pe chestia asta nu dau doi bani. Eu îmi doresc o minune, cât de mică.

Poate că într-adevăr doar foamea fusese de vină pentru starea ei de slăbiciune. Îi revenise perfect spiritul de luptător. Dacă acea comparaţie cu peştele rămânea valabilă, chiar dacă fusese scoasă pe uscat, era hotărâtă să se zbată din răsputeri. Nu avea să fie o pradă uşoară. Indiferent pentru cine. Şi apoi a prins cu hotărâre remorca de maşină.

La un moment dat, Caroline s-a tras puţin deoparte. Primise un e-mail. De la Nora.

43

I se părea de-a dreptul neverosimil. Caroline se îndoia că tânăra Nora înţelesese esenţa meseriei de avocat. Ca să rezişti, în branşa lor, trebuia să dovedeşti în primul rând că dispui de talent de comunicare şi spirit de echipă. Nora, în schimb, era o maestră a suspansului: se pricepea să îşi fiarbă interlocutorul, crescând treptat tensiunea dramatică şi stimulându-i curiozitatea, fără a-i dezvălui nimic. *Thomas Steiner,* aşa se intitula mesajul Norei. Însoţit de patru semne de exclamare. Textul era conceput ca şi cum ar fi vrut să stârnească interesul publicului ei preţuit pentru un nou thriller: *Am aflat lucruri superinteresante,* scria Nora. *Telefonaţi-mi.* Ca şi cum ar fi fost aşa de simplu. În vreme ce Kiki, având remorca în spate, conducea cu 60 de kilometri la oră spre Birkow, Caroline încerca mereu să o sune. Prima oară, Nora era în pauza de masă, apoi se afla undeva în clădire, după care a fost permanent ocupat. Şi începând exact de la încheierea programului, la ora cinci şi jumătate, lui Caroline i-a mai răspuns doar robotul. În această privinţă, Nora rămânea consecventă.

Când au intrat în curtea şcolii, Caroline a renunţat la speranţa să mai afle ceva în acea zi de la Nora. Şi a început să se uite prin jur. Unde era Eva?

— Probabil a plecat undeva, cu Steiner, i-a spus Kiki lapidar.

O veste bună sau o veste rea? se întreba Caroline. Dar şi mai ameninţător arăta perspectiva lucrărilor din zilele următoare. Lista *to do* din aulă căpăta dimensiuni înfricoşătoare. Mai erau atâtea de făcut. Şi încă atâtea lucruri de clarificat. Caroline nu se mai putea stăpâni: în loc să îşi ajute prietenele la descărcat, a pornit-o direct spre coliba pescărească.

Unde a ajuns la ţanc: Steiner şi Eva tocmai se întorceau din excursia lor. Eva se extrăgea cu greu din barcă, ceea ce nu i-ar fi reuşit fără să se lase cu toată greutatea pe

Steiner. Râdea mult şi, în timp ce vorbea, îşi sprijinea mâna pe braţul lui. La despărţire, s-au îmbrăţişat. Mult prea intens, după gustul lui Caroline. Apoi Steiner a sărutat-o pe Eva pe obraz.

— Gelozie? a interpelat-o Kiki obraznic.

Caroline a tresărit, surprinsă. Nu o auzise pe Kiki apropiindu-se.

— Interesul meu este strict profesional, a susţinut Caroline. Dar asta-i cu totul altceva.

— Nu am înţeles niciodată cum de Eva nici nu s-a uitat după alt bărbat, de douăzeci de ani încoace, i-a răspuns Kiki, fără să se lase impresionată de un flirt atât de mărunt.

— Ea îl are pe Frido, a adăugat Caroline.

— Da, exact.

— Şi în pelerinaj ce s-a întâmplat? s-a amestecat şi Estelle în discuţie. Când Eva s-a lăsat purtată de Jacques cel iute.

— Au gătit împreună, a chicotit Kiki. Mie mi-ar fi trecut şi altceva prin minte.

Kiki a intrat în casă, pentru telefonul ei zilnic cu Max, înainte ca Ingrid să o aducă înapoi pe Greta. Dar subiectul o interesa în continuare pe Caroline.

— Credeam că nu poţi să mergi, s-a simţit datoare să o tachineze pe Eva ceva mai târziu, când li s-a alăturat.

— În schimb mă pot lăsa purtată, i-a răspuns Eva vesel. Tocmai exersez rolul de matcă. Toată lumea zumzăie şi bâzâie, iar eu mă amuz, aşteptând să se întoarcă la stup harnicele albine.

Era în bună dispoziţie. Prea bună. Caroline cunoştea acel licăr din ochii Evei, aşa cum şi Eva ştia privirea răutăcioasă din ochii lui Caroline.

— Tu şi fanteziile tale în care apar numai ticăloşi, i-a zis Eva. Eu îl găsesc amuzant.

— Oamenii amuzanţi prezintă dezavantaje, a avertizat-o Estelle, din spate. Mai ales a doua zi, când creierul intră din nou în funcţiune.

— Cine ştie dacă a doua zi mai sunt de faţă, ca să am ce regreta, a adăugat Eva clătinând din cap.

— Stagiara mea a descoperit ceva foarte interesant despre el, a mai încercat Caroline o dată.

— Şi ce dacă, a zis Eva şi a trecut pe lângă ele şchiopătând, ca să intre în casă.

Caroline o urmărea cu îngrijorare, întrebându-se cum avea să se termine povestea.

44

La ce bun să vezi totul în negru! Eva nu era dispusă să lase pe nimeni şi nimic să-i strice o zi atât de frumoasă. Şi nici de justificări nu avea chef. Pentru ce? Prezenţa lui Steiner o tulbura. Asta e! Dacă tot nu putea să fie de ajutor în şcoala Sandkrug, măcar să se bucure de vacanţă. Reuşise să ajungă în aulă şi şi-a umplut un pahar de vin roşu.

Din birou se auzea vocea lui Kiki, angajată într-o conversaţie cu Max, prin Skype. Frido şi Eva înghiţeau în căsnicia lor o supradoză de monotonie zilnică, în vreme ce Max şi Kiki aveau evident parte de prea puţină. Cât putea să dureze o asemenea iubire prin corespondenţă? Pe termen lung, nu era deloc suficient să-ţi petreci câte un weekend împreună, când şi când. Existenţa lui de burlac la Berlin avea prea puţin de-a face cu viaţa la ţară dusă de Kiki şi Greta. Ar fi fost nevoie de câte o oră pe computer, în fiecare zi, ca să se pună la curent. Dar nu aveau niciodată atâta răgaz.

— Am făcut aşa cum am crezut că este corect, a auzit Eva replica exasperată a lui Kiki. Nu pot aştepta o veşnicie să-ţi faci tu puţin timp.

Eva s-a retras. Nu-i făcea plăcere să fie martoră la controversa lor. În comparaţie cu Max, Frido se dovedea un adevărat model de seriozitate, un om pe care te puteai oricând baza. Poate de asta i se părea Steiner atât de atrăgător? Frido avea propriul său plan cincinal precis, cu Steiner nu ştiai niciodată ce va urma. Sau era vorba de farmecul necunoscutului?

Afară, doamnele de marţi cărau pământul şi plantele cumpărate spre straturile care aşteptau pregătite. Ca să constate, abia la faţa locului, că planurile fuseseră date peste cap de Kiki şi totul trebuia luat de la capăt. Pentru prima oară, Eva era bucuroasă că nu putea să ia parte la acţiune. În loc să scormonească în grădină, a rămas

îndelung sub duşul fierbinte, apoi şi-a dat cu cremă şi şi-a lăcuit unghiile de la picioare. De ce acasă nu reuşea niciodată să-şi facă timp şi pentru ea? De ani buni se străduia să evite captivitatea impusă de familie. Dar îşi ratase toate tentativele de evadare. Nici măcar în pelerinaj, când îl cunoscuse pe hotelierul Jacques, nu îndrăznise să încerce gustul unei altfel de vieţi. De ce nu se încumeta? Asta să fi fost greşeala ei capitală?

Eva a hotărât să transforme acea seară într-un eveniment de neuitat. Şi trebuia să înceapă cu alegerea unei ţinute potrivite.

Haosul din geamantan i-a trezit amintirea neplăcută a discuţiilor avute cu Frido. Chiar deasupra se afla rochia înflorată, de vară, cumpărată special pentru aniversarea firmei lui, pe care până la urmă nici nu o mai îmbrăcase. Fusese suficient să-l audă pe Frido spunându-i, cu jumătate de gură, „Nu e puţin prea frapantă?”, ca să ezite şi apoi să îşi pună din nou taiorul albastru, decent. Judith avea dreptate. Tot ceea ce se întâmplă are un sens. Cu siguranţă exista un motiv pentru care pusese mâna tocmai pe acea rochie niciodată purtată, în timp ce se certa cu Frido. Şi s-a hotărât să o îmbrace imediat.

„O faci doar pentru Steiner”, a strigat o voce din sufletul ei.

„Ei, şi?”, a bombănit alta.

„Eşti iresponsabilă”, a luat cuvântul din nou cea dintâi.

„Să sperăm”, a sărit cealaltă. „Aşa măcar avem şanse de o surpriză.”

Eva le-a închis gura la amândouă cu încă o înghiţitură zdravănă de vin, care i s-a urcat imediat la cap. Nu era obişnuită cu alcoolul. Şi nici cu acele furnicături ciudate din stomac, care o apucaseră încă de dimineaţă. Dacă eşti căsătorit nu înseamnă să trebuie să fii şi orb şi surd. Şi nici să nu te distrezi. La luptă!

45

— Iar am păţit-o, sunt moartă. Asta nu se pune, s-a plâns Eva.

Terasa răsuna de hohote de râs. Caroline s-a ridicat, vlăguită. Probabil aţipise. Avusese intenţia doar să se odihnească o clipă. De la fereastră a constatat că prietenele ei se adunaseră în jurul focului. Venise în vizită şi Ingrid. Şi Steiner. A fost singurul motiv pentru care şi-a mai adunat o dată puterile.

După toate încercările acelei zile, doamnele de marţi dăduseră iama în crama lui Kiki, nu cel mai bine concepută, şi se bucurau în voie de căldura flăcărilor, îmbujorate de soare şi de vânt, cu ochii strălucindu-le prin perdeaua de fum înţepător. Niciuna nu era obişnuită cu munca fizică. Şi nici cu şuvoiul de vin roşu care cursese de când Caroline se retrăsese să se întindă puţin.

— Ne jucăm de-a pricoliciul, a informat-o Judith, cu subînţeles.

— Iar eu am ieşit prima din joc, a completat Eva, vesel. Doar el e de vină, a mai zis, arătând spre Steiner.

— Mă furişez noaptea din locul meu de pândă şi îmi sfâşii victimele, a explicat el, tăios.

Cu mulţi ani în urmă, în adolescenţă, Caroline şi prietenii ei se adunau în jurul focului de tabără şi spuneau poveşti de groază, la un pahar de lichior de mere. Acum, se vede, erau la modă pricolicii. Caroline şi-a amintit imediat de visul straniu avut de Judith, în care Steiner i se arătase sub chip de pricolici. Judith avea cu adevărat puteri de mediu? Sau era o simplă întâmplare?

Estelle bătea cu pumnul în trunchiul de lângă ea, îndemnând-o şi pe Caroline să intre în jocul lor:

— Din joaca asta îţi vin o mulţime de idei cum să scapi de tot felul de nepoftiţi, i-a făgăduit ea.

Pe Caroline nu o entuziasmase niciodată, de când se ştia, să intre într-o partidă de *Nu te supăra, frate* sau de

Monopoly sau să se strâmbe la *Mim.* Nu se pricepea să joace roluri, în timp ce prietenele ei o făceau aparent cu foarte puţin efort. Eva întruchipa o adolescentă care ţinea să iasă în evidenţă cu orice preţ. Râdea prea tare, gesticula prea larg şi îşi răsucea o şuviţă de păr în jurul arătătorului. Caroline o cunoştea de mulţi ani pe Eva. Nu fusese niciodată înclinată spre vanitate. Dar în seara acea se fardase şi acordase multă atenţie şi coafurii. Şi, deşi era răcoare, apăruse la focul de tabără într-o rochie de vară decoltată.

— Am luat cu mine exact ce nu trebuie, s-a scuzat Eva, văzând privirile critice ale lui Caroline. N-am fost în toate minţile.

Avocata se întreba cât de bine îşi revenise.

— Mai facem un joc şi intră şi Caroline, a hotărât Kiki, împiedicând-o să dea vreun răspuns.

Caroline şi-a amintit de taberele de fotbal în care pleca fiul său, Vincent, când părinţii care îşi aduceau copiii se adunau şi ei în jurul focului de tabără, beau bere din cutie, mâncau cârnaţi la grătar şi cântau melodii vesele din repertoriul lui Wolfgang Petry şi Andrea Berg de se cutremura cerul nopţii. Involuntar, i-a venit în minte din nou micuţul fotbalist care o lovise cu mingea în cap. Era înscris la acelaşi club. Lui Caroline îi venea greu să-şi abată gândurile de la întâmplările de acasă. Mai ales în prezenţa lui Steiner.

— Caroline ştie totul despre crime. Nu-i scapă niciun vinovat de la condamnare, a spus Judith, privindu-l pe Steiner, apoi şi-a strâns prietenele aproape.

Regulile erau simple: fiecare participant primea o carte, pe care trebuia să o studieze cât mai ferit cu putinţă. Existau cărţi inofensive, de oameni obişnuiţi, şi una singură a pricoliciului ucigaş. Ţinta jocului era să se stabilească cine întruchipa răul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, deoarece la capătul fiecărei runde a jocului pricoliciul avea prilejul să dezvăluie cine avea să fie următoarea victimă, ţintă a urii sale, fără să se dea în vileag. Caroline şi-a dat

seama cât de importantă era depistarea potenţialului adversar încă de la împărţirea cărţilor. Orice tremur, orice clipire, orice remarcă spontană putea fi un indiciu despre cui revenise rolul monstrului ucigaş. Şi cărţile au fost împărţite.

— Îşi cunoaşte fiecare rolul din această rundă? a întrebat Ingrid.

Artista cea excentrică preluase misiunea de maestru de ceremonii. Treaba ei era să modereze desfăşurarea reprizelor şi să traducă în cuvinte ordinele secrete date de pricolici. Se lăsa noaptea la Birkow.

— Închideţi ochii, le-a cerut ea jucătorilor, savurându-şi rolul de povestitor, pe un ton dramatic. Locuitorii din Birkow se odihnesc în paturile lor, fără să bănuiască primejdia. Dar, ca în fiecare noapte, pricoliciul a pornit în misiunea lui ucigaşă.

În vreme ce inocenţii îşi acopereau ochii cu mâinile, pricoliciul ales de carte îi indica maestrului de ceremonii, prin gesturi discrete, persoana scoasă din joc.

Ingrid nu se grăbea. În liniştea din jur nu se auzea decât păcănitul uşor al babyfonului lui Kiki. Greta dormea liniştit, fără să ştie nimic despre umbrele care îşi făceau de cap în grădină.

Caroline a auzit paşi în spatele său şi a simţit respiraţia grea, de fumător, a lui Ingrid, care şi-a lăsat mâinile reci ca gheaţa pe umerii ei. De cum te îndepărtai de foc, chiar şi numai un metru, răcoarea nopţii te pătrundea până la oase.

— Pricoliciul a reuşit încă o dată să ucidă un nevinovat. Puteţi deschide ochii, i-a anunţat Ingrid. Şi să jeliţi. Căci prietena noastră, Estelle, a căzut în această noapte victimă unui cumplit atentat.

— Am ieşit din joc? Încă o dată? s-a revoltat Estelle.

— Estelle a fost răpusă, a rostit Ingrid, fără milă. Dar oare cine să fi comis sângeroasa crimă?

Estelle a gemut. Fusese scoasă din joc şi obligată astfel să asiste până la capăt fără să-şi exprime nici măcar o bănuială asupra celui care o avea pe conştiinţă. Asasinul

putea fi oricare dintre ei. Tot secretul jocului tău, ca pricolici, era să minţi cât mai verosimil, să-i manevrezi pe cei din jur şi să îndrepţi bănuiala asupra unor nevinovaţi. Caroline nu îl scăpa din ochi pe Steiner. Jocul îi oferea o scuză binevenită să îl studieze de aproape. Pe figura lui de jucător de pocher nu se putea citi nimic. Bărbatul i-a surâs, aparent fără rezervă. În joc era la fel ca în viaţă. Pur şi simplu nu ştia ce să creadă despre Steiner. Dar, deodată, s-a simţit urmărită de Eva.

— De ce mă priveşti aşa de ciudat? a întrebat-o Caroline, cu sentimentul că fusese prinsă asupra faptului.

— Arăţi ca un pricolici care se preface că nu-i pricolici, a spus Eva.

— Prostii, s-a apărat Caroline. Sunt un om de rând. Aţi face bine să-l cercetaţi pe domnul Steiner, cât de dubios se poartă, a încercat ea să-i vândă teoria lui Judith. Am văzut prea bine cât s-a bucurat să-şi vadă cartea.

— Caroline nu urmăreşte decât să ne abată atenţia, făptaşa este ea, a insistat Eva.

— Steiner face tot timpul pe nevinovatul şi pe amabilul. Dar în realitate ne pândeşte pe toate, s-a aprins Caroline.

Mai întâi Eva, pe urmă a venit rândul lui Estelle. Cine ştie cine urmează.

— Dacă aş fi eu pricoliciul, prima victimă ar fi fost Caroline, a mărturisit Steiner, fără să clipească. Nu-ţi doreşti un adversar atât de convingător.

— V-aş putea oferi, pe sub mână, câteva informaţii confidenţiale, le-a zis Estelle rotindu-şi privirile. În situaţia mea financiară de moment, sunt coruptă şi venală.

— Tu eşti pricoliciul, Caroline, a continuat Eva să o acuze pe avocată. Mi-e cât se poate de limpede.

— Şi mie mi se pare suspect comportamentul domnului Steiner, a spus Judith, trecând de partea lui Caroline.

— Vrea să ne învrăjbească, a remarcat Caroline încă o dată.

Jocul lor făcea loc unei dispute din ce în ce mai serioase. Caroline şi Eva se bănuiau reciproc de păreri greşite asupra realităţii.

— Este înţeleaptă, a comentat Steiner, făcând semn spre Caroline. Vede lucrurile în lumina corectă şi apoi trage concluziile eronate.

— Şi eu cred că el a fost, a zis Judith. Niciuna dintre noi nu ar ucide-o pe Estelle. Oricum are suficiente griji.

Estelle a dat din cap, recunoscătoare. Steiner se amuza pe faţă. Şi, încercând să încheie o alianţă, s-a tras mai aproape de Eva.

— Dacă o acuzăm amândoi pe Caroline, i-a şoptit el, putem să o eliminăm din joc.

— Să nu faci asta, Eva, a prevenit-o Caroline. Nu te lăsa îmbrobodită. Se foloseşte de tine ca să mă ducă la pierzanie.

— Nu urmăreşti decât să nu ne dăm seama că şi tu ai un schelet în dulap, a spus Eva, turnându-şi încă puţin vin.

— Cine este vinovatul? i s-a adresat Kiki direct lui Steiner.

— Da, de fapt ce gândiţi? a sărit şi Caroline, ca un ecou.

— Eu stau să cântăresc bine pe cineva, înainte să vorbesc, a spus Steiner. Când asculţi, afli mai multe decât când vorbeşti.

— Şi ce aţi remarcat? nu l-a lăsat Caroline să scape cu una, cu două.

Înainte să dea un răspuns, Ingrid a anunţat etapa următoare a jocului:

— A venit timpul să facem prima negociere. Doreşte cineva să formuleze o acuzaţie?

— Aş vrea să deschid o acţiune împotriva lui Thomas Steiner, a intervenit Caroline, cea dintâi.

— E o direcţie greşită, sunteţi victima unei intrigi, a râs el.

Scena îi amintea lui Caroline de o sală de judecată. Avea şansa să îl determine pe Steiner să renunţe la comportamentul lui rezervat şi să îl împingă să aibă o

reacţie. Jocul îi oferea prilejul perfect să îşi rostească o parte din gânduri.

— Evident, pricoliciul mă consideră o ameninţare, a explicat Caroline. Dar eu sunt nevinovată.

— Acuzatoarea noastră, Caroline, îşi face foarte bine meseria, a spus Steiner, privind-o în ochi. Dar nu poţi şi nu ai dreptul să judeci oamenii înainte de a pune cap la cap toate faptele.

— Încearcă să mă acuze ca să ne distragă atenţia de la ce are pe suflet, a răspuns Caroline. Nu vă lăsaţi amăgite de el.

— Este abilă, a spus Steiner imediat, fără să fie dispus să cedeze niciun centimetru. Vorba multă poate fi un mijloc de a ascunde destule.

— E vremea să votăm, a hotărât Ingrid, considerând că se discutase suficient. Toată lumea să ridice mâna dreaptă. Număr până la trei. Până zic trei, trebuie să arătaţi spre cel despre care credeţi că ar fi vinovat. Unu… doi… trei.

Degetele s-au îndreptat imediat asupra presupusului vinovat. Steiner, Eva şi Kiki au arătat spre Caroline, Caroline spre Steiner, iar Judith spre Kiki.

— Caroline este moartă, a pronunţat Ingrid verdictul.

Avocata era scoasă din joc şi nu putea decât să-şi arate cartea. Steiner avusese dreptate: ea fusese pricoliciul. Se vedea demascată înainte de a putea să îi răpună pe cei din jur. Steiner, care câştigase partida, se lăsase mulţumit pe spate.

— Nu-i chiar aşa de simplu să deosebeşti criminalii de victime, i-a râs el în faţă lui Caroline.

— Mai facem un joc? a cerut Eva, care şi-ar fi dorit ca acea seară să nu se încheie niciodată.

— Eu, nu, sunt moartă. Moartă de oboseală, a spus Estelle, dispărând în casă.

Kiki a însoţit-o. Şi Ingrid şi-a luat rămas-bun. Caroline încă mai stătea pe gânduri. În acel moment a venit apelul atât de îndelung aşteptat. Nora. Era puţin înainte de miezul nopţii. Ceasul stafiilor.

46

Caroline s-a retras în liniştea aulei. Avea nevoie de toată puterea de concentrare în convorbirea cu Nora. Care întotdeauna asculta muzică pusă tare, cam aşa cum făcea şi Vincent, fiul ei, la petreceri. Şi în ciuda eforturilor pe care le făcuse, Caroline tot nu putea deosebi house, drum ’n’ bass de electro. Iar Nora le asculta pe toate. Mai exact, simultan.

— Nu mi-a fost deloc uşor, i-a mărturisit stagiara fără ocolişuri. Steiner e un no-name, din punct de vedere digital: n-are website, n-are Facebook, n-are Twitter, nu face voluntariat, nu apare pe site-ul niciunei firme, nu protestează împotriva niciunei şosele noi, a niciunei extinderi de aeroport sau amplasări de antene pentru emitere de date, nici nu postează nimic, ce mai, nimic-nimic…

— Până aici ajunsesem şi eu, a întrerupt-o Caroline, nerăbdătoare să audă o noutate.

— Ce aţi spus? a urlat Nora.

Vocea fetei s-a pierdut în cacofonia de chicote şi frânturi de discuţie. Caroline bănuia de mult că obrajii palizi cu care apărea Nora la muncă în fiecare dimineaţă nu erau doar din cauza fardului, ci şi a înclinaţiei ei spre nopţi pierdute. S-ar fi zis că Nora locuia într-un club. Şi trebuia să existe un motiv solid pentru care nu se aruncase în vârtejul distracţiei, în seara aceea.

— …după care, bingo! a auzit-o spunând pe Nora.

Restul, descrierea amănunţită a tuturor încercărilor eşuate, se pierduse în marea de zgomote din jur.

— Indiciul legat de ştrand, aşa am dat lovitura, a spus ea cu o voce în care se ghicea mândria că fusese în stare să afle mai multe decât şefa ei.

— Cazul Lenny Fischer, a spus Caroline.

Nu bănuise ea de la bun început? Îi privea prin fereastră pe Eva şi pe Steiner care discutau în tete-à-tete, lângă foc.

Eva vorbea, gesticula şi râdea mult, atingându-l când şi când pe braţ, între două înghiţituri de vin. Cum se va termina această seară? Trebuia neapărat să afle ce anume punea Steiner la cale.

— În 1973, Thomas Steiner era campion şcolar la înot al landului Hessen, s-a mândrit Nora. Avea cincisprezece ani.

— Lenny Fischer s-a născut în ’78, a remarcat Caroline mirată, întrebându-se ce legătură putea exista între ei.

Dar Nora şi-a văzut de ale ei:

— Pornind de la campionate, am ajuns la şcoala lui şi apoi la bunici. Bunicul lui, Theodor W. Steiner, a fost preot de ţară în Sauerland.

Nora nu îşi scutea şefa de niciun detaliu. Punea mare preţ pe toate meandrele drumului urmat prin întinderile vaste ale internetului, în dorinţa ei de a-i fi apreciate eforturile la justa lor valoare. Disperată, Caroline se întreba cât îi va mai trebui Norei până să ajungă la pont. Ca de obicei, se străduia să facă valuri.

— Dar nu era doar preot, ci şi ornitolog. De-a lungul anilor, a alcătuit un catalog complet al păsărilor de pe lacul Mohne.

— Şi Lenny Fischer? s-a interesat Caroline, nerăbdătoare, nesimţindu-se capabilă să mai suporte o a doua prelegere ornitologică.

— Rezultat zero, a recunoscut Nora. Am scotocit toate dosarele. În cazul ştrandului nu apare nimeni cu numele Steiner. Nici martor, nici avocat, nici judecător. Nici măcar pe taximetristul care v-a adus la tribunal, de dimineaţă, nu-l cheamă Steiner. Dar ar trebui să vă uitaţi la website-ul lui Theodor Steiner. Nu vă imaginaţi ce a adunat acolo. Era obsedat de păsări.

Caroline era convinsă că Nora găsise chiar familia acelui Steiner. Şi la fel de convinsă că informaţiile nu aveau nicio legătură cu telefoanele de ameninţare.

— Asta-i tot? a întrebat ea, îngrozită.

— Partea tare abia urmează, i-a strigat Nora.

Caroline şi-a impus să nu o mai întrerupă. Poate aşa dura mai puţin.

— De website-ul lui Theodor Steiner se ocupă strănepoată lui. Alissa Steiner. Fiica lui Steiner. Iar pe ea pur şi simplu am sunat-o.

— Era vorba să fiţi discretă, a izbucnit Caroline.

— Aşa şi sunt, i-a replicat Nora cu mândrie. I-am zis că fac un film despre lacul Mohne, pentru televiziune.

Caroline a rămas cu gura căscată cât de bine se pricepea Nora la învăluiri. Îşi alcătuise falsa identitate până în cel mai mic detaliu. Nora i-a povestit mândră cum a inventat un patron, un cameraman pisălog şi o biografie completă.

— Am ticluit până şi cât de grea trebuie să fie finanţarea filmului, înainte s-o sun, s-a lăudat Nora.

Caroline era impresionată. Fiica lui Steiner îi dăduse cu dragă inimă informaţii, promiţându-i să-i facă rost şi de materiale despre străbunicul Theodor. Dar avea nevoie de un răgaz. Toate lucrurile tatălui ei, în posesia căruia se afla moştenirea ornitologului, erau lăsate la păstrare într-un depozit. Evident, Steiner nu avea un domiciliu fix. Trăia cu ce avea în geamantan şi călătorea într-o maşină închiriată. Cam aşa arăta prezentul său, trecutul fiind pus la conservare, într-un depozit.

— Până aici mi-a fost, a atacat Nora punctul culminant al relatării ei. Prin urmare am întrebat-o cum şi unde pot lua legătura cu tatăl ei. Aici, Nora a introdus iarăşi una dintre renumitele ei pauze dramatice. Şi atunci s-a terminat, a dat-o în fapt.

— Ce s-a terminat? a întrebat-o Caroline, derutată.

— Discuţia, i-a explicat Nora.

— Pentru că i-aţi cerut un număr de contact? s-a mirat Caroline.

— Când am întrebat-o direct de Thomas Steiner, a înţeles pe loc că treaba cu filmul era o gargară. El nu stă de vorbă cu presa, mi-a zis, şi a închis pe loc. Domnul acesta are ceva de ascuns. Absolut sigur.

— Ce reacţie stranie, a comentat Caroline.

Dar Nora nu ajunsese la capătul povestirii:

— Mâine primesc veşti din Frankfurt. Acolo apar ultimele ştiri despre el.

— Bine lucrat! a lăudat-o Caroline. Vă rog să mă sunaţi când aflaţi mai mult.

Biografia lui Steiner prindea contur. Avea rude şi un trecut sportiv şi de familie. Împinsă de curiozitate, a scris pe computer numele fiicei lui Steiner: Alissa. Spre deosebire de secretosul ei părinte, tânăra îşi expusese online jumătate din viaţă. De pe Facebook puteai să afli că se născuse la Frankfurt, ce şcoli urmase şi la ce studii renunţase şi că în momentul de faţă producea concepte online pentru firme de publicitate. În fotografia de profil apărea îmbrăcată în mireasă, cu tot cu mirele ei. Un link te ducea şi pe contul de YouTube. Oricine ajungea acolo din întâmplare sau cu intenţie putea accesa amintirile personale ale Alissei în format video. *Dansul miresei cu tatăl ei* era unul dintre titluri: tânăra îl trăgea cu de-a sila pe Thomas Steiner în ring, ca să danseze, conform tradiţiei. Steiner se adresa orchestrei, cu prefăcută disperare, strigând: „Habar n-am ce cântaţi. Eu acum dansez tangou. La vals am chiulit de la şcoala de dans.”

Se vedea limpede că tatăl şi fiica se înţelegeau de minune. Caroline s-a amuzat de exuberanţa şi fericirea lui Steiner, de îndrăzneala coregrafică şi de mişcările lui, departe de orice canon. Nici vorbă de tangou. Freestyle, mai degrabă. Thomas Steiner pusese stăpânire pe toată sala de dans. Şi toţi invitaţii făcuseră cerc în jurul perechii şi băteau din palme. Pe Steiner îl încântau gesturile generoase şi atenţia doamnelor din jur şi duelul cu fiica sa. Se afla în centrul atenţiei, cocoşul din mijlocul ogrăzii, asupra căruia se îndreptau toate privirile. Ipostază bine cunoscută ei. După reacţia celorlalte doamne de marţi. Caroline a început să râdă, fără voie. Steiner ştia să se înconjoare de o aură de intangibilitate şi de mister. Şi se purta neconvenţional. Poate asta îl făcea atât de atrăgător.

Caroline s-a apropiat din nou de fereastră. Focul se stinsese. A distins, ca într-un joc de umbre, cum Eva se ridică cu greu de pe locul ei. Să fi fost de vină piciorul, care nu o putea susţine? Sau vinul roşu? Să fi fost intenţionat? Sau toate la un loc? Cert este că nu se ţinea bine pe picioare. Iar Steiner nu mai putea să facă altceva decât să o cuprindă pe Eva cu un braţ, sprijinind-o să nu cadă. Eva şi-a lăsat capul pe umărul lui. Şi apoi a făcut ceva de care Caroline nu ar fi crezut-o niciodată în stare. L-a îmbrăţişat şi l-a sărutat. Pur şi simplu. Imaginea a surprins-o pe Caroline ca o lovitură.

47

Şi acum? Gustul neplăcut din gură nu-i dispăruse nici a doua zi. Caroline pornise în turul ei de alergare matinală, hotărâtă să-şi cureţe din minte imaginea perechii îmbrăţişate. Spera ca mişcarea să o ajute să-şi limpezească gândurile. La radio se transmitea o primă estimare a pagubelor economice provocate de furtuna Lukas. Au luat cuvântul experţi în asigurări, reprezentanţi ai forţelor de intervenţie şi, la sfârşit, Bruno Schwarzer, care a vorbit în calitatea sa de locuitor în mult încercatul Birkow, dar şi de cel mai important antreprenor de construcţii din regiune: „Cele mai grave urmări au fost înlăturate”, a informat el. „Satul este pregătit să găzduiască cea de-a şaptea ediţie a Turneului de bowling Birkow. Totul se află sub control.”

Lui Caroline i-ar fi venit greu să spună aşa ceva. Ce atitudine să adopte faţă de Eva? Gândindu-se că ea fusese martoră la o întâmplare la care în mod normal nu ar fi trebuit să asiste. După accidentul de la şcoală, Eva, mamă a patru copii, intrase într-o stare de confuzie. Caroline nu-şi mai recunoştea prietena. Se prea poate ca acea experienţă, la un pas de moarte, să fi eliberat brusc o asemenea doză de adrenalină, încât avusese efectul unui trăsnet, instituind o nouă ordine în creierul ei. Dar asta o scuza pe ea, pe Caroline, să asiste în tăcere, ca un complice, la derapajul Evei? Sau s-ar fi cuvenit să discute totul pe faţă cu prietena ei? Când s-a apropiat de coliba pescărească, a constatat că nu doar ea era copleşită de probleme încă din zori. Steiner se afla şi el în plină acţiune, iar zâmbetul său obişnuit, superior-ironic, lăsase loc unei mine neliniştite. Portiera maşinii sale rămăsese deschisă, iar Steiner se agita prin parcare în sus şi în jos, cu telefonul la ureche.

— A pretins că vrea să facă un documentar despre bătrânul Theo? a întrebat el.

În vocea lui se strecurase îngrijorarea. Era evident că stătea de vorbă cu fiica sa care, în ciuda orei matinale, considerase necesar să-şi anunţe tatăl despre telefonul Norei.

— Seitz şi Partenerii, l-a auzit Caroline spunând. Aşa se cheamă biroul? Pe parteneri nu-i cunosc, doar pe Caroline Seitz.

Se înţelegea că Nora scăpase din vedere, în timpul investigaţiilor ei secrete, că numărul biroului de avocatură avea să apară pe display-ul unui telefon mobil, fiind uşor de stabilit cine sunase. Caroline s-a înfiorat, gândindu-se că în curând urma să i se justifice lui Steiner.

— Chestia asta are legătură cu misiunea mea din acest moment, a spus Steiner, clătinând din cap.

Caroline nu mai îndrăznea nici să respire. Poate că acum avea să afle dovada esenţială.

— Caroline Seitz este avocată, a liniştit-o Steiner pe fiica sa. O doamnă înţeleaptă, din păcate foarte înverşunată. Dacă nu sunt atent, iese totul la iveală, înainte de vreme.

Ce să iasă la iveală? Despre ce vorbea? Din păcate, Steiner a schimbat subiectul.

— Mai dau o tură prin parcul natural, o oră. Pe urmă dispar. Am adunat tot ce-mi trebuie.

Despre Eva şi seara din ajun n-a considerat necesar să pomenească o vorbă. Apoi s-a suit la volan şi a pornit. Se grăbea.

Lui Caroline îi tremurau genunchii. Îi plăcea acest bărbat, cu care urmărise păsările în zori, pe care îl studiase atât de intens în timpul jocului de-a pricoliciul, până se înflăcărase, care dansa cu atâta stil. Care, în acelaşi timp, o lua pe Eva în excursii, flirta cu ea lângă foc şi avea o misiune secretă.

Cu siguranţă îi scăpase ceva când se strecurase în coliba pescărească, un indiciu important, chiar hotărâtor poate. Se lăsase păcălită de Steiner. Se lăsase atât de impresionată de tactica lui de apărare agresivă, încât nici nu putea să spună cum reuşise să îndrepte percheziţia ei improvizată într-o direcţie care îl avantaja negreşit. Era

momentul să mai facă o încercare. De data asta, era sigură, avea să descopere ceva.

48

Caroline a pornit, însoţită de Kiki, spre coliba pescărească. Şi cu cheia de rezervă şi cu Greta. Kiki trăgea de o coardă maşinuţa roşu-aprins în care stătea fiica ei. În rulotă, Greta, bucuroasă de viteza cu care înaintau, transporta o răţuşcă de cauciuc.

— Nu am apucat nici măcar să punem de micul dejun, se plângea Kiki, care nici nu se trezise de tot.

Miercurea aveau pâine proaspătă la magazinul cooperativei. Estelle s-a arătat dispusă să treacă pe la benzinărie, în plimbarea ei matinală cu Oskar.

— Stai de planton, i-a cerut Caroline prietenei sale, nedorind sub niciun motiv să repete greşelile de prima oară. Nu ştii cât de repede se întoarce Steiner. Dacă vine, este suficient să fluieri, i-a zis ea.

— Nu ştiu să fluier, a zis Kiki, ridicând din umeri. N-am avut în viaţa mea nevoie să fluier după cineva.

Greta a apăsat cu putere pe claxonul maşinuţei ei.

— Merge şi claxonul, a hotărât Caroline.

— În sfârşit, o investiţie corectă, s-a bucurat Kiki. Claxonul cel nou l-am cumpărat abia acum o săptămână, dintr-un talcioc. Cu douăzeci de cenţi.

Precaută, Caroline s-a mai uitat o dată în jur, înainte să intre pentru a doua oară în colibă. Steiner făcuse toate pregătirile de plecare. Lui Caroline nici nu i-a trecut prin cap să-i pornească laptopul. Era convinsă că Steiner îşi pusese o parolă sigură. Ar fi fost o temă potrivită pentru Frido Jr. Bagajul lui Steiner aştepta într-un colţ. De mirare, geamantanul din piele nu era încuiat şi vechea închizătoare s-a deschis fără probleme. Pantalonii lui Steiner stăteau bine întinşi, perfect pliaţi la dungă, cămăşile pedant împăturite, cu banda de nasturi în jos şi învelite frumos în hârtie fină, curelele atent rulate. Steiner nu era la cheremul niciunei crize existenţiale. Caroline a ridicat hainele din geamantan cu atenţie. La fund, un dosar. A frunzărit

grăbită printre hârtii. Traseul urmat de Steiner în ultimele săptămâni putea fi urmărit cu uşurinţă: kilometrii parcurşi, predilecţia sa pentru hoteluri anonime, ale marilor lanţuri, plata cu bani gheaţă şi restaurante cu bucătărie ca la mama acasă. Şi, alături, bilete de intrare în muzee, de cinematograf, voucher de acces la internet şi diverse articole de ziar. Cel dintâi, despre un psihiatru din Frankfurt. Dar înainte să apuce să le citească şi pe celelalte, s-a auzit claxonul Gretei. De mai multe ori, în şir. Nervos şi sacadat. Pe Caroline au trecut-o toate apele. Hainele. Înapoi în geamantan. Cât mai repede cu putinţă. Constatând că zadarnic ar fi sperat să le pună la loc atât de ordonat ca Steiner.

— A fost o alarmă de probă, a răsunat de afară vocea veselă a lui Kiki. Am vrut să fiu sigură că se aude bine claxonul.

Kiki nu era bună de detectiv amator. Iar Caroline, cu atât mai puţin.

49

Kiki privea în jur, cuprinsă de nelinişte. Departe de ea gândul să spioneze pe cineva. Lasă-i şi pe alţii să-şi trăiască viaţa şi ţine-ţi gura, asta era deviza ei. Nu trebuie să le ştii mereu pe toate. După cum constatase întotdeauna, ceea ce trebuia să se întâmple se întâmpla oricum, şi nici iarba nu creştea mai repede dacă trăgeai de ea. Din cabană şi-a făcut apariţia Caroline. Evident, găsise ceva.

— Îţi sugerează ceva hârtiile lui Steiner? a întrebat Caroline, punându-i lui Kiki dosarul în mână.

Kiki a avut o tresărire încă de la prima factură de hotel:

— La Hilden se află fundaţia care se ocupă de lame.

A continuat să frunzărească, bănuitor, descoperind şi alte lucruri cunoscute: Muzeul? Acolo am fost anul trecut, la expoziţia finanţată de fundaţia lui Estelle.

Singura în stare să le dea informaţii certe ar fi fost Estelle. Dar ea nu se întorsese încă din plimbarea de dimineaţă.

Kiki mai dăduse peste ceva. Pe spatele paginii despre psihiatru se ascunsese un interviu cu Arthur Heinemann, care vorbea despre criza financiară. *Unde mai există o siguranţă pentru banii noştri?* suna titlul articolului.

— Oare ar fi cu putinţă ca Steiner să fi avut în vizor imperiul farmaceutic? s-a întrebat Kiki.

— Poate că mă interesează una dintre prietenele dumneavoastră. Cam aşa a zis odată, şi-a amintit Caroline.

Apoi s-a oprit brusc. Trosnise o creangă? Se apropiau paşi?

Pentru prima oară, Kiki regreta că nu-l ascultase pe Max când o sfătuise să-şi ia un câine de pază, pentru multele nopţi de singurătate, nevoită să le petreacă fără el. Răspunsul ei rămăsese mereu acelaşi: „Eu nu vreau câine. Eu te vreau pe tine.”

Acum regreta că nu avea alături un apărător de nădejde: un câine bun are capacitatea să deosebească prietenul de

duşman, este statornic, credincios, cu nervi de oţel şi gata să-şi apere stăpâna, în orice situaţie. Kiki nu avea câine. Îl avea pe Elvis. Cocoşul ei egocentric nu fusese înzestrat cu niciuna dintre aceste virtuţi. Şi totuşi era câinele de pază perfect. I-a atras atenţia lui Kiki că se înşela, cu un cucurigu răguşit. Cineva se apropia de colibă. Kiki a luat-o pe Greta şi s-au ascuns, prudent, iar Caroline nici nu mai respira. Din spatele tufişurilor a apărut un oaspete neaşteptat. Eva. N-a fost greu de ghicit, după figura ei speriată, cât de stânjenită era să dea ochii cu prietenele ei, în preajma colibei.

— Piciorul tău se simte mai bine? s-a interesat Caroline pe un ton ironic.

— Se simte nemaipomenit, în comparaţie cu capul, a schiţat Eva o glumă.

— Ai o migrenă şi s-a rupt şi filmul? a întrebat-o Kiki, compătimitor.

Nimănui nu-i scăpase că pe Eva o luase rău apa, cu o seară în urmă.

— Îmi amintesc că a fost un foc. Şi pricoliciul. Şi vinul roşu… a recapitulat Eva.

— În cazul în care este nevoie să ţi se aducă aminte, te-am văzut ieri-seară, cu Steiner, a intervenit Caroline.

— Acum mă spionezi şi pe mine? a întrebat-o Eva, întunecându-se la faţă.

— Pe mine nu mă interesează aspectul moral, a atacat-o Caroline cu toată duritatea. Nu mă interesează ce faci tu, însă omul ăsta ne învrăjbeşte pe toate.

— Eu nu mă tem de el, i-a replicat Eva, dându-şi ochii peste cap. Sau nu foarte tare.

Schimbul de replici căpătase accente aspre. Kiki nu înţelegea nimic din discuţia lor. De când o avea pe Greta, Kiki mergea mult mai devreme la culcare. Ratase astfel şi cele mai fierbinţi întâmplări ale nopţii din urmă.

— Despre ce aţi discutat ieri? Te-a întrebat ceva? a vrut să ştie Caroline, pe tonul pe care altfel nu îl aborda decât în sala de judecată.

— Toată seara am discutat doar despre tine, nu s-a lăsat Eva mai prejos. Iar acum venisem să-i mai povestesc câte ceva despre foştii tăi bărbaţi. Nici nu ne putem dori ceva mai bun decât să vorbim despre tine toată ziua.

— Poate că nu eu sunt ţinta. Ci Estelle, a întrerupt-o Caroline.

Eva era depăşită. De toate şi de toţi, însă în primul rând de duritatea atacului venit din partea lui Caroline.

— Am stat de vorbă firesc, s-a apărat ea. Atât şi nimic mai mult.

— El întreabă şi tu răspunzi, a ghicit Caroline, în timp ce Eva prefera să tacă, fără să o ajute deloc. Ce i-ai povestit? a insistat ea, de neoprit.

— Nu sunt datoare să-ţi dau socoteală, a sfidat-o Eva.

Kiki a preferat să nu se amestece, cu sentimentul că îi lipseau piese importante din acel joc de puzzle, şi prin urmare nu avea cum înţelege prea mult.

— Steiner ţi-a pus vreo întrebare legată de Estelle? a insistat Caroline.

— Nu eşti în toate minţile, a murmurat Eva.

Discuţia lor a fost întreruptă de un chelălăit înfiorător. Oskar traversa grădina ca o furtună, cu Judith pe urmele lui. Lesa îi rămăsese agăţată în jurul gâtului. Bietul pudel avea botul larg deschis şi gâfâia şi tremura din tot corpul. Cu blana murdară, plină de scaieţi, şi labele însângerate de alergătură. Ceva trebuie să-l fi speriat de moarte.

— Oskar a venit singur acasă, le-a spus Judith, fără să-şi poată ascunde neliniştea. A văzut-o vreuna dintre voi pe Estelle? Trebuia de mult să se întoarcă de la benzinărie.

S-a aşternut tăcerea. Şi spaima. Şi, în liniştea lăsată, s-a auzit deodată mărturisirea ruşinată a Evei:

— Domnul Steiner s-a interesat de mai multe ori de Estelle. Şi de afacerile ei.

— Dacă păţeşte ceva, să ştii că tu eşti de vină, a acuzat-o Caroline, furioasă peste măsură.

50

Estelle era pe cale să izbucnească în lacrimi. Şi ziua începuse atât de frumos. Se trezise scăldată în raze de soare, făcuse un duş fierbinte şi se îmbrăcase într-o rochie lungă, de vară. După atâta săpat şi cărat pământ simţea nevoia de puţin lux. Chiar dacă ţinta ei era doar benzinăria Minol, ca să cumpere pâine. Cocoţată pe pantofi cu toc şi cu Oskar alături de ea, a străbătut uliţa principală ca pe catwalk, la Paris. Estelle adusese la Birkow o undă de *glamour.* S-a întâmplat când mai avea doar o sută cincizeci de metri până la benzinăria Minol. În faţă, o maşină care livra marfă ocupa tot orizontul, iar în spate o altă maşină bloca orice cale de scăpare. Iar ea nu îşi imagina nimic rău. Până nu a fost prea târziu. Pudelul regal urla de ţi se frângea inima. Se treziseră faţă în faţă cu duşmanul, iar Estelle înţelegea prea bine panica lui Oskar: un taur mare, gras şi nesimţit le tăia calea. În spatele lui tropăia vecinul Moller.

— El este Luis, nu face niciun rău, a liniştit-o ţăranul cel ursuz, cât putea el de convingător.

Luis nu părea conştient de blândeţea sa. Estelle l-a tras pe Oskar mai aproape şi a încercat să se strecoare, cu el cu tot, pe lângă monstru. Oskar lătra şi se smucea. Luis scurma cu copita din faţă, ca şi cum ar fi fost gata să se avânte în orice clipă. Taurul stătuse câteva săptămâni izolat pe o păşune de la celălalt capăt al satului, în pregătiri de montă. Şi acum pudelul agitat, de oraş, trezea cele mai afurisite instincte în animalul doldora de testosteron. Ajuns la capătul răbdării, Luis şi-a plecat creştetul şi coarnele şi a mugit din străfundul grumazului. Oskar a făcut un salt disperat, s-a smuls din mâinile lui Estelle şi a dispărut. Asta se întâmplase în urmă cu o jumătate de oră.

De atunci, Estelle rătăcea prin sat desculţă şi disperată, în căutarea pudelului ei. Cu pantofii legânându-i-se într-o mână. Uşor de înţeles, Louboutin-ii erau total neindicaţi în

acţiunile de salvare. Sătenii prietenoşi se grăbeau să-i dea tot felul de azimuturi – îl văzuseră sigur pe Oskar ba aici, ba dincolo, ba nicăieri. Un grup de popicari din Schwerin, sosiţi cei dintâi să participe la Birkow Cup, erau convinşi că-l zăriseră pe Oskar alergând după căprioare, pe câmp. Estelle avea îndoielile ei. Oskar era câine de oraş, cu totul şi cu totul. Şi prefera asfaltul, nu cărările nesigure, în general el fiind cel hăituit de alte animale. Se temea ca nu cumva Oskar să fi pornit pe autostradă, spre Köln. Apoi l-a întâlnit pe Rico, aflat în drum spre şcoala Sandkrug, care i-a oferit lui Estelle bicicleta lui. Fără măcar să-i ceară bani: „E din partea casei”, i-a spus, mărinimos.

Estelle şi-a înnodat poalele rochiei lungi şi s-a avântat pe bicicletă. Atât cât era posibil într-o ţinută festivă, de societate.

Apăsa energic pedalele, cu senzaţia că înaintează prea încet, că a ieşit în afara timpului. Era cel mai lent participant la trafic şi cel mai nefericit. Trecea, fără să bage în seamă, pe lângă păşunile domol vălurite, cărările poetice şi lanurile galbene de rapiţă din jurul Birkowului. Nu-şi dorea decât să îl găsească pe Oskar. La câţiva kilometri în afara satului, a început să-i sune telefonul. Estelle era înnebunită să facă totul, în acelaşi timp. Să-l caute pe Oskar, să-şi scoată mobilul din buzunar, să vorbească şi să meargă pe bicicletă. Multitasking cu handicap. Şi în timp ce îşi ducea telefonul la ureche a fost cât pe ce să se răstoarne.

— Oskar s-a întors la noi, epuizat, a auzit o voce îngrijorată. Era Caroline. Tu ce faci, eşti bine?

— Slavă Domnului, a gemut Estelle, uşurată. Eram convinsă că trebuie să alerg după el tot restul concediului.

— Tocmai am fost la Steiner în cameră, a continuat Caroline, direct. Unde am găsit articole despre Arthur şi despre activitatea lui. Din câte se pare, este extrem de interesat de toate treburile tale… eşti în vizorul lui.

O frână bruscă a pus capăt conversaţiei, pe cât de abrupt, pe atât de dureros. Estelle a decolat în faţă,

izbindu-se cu stomacul de coarne. Telefonul i-a zburat din mână, aterizând cu un zgomot sec pe asfalt. I-a trebuit o clipă să înţeleagă că nodul făcut de ea în poalele rochiei se desfăcuse pe nesimţite, iar materialul se agăţase în lanţ, blocând bicicleta. A reuşit cu greu să-şi recapete echilibrul, evitând căzătura în ultima clipă. Iar apoi a început să tragă cu disperare de materialul ce rămăsese prins în lanţ, nereuşind decât să agraveze urmările accidentului, blocând mecanismul cu totul. Complet nepriceputã cum era, nu îi mai rămăsese decât să bombăne la nesfârşit.

Afurisită mai era viaţa la ţară. La Köln ar fi fost mii de trecători care i-ar fi sărit în ajutor. Aici nu mişca nimeni. Nu ar fi putut decât să îşi scoată rochia cu totul şi să o pornească spre casă doar în lenjerie intimă, cale de kilometri. Dar după taurul pregătit de împerechere pe care îl stârniseră ceva mai devreme, considera suficient pentru o zi.

Şi-a pescuit anevoie mobilul de pe jos, făcând un adevărat balet. Bicicleta se ţinea după ea, ca bila prinsă de piciorul unui ocnaş. Zadarnic, însă, telefonul era mort.

Speranţele ei au revenit odată cu zgomotul unui motor, ce se auzea tot mai aproape. În fine. Era salvată. Dar la apropierea maşinii, nu a mai fost la fel de sigură că trebuia să se bucure. În faţa ei a frânat Steiner.

Bărbatul a coborât geamul maşinii şi a măsurat-o critic:

— Ce faceţi aici?

— Mă antrenez pentru triatlon, a parat Estelle, reuşind să îşi ascundă sentimentul de nesiguranţă pe care îl avea în prezenţa bărbatului. După ce închei proba de ciclism, străbat înot cele o mie de lacuri.

Pe Steiner îl interesau ocupaţiile ei? Cum aşa? Nu trebuia să se trădeze că aflase. Însă Steiner coborâse şi îşi făcea de lucru cu lanţul şi cu rochia. Apoi a renunţat şi el, neputincios.

— Ar fi bine să vă scoateţi rochia şi gata, i-a propus el. Vă iau cu mine, în maşină.

— Şi mai ce? s-a împotrivit Estelle.

Nu ştia ce anume îi stârneşte mai mult spasmele din stomac. Urma roşie lăsată pe abdomen de coarnele bicicletei, perspectiva ca un bărbat străin să-i vadă lenjeria modelatoare, deloc sexy, ori telefonul lui Caroline. Şi a început să caute prin buzunare ceva cu care ar fi putut să se apere. Dar nu avea decât gustări pentru Oskar. Biscuiţii în formă de os i-ar fi servit prea puţin la intimidarea lui Steiner, dacă s-ar fi ajuns până acolo.

— Atunci nu mai există decât o metodă, a hotărât Steiner, deschizând portbagajul.

Când s-a întors din nou spre ea, în mână îi scânteia argintiu un cuţit de vânătoare cu o lamă respectabilă. Apoi s-a apropiat încet.

Estelle simţea că i se moaie genunchii. Oare nu cumva Caroline avea dreptate şi Steiner nu era nici pe departe aşa de nevinovat pe cât voia să pară? Dacă avea cu adevărat un plan secret? Dacă se pregătea să îi facă ceva, ea nu avea nicio şansă să scape. De la un om echipat cu un cuţit de vânătoare te puteai aştepta să aibă şi bandă adezivă şi cătuşe.

— Nu-s bună de ostatic, a îngăimat ea, pe negândite. Vă luaţi un bucluc pe cap, dacă mă răpiţi. Vorbesc fără încetare, fac glume nesărate şi sforăi noaptea.

— Nu vă faceţi griji. În privinţa asta nu ne deosebim, a râs Steiner.

Estelle s-a întrebat ce-o fi vrut să spună.

51

Nu tu mesaj de robot, nu tu semnal de apel, nu tu nimic. Telefonul lui Estelle era mort.

— Rico i-a împrumutat o bicicletă, ca să-l caute pe Oskar, le-a spus Kiki. Iar la benzinăria Minol nu a apucat să ajungă.

Dăduse telefoane la jumătate de Birkow. Trecuse mai mult de o oră şi tot nu aveau nicio veste de la Estelle, în schimb soarta le dădea o grămadă de semne. Şi de îngrijorare, şi de simpatie. Mai întâi furtuna, acum o turistă dispărută fără urmă. În sat nu mai domnise atâta zarvă din 1846, când trei dintre fiii lui porniseră spre adâncul codrului cu arma în mână, cu înflăcărare vânătorească şi curaj eroic, ca să termine un lup care făcea ravagii. Iar acum se făcuse nevăzut şi Steiner, iniţial atât de grăbit să se întoarcă acasă.

— Oskar, unde este Estelle? Haide, caută, a încercat Judith să-l anime pe pudelul tăvălit.

Modelul de lux Oskar, lovit din greu după întâlnirea nedorită cu taurul Luis, nu avea nici cel mai mic talent pentru o carieră de câine de vânătoare. S-a retras într-un colţ, cu coada între picioare, hotărât să nu mai calce niciodată în lumea ostilă de afară.

Eva mai avea însă speranţe că totul se va limpezi:

— Pun pariu că Estelle o să apară senină, în orice moment, şi o să râdă de noi că ne-am făcut atâtea griji.

— Poate s-o fi dus la bancă? Să întrebe de cardurile blocate? a zis Kiki.

— Pe bicicletă? Niciodată, a fost de părere Judith. Nu s-ar duce acolo decât în limuzină, ca să fie limpede din start că problema ei cu cardurile nu poate fi decât o eroare.

Şi atunci s-a petrecut exact aşa cum prevestise Judith. Cazul Steiner s-a transformat într-o probă de anduranţă pentru doamnele de marţi.

— Ţi-am spus de nenumărate ori că Steiner nu este în regulă, a atacat-o Caroline pe Eva. Dar trebuia să îţi consumi *midlife crisis* posttraumatică, prin care treci.

— Şi tu te-ai ţinut după el, i-a răspuns Eva, fără să se lase mai prejos. Ca să observi păsările. De parcă exact asta te interesa.

— Aveam eu un motiv al meu, i-a atras atenţia Caroline.

— Gelozia? a contrat-o Eva.

— Dacă prietena noastră Kiki şi-ar ţine ordine în acte, am şti şi noi mai multe, s-a amestecat şi Judith. Dar nu l-a pus să completeze nici măcar un formular de înregistrare, la sosire.

— Acum eu sunt de vină, s-a revoltat Kiki. Deşi am cel mai puţin de-a face cu Steiner.

Şi au început să îşi reproşeze una alteia câte în lună şi stele, în flux continuu. Iar când discuţia a căpătat accente dramatice, Judith a venit cu o idee:

— Poate că n-a mai avut chef de noi, din cauza stresului permanent.

Caroline a stat puţin să se gândească: întâlneşti uneori oameni care apoi dispar, pur şi simplu. Însă Estelle? Niciodată.

— A plecat fără haine de schimb şi fără crema antirid. Nu avea cum să-şi fi plănuit o călătorie mai lungă, a completat Kiki, care era cam de aceeaşi părere.

— Este adevărul-adevărat: în loc să fim umăr la umăr, ne facem reproşuri una alteia, a revenit Judith la vechea ei idee.

Zbârnâitul strident al telefonului lui Caroline a pus capăt discuţiei. Din păcate nu era Estelle. Apelul venea de la biroul de avocatură. Caroline a pornit difuzorul aparatului ei, ca să audă toate ce aflase Nora despre Steiner.

— A fost în autoritatea financiară, a început stagiara din biroul ei. O carieră clasică: mai întâi în serviciul de evaluări, pe urmă în audit, autoritatea de penalităţi, iar mai târziu în anchete. Ultima oară a desfiinţat o bancă din Frankfurt.

— Funcţionar financiar, a repetat Eva. Asta înţelegea el prin pasiunea pentru numerologie.

Părea dezamăgită. Steiner era un om al cifrelor, la fel ca Frido. Caroline suspecta că Eva ar fi preferat un aventurier fără domiciliu stabil. Însă povestea părea să capete un sens. Poate că serviciul de investigaţii fiscale era pe urmele lui Arthur Heinemann? Toate indiciile duceau în această direcţie: călătoriile lui Steiner pe harta proiectelor de investiţie ale fundaţiei, problemele interne din imperiul farmaceutic, cardurile blocate, aluziile la dificultăţi financiare. Un singur lucru nu se potrivea.

— Anchetatorii fiscali acţionează de obicei în pereche, le-a atras atenţia Caroline. Există întotdeauna şi un martor.

— Acum doi ani l-au dat afară. Demis fără preaviz, a adăugat Nora.

— Cu ce l-au prins? a insistat Caroline, ştiind prea bine că, în cazul funcţionarilor publici, destituirea se poate face doar în urma unei proceduri disciplinare.

— Nimeni nu a vrut să vorbească, dar până la urmă am dat de un fir, s-a mândrit Nora, introducând apoi una din bine cunoscutele ei pauze, lăsându-le răgazul de speculaţii, de ipoteze şi de enervare.

În cele din urmă, Caroline şi-a ieşit din fire:

— Nora, dacă nu vorbiţi acum, în clipa asta, vă paşte aceeaşi soartă ca pe Steiner.

Tânăra şi-a jucat atuul, savurând din plin momentul:

— Am făcut rost de raportul psihiatric care a dus la demiterea lui.

— Asemenea documente au regim de confidenţialitate, a obiectat Eva.

Dar Nora avea şi de data asta un răspuns pregătit:

— În controalele lui la Frankfurt, Steiner şi-a făcut duşmani puternici. Cineva a făcut în aşa fel încât certificatul să ajungă la banca pe care tocmai o verifica. Şi de acolo s-a răspândit în multe alte locuri. Pur şi simplu sunt prea mulţi cei pe care Steiner i-a călcat pe nervi, cu investigaţiile lui exagerat de meticuloase.

Caroline a simţit o strângere de inimă. Steiner era un caz psihiatric? Amănuntele citate de Nora din certificat o îngrijorau. Era vorba despre tulburare adaptativă, paranoic-obsesivă, de invidie socială patologică, de ură cu rădăcini adânci împotriva celor cu venituri mari şi de comportament agresiv. Îi urmărise cu înverşunare pe clienţii băncii chiar şi după încheierea oficială a investigaţiei. Expertul se aştepta la existenţa unor energii criminale latente şi a unor intenţii de a recurge la extorcare.

— I se spunea câinele de luptă, a povestit Nora. Odată ce se implica într-un caz, nimic nu îl mai putea împiedica să-şi sfâşie victima.

— Pricoliciul, a şoptit Judith.

Şantaj? Violenţă? Ură şi invidie? Caroline se străduia să alcătuiască din toate aceste informaţii o imagine coerentă, în concordanţă cu propria ei experienţă în ce-l privea pe Steiner. Oare era pe urmele lui Estelle, ca să evalueze cu ce profit ar putea să se aleagă de pe urma ei?

Nici presupunerile lui Kiki nu erau departe:

— O fi pornit un război personal împotriva firmei Heinemann?

— Incapacitate permanentă de îndeplinire a îndatoririlor, a repetat Caroline concluzia finală a psihiatrului. Trebuie să fie ceva foarte serios la mijloc, altfel nu foloseşte nimeni o asemenea formulare.

După toate aceste dezvăluiri, Eva era complet distrusă:

— Am crezut sincer că se interesează de mine, a recunoscut ea cu tristeţe.

— Trebuie să facem ceva, a intervenit Judith.

— Mă duc să o caut pe Estelle, a zis Eva hotărâtă să-şi repare greşeala, întinzând mâna după jachetă. Undeva trebuie să fie.

Deodată, s-a auzit un zgomot. Cineva deschisese uşa casei. Doamnele de marţi au ieşit în fugă pe culoar. Şi apoi, dezamăgire. Nu era Estelle. Ci Rico. Meşterul funcţiona după un orar excentric, apărea şi dispărea în cele mai greu

de imaginat momente. Pe Estelle nu o mai văzuse, din clipa în care îi dăduse bicicleta, în schimb acum flutura un bilet.

— Am făcut o analiză a stricăciunilor. Dacă se poate duce cineva până la OBI, să cumpere câteva lucruri…

Cum nimeni nu a reacţionat, Rico s-a mulţumit să-i lase lui Kiki tabelul de costuri.

— Daţi-mi un telefon, când aveţi toate materialele, i-a spus. Şi apoi, într-o zi, prin acoperişul dumneavoastră nu va mai trece apa.

Kiki şi-a pus biletul în buzunar, fără să-i arunce nicio privire. Estelle dispăruse. Ce mai conta gaura din acoperiş?

52

— Aşa nu rezolvăm nimic! Dacă începem să alergăm în toate părţile, ca nişte găini fără cap, n-o mai găsim niciodată pe Estelle, a strigat Caroline în urma prietenelor ei. Trebuie să facem un plan.

Dar fiecare avea planul său. Amestecul de supărare, reproşuri reciproce şi îngrijorare le împiedica să acţioneze coordonat. Judith îşi urma intuiţia, Eva drumul asfaltat, iar Kiki a pornit-o spre benzinăria Minol, ca să recruteze de acolo câţiva voluntari.

— Un personaj unic, aşa cum este Estelle, nu poate trece neobservat, era părerea unanimă a celor aflaţi în magazin.

Jumătate de sat o căuta pe Estelle. Dar Caroline prefera o altă abordare. Ea îl căuta pe Steiner. Unde putuse să dispară? Unde se întâlniseră drumurile celor doi, Estelle şi Steiner? Neştiind de unde să înceapă, s-a pus să studieze o hartă a Parcului Naţional Müritz. Pe cei peste trei sute de kilometri pătraţi ai ei, această rezervaţie, cea mai mare ca suprafaţă din Germania, oferea adăpost la peste două sute paisprezece specii diferite de păsări. Poate ar fi trebuit să urmărească mai atent prelegerea ornitologică. Erau nenumărate posturi de observaţie, o mie de posibilităţi din care ar fi putut să aleagă Steiner. Doar un lucru era sigur: trebuia să fie vorba de o pasăre foarte rară. Cea de care se lăsase convins să-şi amâne plecarea.

Caroline îşi croia drum cu mouse-ul prin lumea aparte a observatorilor de păsări, care îşi anunţau reuşitele, clipă de clipă, pe diverse forumuri. Acolo schimbau pasionaţii păreri despre repertoriul de triluri al mierlei, îşi căutau parteneri de călătorie în Peru şi se certau în legătură cu identitatea unei păsări sau a alteia, ce apăreau în tot soiul de fotografii neclare. Lovitura a dat-o pe un blog dedicat exclusiv păsăretului din Parcul Naţional Müntz. „Unde cloceşte?” suna titlul unei postări de pe forum. Şi dedesubt urma un articol scris de o entuziastă, care susţinea că a văzut o

cucuvaie pitică. Această specie de bufniţe pitice, a citit Caroline, se afla pe lista păsărilor pe cale de dispariţie, existând primejdia ca în curând să mai apară numai în manuale. Reperarea ei, în parcul naţional, era o senzaţie. Bufniţa pitică poate localiza sunete de înaltă frecvenţă, fiind un vânător neîntrecut. Are dimensiunile unui graur, dar atacă orice altă pasăre de talia ei. Ţipătul grav, monoton, se aude de la un kilometru. Orice ornitolog care se respectă îşi doreşte o asemenea experienţă, mai exact să localizeze sursa ţipătului şi cuibul unei păsări cu adevărat rare.

Caroline s-a aplecat încă o dată asupra hărţii, a trasat câte un cerc de circa un kilometru în jurul locurilor în care fusese auzită cucuvaia şi a tras concluzia ce şosea trebuia să fi ales Steiner. Puterea ei de deducţie nu a trădat-o. După nici douăzeci de minute, a descoperit bicicleta lui Rico la mai bine de trei kilometri de ieşirea din localitate. În şanţ. De lanţul bicicletei atârna o bucată din materialul rochiei lui Estelle, tăiată cât se poate de îngrijit, cu un obiect ascuţit.

— Nu-i semn bun, s-a auzit o voce în spatele ei. Cine are foarfecă, în mijlocul pustietăţii?

Caroline s-a răsucit pe călcâie. Era Judith, care ajunsese acolo imediat după ea. Scor egal în cursa dintre intuiţie şi logică. Judith se simţea uşurată că nu trebuia să înfrunte singură acea situaţie stranie. Şi teama o ajutase să uite de cearta lor matinală.

— Se poate să mă fi înşelat, iar scena din poiana lupului să nu fi fost decât o prevestire palidă a celor ce ne mai aşteaptă, a gândit ea.

Judith descoperise mai devreme maşina lui Steiner lăsată ceva mai încolo, într-o parcare. Amândouă au privit cu atenţie în jur, derutate. Spre stânga pornea o cărare spre pădure, la dreapta se afla o poiană mlăştinoasă, iar dincolo de ea un brâu de stuf, lăsând să se ghicească lacul din spatele lui. Iar acolo unde ar fi trebuit să fie marginea lacului se înălţa un foişor înalt, din lemn, deasupra desişului

de stuf. Acolo să se fi dus Steiner şi Estelle? Sau ce le putea aştepta la capătul potecii? Judith nu s-a încumetat mai departe.

— Eu nu sunt eroină. Şi nici proastă, ca putorile alea din filmele horror, care se dau pe mâna psihopaţilor de bunăvoie.

Apoi a lăsat-o pe Caroline să o ia înainte, iar ea a pornit la câţiva metri în urma ei, adică la o distanţă la care se simţea mai protejată, căutând împreună o cale sigură pe unde să traverseze zona mlăştinoasă plină de stuf. La fiecare pas pământul clefăia pofticios, ca şi cum ar fi vrut să le înghită. Caroline tocmai îşi făcea praf cea de-a doua pereche de pantofi, dar Judith fusese mai deşteaptă şi îşi luase cizmele de cauciuc. Îndepărtau precaut, cu mâna, stuful mai înalt ca ele. O raţă care îşi făcuse cuib în desiş a zburat cuprinsă de panică. Biata pasăre era la fel de speriată ca ele. Calea devenea tot mai anevoioasă. Frunzele de stuf le crestau palmele, ţânţarii le devorau fiecare bucăţică de piele aflată la vedere, iar ele înaintau cu greu prin mâlul rece în care se afundau până la glezne. Caroline nu putea decât să spere că mlaştina nu avea să le înghită cu totul. Cu cât se îndepărtau de şosea, cu atât începeau să distingă tot mai limpede, dincolo de foşnetul stufului bătut de vânt, ecoul a două voci.

— Aici sunt, nu? a exclamat Judith, panicată.

— Estelle, a strigat Caroline, eşti aici?

S-au apropiat, cu precauţie. Dar scena nu prezenta nimic ameninţător. Ci mai degrabă idilic. Steiner şi Estelle stăteau alături pe malul lacului şi scrutau depărtările, pierduţi în gândurile lor. La doar câţiva metri se vedea un pod de lemn, pe care Caroline şi Judith ar fi putut să ajungă până la ei cu picioarele uscate.

Estelle s-a întors spre prietenele sale.

— Uneori e bine să dispari, a spus ea. Aşa îţi dai seama cine e pe urmele tale, a mai adăugat fără niciun zâmbet, semn că situaţia era cât se poate de serioasă.

— Am crezut că ai păţit ceva, a spus Caroline, uitându-se îngrijorată, când la Steiner, când la Estelle.

— Chiar aşa este, a dat Estelle din cap şi apoi i-a răspuns lui Caroline la o întrebare, înainte de a-i fi pusă: îmi permiteţi să fac prezentările. Thomas Steiner, expert financiar independent.

— M-am săturat să mai fiu considerat un pricolici modern, a completat Steiner, prietenos.

— Sabine l-a angajat, le-a explicat Estelle. Ca să-mi cerceteze activităţile financiare.

Ca fost investigator fiscal, le-a explicat Estelle, Steiner era specializat în detectarea banilor pe care oamenii doreau să-i ascundă de fisc, de rude, de apropiaţi, de creduli, de foşti parteneri şi de moştenitori. Moştenitori ca Alexander Heinemann şi soţia lui, Sabine.

— Au bănuiala că, prin intermediul fundaţiei, scot sistematic averea din firmă.

— Şi? Asta faci? a întrebat-o Caroline cu toată seriozitatea.

— Bineînţeles că da, a recunoscut cinstit Estelle. De zeci de ani. Fundaţia nici nu serveşte altui scop. Asta şi e scopul carităţii. Să împarţi.

— Sabine şi Alexander Heinemann au impresia că Estelle se îmbogăţeşte, a explicat Steiner. Spre paguba lor.

— Nu-i simplu să o scoţi la capăt nici cu propriii copii. Dar încearcă să te înţelegi cu cei vitregi, convinşi că le toci moştenirea, a comentat Estelle, epuizată.

Caroline a înţeles ce însemna asta. Nu era vorba doar de proiectul lui Kiki. Ci de tot. Avea să fie extrem de dificil să o lămureşti pe cineva cu firea Sabinei de sensul fiecărei activităţi a fundaţiei. Şi a mai înţeles ceva. Steiner tocmai renunţase la tăcerea lui.

— Ceea ce faceţi aici este generos, a admis el. Un asemenea proiect are dreptul la o şansă.

Estelle s-a ridicat, clătinând din cap.

— Unde vrei să te duci? a întrebat-o Judith.

— Trec pe la Moller, le-a anunţat Estelle. Dacă ajungi în mijlocul unei cirezi de vaci care rumegă, e ca o şedinţă de hipnoză. Trebuie să mă liniştesc, urgent. Altfel nu mai apuc ziua în care se va arăta Sabine aici.

53

Toate erau cu fundul în sus la şcoala Sandkrug. Efectul terapeutic al unei cirezi de vaci, se putea constata, rămânea mai degrabă de domeniul teoretic. Estelle se războia cu nora ei excedată de zel. Şi cu Arthur.

Pusese în mişcare toate pârghiile posibile şi pe jăratic jumătate de sat tirolez ca să reuşească, într-un târziu, să vorbească la telefon cu soţul ei. Dar aerul de munte şi distanţa de birou îl relaxaseră perfect.

— Convinge-o tu pe Sabine, i-a spus el. Eu nu am reuşit.

Era apărător consecvent al ideii că, dacă te retragi, te retragi de tot. Pe urmă, i-a ţinut o prelegere despre generaţiile viitoare şi spaţiul care trebuie să li se acorde pentru a lua propriile lor decizii.

— Poate subapreciem îndatoririle care le revin copiilor, era de părere soţul ei. Cine ştie cât îi costă să menţină competitivitatea imperiului.

Lui Estelle nu-i venea să-şi creadă urechilor. După părerea lui Arthur, ei doi erau un fel de dinozauri cu incapacitate adaptativă, care nu mai ţineau pasul cu vremurile şi la fel de nepregătiţi în faţa primejdiilor viitorului ca uriaşii preistorici.

— Priveşte-o ca pe o şansă, a consolat-o Arthur. Cu cât avem mai puţine de făcut, cu atât ne putem bucura mai mult de această a doua primăvară a noastră.

Dar Estelle era la fel de furioasă.

— Primăvară pe naiba, bombănea ea. Arthur vrea să inaugurăm toamna vieţii.

Nu considera deloc că sosise momentul.

— Ne apropiem cu paşi repezi de încă un divorţ, a concluzionat Caroline.

Dar Estelle a contrazis-o imediat:

— Şi Arthur a avut o viaţă independentă, şi eu la fel. Asta este secretul căsniciei noastre. Nu scapă el de mine.

Dar nici ea nu scăpa de noră.

— Sabine caută un pretext să desfiinţeze fundaţia, s-a plâns ea. Face tot ce-i stă în putinţă să demonstreze că donaţiile investite reprezintă pierderi de capital.

— Trebuie să ţi-o faci prietenă, a sfătuit-o Judith. Prin energie negativă nu ajungi nicăieri.

Estelle s-a strâmbat, de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Ai nevoie de o tactică, a intervenit şi Caroline.

— Am nevoie de putere de decizie, a contrazis-o Estelle. Oamenii care au propus proiectele aprobate se bazează pe mine. Kiki se bazează pe mine.

Kiki a luat un aer jenat. În agitaţia provocată de dispariţia lui Estelle, tuturor le ieşise din minte că acoperişul avea o mare problemă. Şi a început să răsucească între degete, nehotărâtă, biletul cu devizul făcut de Rico. Poate că mai putea amâna puţin clipa adevărului.

— Cât de mult o să coste nici nu mai contează, a încercat Kiki să îşi păstreze umorul. Ce mai contează câţi bani nu am?

Nu-i rămânea decât speranţa că Sabine şi Estelle vor găsi o cale de apropiere.

— Poate îţi vine şi altă idee, în afară de a-i suci gâtul? a îndemnat-o Kiki.

Nu se gândea deloc la ea. Putea foarte bine să continue cu improvizaţiile. Însă nu voia să renunţe la ideea de a-i găzdui pe copiii din Köln.

— Ce altceva aş putea face? a zis Estelle. Să aştept ca timpul să le rezolve pe toate nici nu intră în discuţie. Atunci Sabine ar fi câştigătoare. Are jumătate din vârsta mea.

— Cine ştie, a intervenit Judith încercând să înviioreze puţin atmosfera, poate iese ceva bun din toată povestea asta. Uneori trebuie să faci un ocol ca să ajungi la ţintă. De trei ori la stânga înseamnă la dreapta.

— Nu vreau să mă ajute nimeni să dau colţul, a continuat Estelle cu aceeaşi furie. Absolut nimeni. Nici la stânga, nici la dreapta.

Judith a înţeles că nu era nevoie de cuvinte inutile. Poate ar fi fost bine să aştepte un moment mai calm ca să stea

de vorbă cu prietenele ei. Şi, cum Kiki trebuia să intre de serviciu la benzinărie, şi-a găsit un pretext excelent de refugiu.

— Preiau eu schimbul tău, i-a spus lui Kiki pe un ton care nu putea fi contrazis. Tu ai suficiente de făcut aici.

54

La benzinăria Minol domnea o agitaţie neobişnuită. Kiki îşi făcuse minunat datoria, punând pe jar jumătate de sat. Moara de zvonuri funcţiona la turaţie maximă. Doamnele de la oraş dădeau aripi fanteziei sătenilor din Birkow. Circulau ştiri despre un câine de rasă răpit, despre un şantaj şi maşinaţiuni cu iz penal. Judith a fost întâmpinată cu entuziasm. Toţi voiau să audă amănunţit cum reuşise ea să depisteze bicicleta, doar prin intuiţie. Cazul Estelle reuşise să-i strângă la un loc şi pe noii şi pe vechii locuitori din Birkow. Dar niciunul n-ar fi recunoscut că doar goana după senzaţional îl mânase la benzinărie, aşa că până şi cei mai autentici fii ai satului se hotărâseră să îşi îngăduie o cumpărătură sau o tratație. Apăruse chiar şi Peggy în persoană. Chipurile ca să se intereseze dacă printre sortimentele de la benzinărie nu putea fi inclus şi vestitul lichior de ouă produs în familia ei. Din lapte condensat şi Prima-Sprit, spirt natural de 96°, din Munţii Metaliferi.

— Lichiorul meu de ouă, garanta ea, păstrează intact gustul din vremurile redegiste.

Şi dacă tot venise acolo, şi-a comandat o cafea, sugerându-le în treacăt tuturor să o roage pe Judith să le dea în cărţi. Puţini au rezistat tentaţiei.

Bătrâna doamnă Moller, din gospodăria învecinată cu şcoala Sandkrug, radioasă ca o gutuie uscată, a insistat să fie prima. Problema ei era tot dispariţia unei persoane:

— Bărbatul meu s-a pierdut fără urmă, a început ea, pe un ton mustrător.

— L-am văzut în curte, când veneam aici, a asigurat-o Judith, neştiind unde bate.

— Nu-i vorba de moşul ăla morocănos, s-a plâns doamna Moller. Eu întreb unde este cel tânăr, care mi-a promis că va rămâne mereu alături de mine.

Judith şi-a întins cărţile. Răspunsul era cât se poate de limpede:

— S-a dus să o caute pe tânăra voioasă alături de care a stat în faţa altarului.

Şi, sigură pe sine, Judith i-a arătat ce distanţă separa cărţile care reprezentau bărbatul şi femeia în formaţia din faţa ei. Mai mult de atât nu avea habar ce i-ar mai fi putut spune. Pur şi simplu era incapabilă să ţină minte toate combinaţiile şi variantele.

— Soţul aşteaptă un semn de la dumneavoastră, a încercat Judith o interpretare generică, indicând mai întâi cartea „N° 15 – deznodământ fericit în iubire” şi apoi „N° 17 – primeşti un dar”.

În jurul ei se adunaseră şase persoane, urmărind-o cu cea mai mare atenţie. Judith simţea că o trec toate apele. De fapt, era foarte simplu. Clientela ei, fără excepţie, spera la un viitor mai fericit şi la vremuri mai bune. Cine era ea să le răpească visurile? Când crezi suficient într-o profeţie, soarta îţi poate surâde.

Trebuie să pui întrebări, şi-a spus Judith. Pui întrebări, ca să pescuieşti informaţii suplimentare.

— Vă mai amintiţi de prima întâlnire cu soţul dumneavoastră? s-a lansat ea. Oare v-a adus un cadou…

— N-avea un ban, şi-a amintit ţăranca. Aşa că l-am invitat eu. La o îngheţată.

Judith a încercat să-şi acopere eroarea:

— Vedeţi, despre asta vorbeam, a asigurat-o ea, din punctul lui de vedere, darul era prezenţa dumneavoastră. Vă caută, aşa cum şi dumneavoastră îl căutaţi pe el, a continuat, străduindu-se să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Doamna Moller a măsurat-o neîncrezător.

— Trebuie să faceţi un pas în întâmpinarea lui, s-a hotărât Judith să-i dea o indicaţie precisă. Ca atunci, cu îngheţata. Aşa se vor rezolva toate.

Basmele lui Judith au impresionat-o pe ţărancă. La fel se întâmplase şi cu Peggy, iar Judith simţea ce-şi dorea să audă doamna Moller pentru ca să poată crede în propriul său noroc şi să îndrăznească să îşi schimbe puţin viaţa. Iar

în locul onorariului pentru serviciile de clarvăzătoare, Judith a pregătit o cutie de donaţii, destinate nu ei, ci proiectului lui Kiki. Spre deosebire de Kiki, mereu încrezătoare într-un final fericit, Judith se temea că imperiul farmaceutic se va retrage din orice acţiune caritabilă. În cazul în care ele nu vor găsi o tactică de convingere.

Localnicii nu aveau idee despre scopul donaţiei lor. Kiki fusese atât de ocupată cu lucrările, încât până atunci nu avusese timp de investit în relaţiile publice cu satul. „Când sunt gata”, îi răsuna lui Judith în urechi formula magică rostită de Kiki. Dar „gata” nu exista. Nu exista în viaţa lui Kiki. Mai ales nu în viaţa lui Kiki.

Judith a preluat pe loc, în benzinărie, rolul de purtător de cuvânt al proiectului. Adevăraţii fii ai satului au auzit pentru prima oară că *bed & breakfast-ul* urma să devină cu mult mai mult decât o banală pensiune cu mic dejun. Au ascultat atent relatarea lui Judith despre iniţiativa „O zi de vară pentru fiecare” şi despre planul de a reda şcolii Sandkrug rolul ei dintotdeauna, de centru viu al satului.

— De ce nu veniţi să vedeţi cum arată locul? i-a îndemnat.

Vechii locuitori din Birkow au reacţionat cu mare reţinere. Văzuseră prea mulţi occidentali cu idei măreţe venind, dar mai ales plecând. Cine putea să ştie cât va mai rezista şi magazinul acesta, în cooperaţie? Şi câtă răbdare vor mai avea şi noii proprietari ai şcolii? Aşa tineri, cum erau. Sătenilor bine informaţi nu le scăpase că Rico fusese cel angajat de Kiki, şi nu Bruno Schwarzer. Semn clar că nu stăteau prea bine cu finanţele. Şi nu îşi doreau deloc să facă investiţii emoţionale în persoane aflate în pragul falimentului.

În loc de consimţământ, Peggy i-a pus lui Judith un bilet în mână:

— Poate că vă interesează.

Era un formular de înscriere la Birkow Cup. Judith a rămas cu privirile în gol. Bowling. Asta mai lipsea.

— Mai este loc pentru o echipă, a adăugat Peggy.

Judith a înţeles imediat mesajul. Tu, cel proaspăt sosit, aveai o şansă să fii văzut şi ascultat doar dacă luai parte la tradiţiile satului.

— Există şi câştiguri, a promis Peggy.

Judith a sucit biletul pe toate feţele. Pe dos apăreau sponsorii şi premiile acordate de ei. Văzând premiul cel mare, s-a luminat la faţă.

55

Caroline ezita. Să meargă mai departe? Să se oprească? Străbătea poteca spre coliba pescărească, dorindu-şi să stea puţin de vorbă cu Steiner. Sau poate ar fi fost mai bine să renunţe. Raţa din plastic a Gretei, uitată în mijlocul drumului, a scutit-o să mai ia o hotărâre. Sub călcâiul lui Caroline, jucăria a scos un ţipăt de groază, mai puternic decât o alarmă. Jenată, i-a făcut semn lui Steiner, care tocmai ieşise pe verandă, trăgând după el geamantanul, spre maşină. Nu era deloc surprins. Dimpotrivă. Pregătise pentru ea chiar şi un cadou de rămas-bun.

— Am cumpărat-o astăzi de dimineaţă, de la punctul de informaţii al Parcului Naţional, i-a spus. Special pentru dumneavoastră.

Caroline a cercetat mirată broşura dedicată speciilor de păsări din acea regiune, care pe ultima copertă avea fixat un CD cu sunetele caracteristice scoase de ele.

— Să nu renunţaţi. Virtutea de a asculta cu atenţie nu se bucură de preţuirea meritată, a sfătuit-o el.

Caroline înţelegea perfect aluzia lui. După ce ascultase relatarea lui Estelle, trecuse în revistă frază cu frază tot ce auzise de la Steiner. Şi, trebuia să recunoască, primise de la el numai răspunsuri ce se potriveau realităţii, chiar dacă nu întotdeauna complete. Iar ea fusese atât de oarbă, şi nu pusese preţ pe nimic. Pradă propriilor sale temeri şi prejudecăţi, total incapabilă să mai perceapă ce se întâmplă în jur, cu adevărat. Judith se putea lăsa în voia simţurilor sale, în schimb intuiţia lui Caroline se dovedise dezastruoasă. Ceva rămăsese totuşi nelămurit:

— Şi povestea cu slujba de la Ministerul Finanţelor, care-i adevărul?

— Aţi găsit raportul psihiatric de pe Internet? a întrebat-o el oprindu-se în loc. Am cercetat puţin prea mult o anume bancă din Frankfurt, a recunoscut Steiner, după ce Caroline

i-a confirmat cu un gest. Preşedintele consiliului avea relaţii bune în minister.

Mărturisirea lui corespundea cu rezultatul investigaţiilor făcute de Nora.

— Acţiunea mea împotriva concedierii este încă pe rol. Trei dintre colegii mei au câştigat procesele, fiind vorba tot de certificate psihiatrice de circumstanţă.

Caroline nu avea niciun motiv să se îndoiască.

— Îmi pare rău, a spus ea, ruşinată.

— E-n regulă, a consolat-o Steiner. Atât timp cât îmi promiteţi că data viitoare o să-mi împăturiţi cum se cuvine cămăşile.

Caroline a zâmbit stânjenită.

— De ce aţi stat aici atât de mult? Pentru pescuit? Excursii? Ceva nu se leagă.

— Am vizitat patruzeci şi patru de instituţii şi de proiecte în care a investit lanţul farmaceutic, în ultimii ani. Aşa că meritam şi eu puţină odihnă. Mai ales când încă nu ştii unde te va purta următorul contract. De când cu povestea din Frankfurt, am renunţat la un domiciliu stabil.

În mintea lui Caroline se învălmăşeau o mulţime de întrebări la care şi-ar fi dorit un răspuns: ce-a fost cu Eva, sărutul…

— …şi tot restul, a completat-o Steiner, perfect conştient de gândurile ei, puteţi mai bine să vă întrebaţi prietena. Ea vă poate explica totul.

— Dacă tot vedeţi prin mine ca prin sticlă, nu mi-aţi putea acorda şi puţină îngăduinţă?

— Când o să îmi vină din nou chef de ceartă, vă pot telefona? Cred că avem în comun mult mai mult decât vă imaginaţi, i-a spus Steiner, neaşteptat de prietenos.

A fost cel mai frumos lucru auzit de Caroline de la el, de când se cunoşteau. Şi se prea poate să-i fi dat un răspuns la fel de prietenos, dacă nu i-ar fi sunat telefonul, chiar în acea clipă. Nici n-a fost nevoie să se uite. Era urmăritorul ei anonim. Şi, pe loc, acelaşi sentiment de neajutorare.

Pornea din nou de la zero în căutarea necunoscutului care o pândea din umbră.

Caroline a răspuns la telefon, a apucat raţa, a apropiat-o de microfon şi a strâns-o cu toată puterea, mângâindu-se cu gândul că îi spărsese timpanul.

— Şi paranoicii au duşmanii lor, s-a scuzat ea.

— Dacă mi-aţi cere o părere, v-aş recomanda un sejur la Hilden. O terapie de o săptămână în mijlocul turmei de lame are darul să te readucă la realitate, a spus Steiner, şi-a luat geamantanul şi a dispărut din viaţa ei.

Caroline a rămas privind în urma lui cu un regret. Ratase şansa de a-l cunoaşte cu adevărat. Apoi s-a pregătit să o pornească înapoi şi a remarcat-o pe Eva, care urmărea dintr-un loc ferit plecarea lui Steiner. Spre deosebire de Caroline, ea evitase o ultimă întâlnire.

— Ne mai vedem, i-a strigat Steiner făcând un semn cu mâna, fără să se întoarcă.

56

Eva se dedicase grădinăritului. Ca şi cum aşa ar fi putut să dea uitării noaptea din urmă. Durerile de gleznă erau nimic faţă de cele de cap, unde îi tropăia un hipopotam din cei care beau mult vin roşu.

— Ce bine că te-ai pus din nou pe picioare, i-a spus Caroline.

Eva nu ştia cum să interpreteze spusele ei şi, ca să fie mai sigură, a preferat să îşi vadă de treabă în continuare. Făcea cu mâinile o adâncitură în pământul mărunţit cu greu şi planta frumos o salată. Nu prea adânc, ca să nu mucegăiască frunzele de jos. În spatele ei se formase un şir lung, ca trasat cu linia. Îi plăcea treaba asta atât de simplă, cu reguli deloc complicate. Grădinăritul îţi dă sentimentul că îţi struneşti viaţa încotro îţi convine.

— N-ar fi trebuit să fiu atât de dură cu tine, i-a mărturisit Caroline.

— E-n ordine, i-a răspuns Eva. Am găsit o ciocolată în geantă. M-am consolat.

— Eşti supărată pe mine?

— Da şi nu. Poate mai degrabă da decât nu.

„Dacă i se întâmplă ceva, tu eşti vinovată.” Fraza încă plutea în atmosferă, otrăvind totul în jur. Şi de atunci ele nu mai schimbaseră niciun cuvânt.

— Ai avut dreptate, i-a confirmat Eva. Am făcut o mare prostie.

Şi imediat i-a venit din nou în minte scena petrecută la focul de tabără. Seara cu Steiner fusese minunată. Ieri. Dar astăzi nu mai părea aşa. Judecând la rece, era preferabil să bei puţin mai mult şi să nu te mai gândeşti la nimic.

Eva a aruncat o privire spre Estelle, care se afla undeva, în spate, şi se străduia, cu asistenţa Gretei, să-i redea lui Oskar imaginea de câine de rasă, cu pedigri impresionant. Fetiţa o ajuta, pătrunsă de importanţa misiunii ei, să-l săpunească, să-l spele, să-l usuce cu foenul şi să-l pieptene

pe Oskar. Pudelul stătea nemişcat. Până şi căţeii simt nevoia de normalitate.

— Am asistat la scena dintre tine şi Steiner, i-a mărturisit Caroline. La începutul ei.

— Începutul sfârşitului, a zis Eva.

— Pe mine nu-i nevoie să mă minţi. Cu toţii călcăm strâmb.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Thomas Steiner, a asigurat-o Eva fără ocolişuri.

Apoi s-a întors la salatele ei, simţind însă cum o privea Caroline.

— Nu s-a întâmplat nimic, a repetat Eva. Dar nu datorită mie. În ziua aia l-am înşelat pe Frido de o mie de ori, în mintea mea.

— Şi Steiner? s-a interesat Caroline.

— Absolut nimic. Nici nu îi trecea prin minte că am putea merge dincolo de o relaţie de prietenie.

— Ei, s-a crispat Caroline, ca de durere.

— Ar fi meritat să-l vezi. Şi panica din ochii lui. Este cel mai jenant lucru din viaţa mea.

— La cât vin roşu ai băut, ai dreptul la circumstanţe atenuante, a fost de părere Caroline.

— Eu consider că merit pedeapsa capitală, a asigurat-o Eva, care vedea altfel lucrurile.

Nu-l sărutase pe Steiner pentru că băuse prea mult. Ci băuse atât de mult pentru că voia să-l sărute.

— Nu trebuie să crezi tot ce-ţi trece prin minte, a obiectat Caroline. De delictele comise în gând nu ţine seama niciun tribunal. A fost doar un sărut, Eva. Lipsit de importanţă.

— Nu asta a fost cea mai mare greşeală, i-a mărturisit Eva.

— Te-ai năpustit asupra lui, în neglijeu, s-a băgat şi Estelle în vorbă.

Cu instinctul ei desăvârşit, Estelle nu se înşela niciodată când era rost să afle o noutate interesantă. Se apropiase şi Kiki.

Eva a înghiţit cu greu. Nu avea niciun rost să se ascundă de ele. Oricum totul avea să iasă la iveală, mai devreme sau mai târziu.

Caroline a schimbat o privire cu Eva, care a încuviinţat din cap. Oricum s-ar fi ajuns la discuţii.

— Eva s-a sărutat cu cine nu trebuie, a explicat Caroline faptele, aşa cum se petrecuseră.

— Doar o singură dată, a recunoscut Eva, înainte ca prietenele ei să facă vreun comentariu. Din păcate.

Acea dragoste oarbă, senzaţia că ieşise din timp şi din spaţiu, îi făcuse o plăcere nebună.

— Aşa ceva, în mod normal, mi se întâmplă doar mie, a hohotit Kiki.

În trecutul lui Kiki, monogamia fusese o noţiune cât se poate de flexibilă. Şi nu se speria ea prea uşor de micile păcate comise din pasiune, din iubire şi din capriciu.

— Nu-i nimic de râs, le-a prevenit Eva.

Dar ele nici nu se gândeau că mai rămăsese ceva nespus. Estelle avea propria ei viziune asupra acestor situaţii:

— Pentru adulter, recomand întotdeauna homar. Homarii sunt monogami.

— Dacă nu-i vorba de sărut, ce putea să se mai întâmple? a insistat Caroline, fără să se dea bătută.

— L-am sunat pe Frido şi i-am povestit totul, le-a mărturisit Eva.

Caroline a rămas mută.

— Aşa ceva se trece sub tăcere întotdeauna, a murmurat Kiki, clătinând din cap. Acesta şi este sensul unei idile. Nimeni nu trebuie să afle.

— În spatele fiecărei întâmplări din viaţă există o motivaţie, s-a strâmbat Estelle. Uneori chiar şi aceea că eşti prost şi ai luat o hotărâre greşită.

— Nu pot să-l mint pe Frido. Pur şi simplu nu pot. Aşa e felul meu. Nu sunt făcută să am secrete.

Simplul fapt că îi veneau asemenea gânduri o speriase foarte rău. Şi considera că e un semn că în căsnicia ei lipsea ceva.

— Şi ce a zis Frido?

— Asta nu mai ştiu. A închis, doar atât, a spus Eva ridicând din umeri.

— O, Doamne, a zis Caroline, strângând-o în braţe pe Eva.

— Se petrece o schimbare radicală în creier, la menopauză? a întrebat Eva. Mă simt ca un adolescent derutat.

De fapt, semăna mai degrabă cu Greta. Care putea petrece ore întregi înălţând un turn din piesele ei de jucărie, pentru ca apoi să dărâme singură totul, într-o clipă. Spre deosebire de ea, însă, pe Eva nu o amuza deloc să vadă cum se prăbuşeşte lumea ei construită cu atâta trudă.

— Uitasem că nu există aventuri fără efecte secundare, s-a tânguit Eva.

— Echilibrul perfect în viaţă este doar o iluzie, a mângâiat-o Caroline. Viaţa nu-i ca mersul pe bicicletă. Înveţi o dată, şi apoi e o joacă. Şi eu o iau zi de zi de la capăt, încercând să mă ţin pe picioare.

— Mă simt complet sfârşită, i-a mărturisit Eva, cu un nod în gât.

— Te ridici, îţi aranjezi din nou coroana pe cap şi mergi mai departe, i-a dat Estelle cel mai bun sfat.

57

Estelle muncea în grădină. Scurma pământul ca o nebună. Mai erau patruzeci şi opt de ore până la sosirea Sabinei, încă patruzeci şi opt de ore în care avea timp să îşi imagineze deznodământul războiului dintre ele. Încă patruzeci şi opt de ore în care să încerce să îşi mute gândurile, muncind din greu, de la furtuna ce avea să vină. În plus, învăţase totul despre distanţa la care trebuie să fie plantate între ele ridichile, condiţiile de teren favorabile napilor şi că fasolea urcătoare nu trebuie sădită lângă ceapă. În coşmarurile ei cele mai groaznice, Estelle se gândea deja la cum îşi va transforma peluza englezească nobilă, din jurul vilei ei de la Köln, în grădină de zarzavaturi, dacă Sabine avea să facă anunţul că întreprinderea nu mai aducea profit.

— E bine să-mi pun scutul la timp, a explicat ea. Cine ştie ce mă aşteaptă acasă.

După o jumătate de zi petrecută cu mănuşi de cauciuc, mâinile ei bine îngrijite erau primul sacrificiu adus Sabinei.

— Arată a cadavru scos din apă, s-a îngrozit ea, văzându-şi degetele zbârcite.

Şi praful îi pătrunsese adânc, în fiecare por. Dar nu se dădea bătură, nici în ruptul capului, şi muncea pământul cu o mulţumire aparte.

— Poate voi reuşi să-mi impresionez prietenii cu cel mai mare dovleac plantat de mine, a comentat Estelle. În cazul că voi mai avea prieteni, când voi ajunge acasă.

— La prietenii tăi atraşi doar de banii tăi poţi renunţa fără nicio strângere de inimă, a încurajat-o Caroline.

— Tu poţi. Însă eu? Eu sunt vanitoasă. Îmi place să mă văd tratată cu respect.

Kiki a făcut gestul cel mai potrivit într-un asemenea moment. A îmbrăţişat-o pe Estelle. Care a fost aşa de mişcată, încât i-au dat lacrimile:

— Nu ştiu dacă o să mă suport săracă.

— Poţi oricând să mă suni, pentru un sfat, s-a oferit Kiki. Ce înseamnă banii? Nici porcii nu-i mănâncă.

— Şi factura lui Rico? i-a amintit Caroline.

— O mie trei sute şaizeci şi şapte de euro şi douăzeci de cenţi, a oftat Kiki.

După ce se liniştiseră în privinţa lui Steiner, îşi îngăduise, din câte se putea ghici, să arunce o privire pe deviz.

Există şi obstacole pe care nu le poţi învinge doar cu forţa muşchilor şi cu bunăvoinţă. Şi atunci mai există un singur leac: banii!

— E cumplit! a zis Kiki. Ori de câte ori cred că am ajuns la liman, ceva o ia strâmb.

Dăduse telefoane peste tot, jumătate din după-amiază. La bancă, lui Max, unui cămătar. Se gândise până şi la socru-său. Doar o clipă.

— O mie trei sute şaizeci şi şapte de euro şi douăzeci de cenţi, a repetat Kiki. Nu se poate să fie atât de greu să faci rost de o asemenea sumă.

— Vă invit la o plimbare, a propus Judith, abia întoarsă, plină de avânt şi de bună dispoziţie, de la benzinăria Minol.

— Nu-mi arde de nicio plimbare, a refuzat-o Estelle. Nu mi-am revenit încă după aventura cu bicicleta.

Cu mâinile pline de răni şi de bătături şi cu picioarele cuprinse de febră musculară, nici nu-i trecea prin cap să mai facă vreun pas. Şi peste toate astea, o mai durea şi spatele după atâta aplecat.

— Toată ziua am simţit că în mine se desfăşoară o competiţie între hernia de disc şi ruptura de fibră musculară.

— Aşa a ieşit şi în cărţi, a gemut Kiki. Vă aflaţi într-o criză financiară personală? Cel mai bine e să faceţi o excursie.

— Am înscris echipa noastră la turneul de bowling, le-a prezentat Judith ideea ei genială.

— Eu una nici la golf nu sunt în stare să nimeresc unde trebuie, a obiectat Estelle.

— Bowlingul e mult mai simplu, i-a explicat Judith. Bilele sunt mari şi faci puncte şi dacă arunci mai prost.

Entuziasmul lipsea cu desăvârşire. Dar Judith avea un as în mânecă:

— Nu cred că v-am zis, sponsorul principal al turneului este OBI.

— Niciuna dintre noi nu se pricepe la popice. Cum să câştigăm? a zis Caroline.

— N-avem nicio şansă, a adăugat Kiki, la fel de lipsită de optimism. Bruno Schwarzer câştigă an de an. Şi nu-şi ridică banii de premiu.

— Câţi s-au strâns? a întrebat Estelle, brusc interesată.

— O mie cinci sute de euro, a anunţat Judith, triumfător.

— O mie cinci sute de euro, a repetat Kiki.

Din vocea ei se ghicea că privea suma ca pe o avere. La urma urmei, cam de atât aveau nevoie pentru reparaţia acoperişului.

Judith le-a arătat o carte:

— „N° 11. Câştig de mulţi bani”, cartea zilei, trasă azi-dimineaţă. Nu poate să însemne decât că ne putem aştepta să dăm lovitura.

— Şi dacă e invers? a întrebat-o Caroline, care între timp înţelesese că fiecare carte poate fi interpretată în acelaşi timp şi pozitiv, şi negativ.

— Atunci e de rău, pentru că ţi-ai făcut speranţe deşarte, i-a răspuns cinstit Judith.

— Eu am încasat suficient în săptămâna asta, a spus Estelle. Nu mai suport încă o înfrângere.

— M-am săturat de atâta pesimism, s-a agitat Judith. Cine ştie, poate că ne surâde soarta. Chiar dacă nu câştigi, măcar nu ai nimic de pierdut.

— Avem nevoie de un fel de lovitură a sorţii, dar generoasă, a replicat Kiki, dispusă să se agate şi de un pai. Şi ne mai trebuie un al şaselea coechipier, pentru clasificarea pe echipe.

— Rico, a propus Judith. E foarte bun.

Estelle îl însoţise de multe ori pe Arthur la cazinoul din St Moritz. Ideea de a-şi încerca norocul îi surâdea.

— Bowlingul e un soi de ruletă vie.

— Doar Eva trebuie să-şi mai dea acordul, a spus Caroline.

S-au uitat în jur. Eva, nicăieri. Evident, hipopotamul din capul ei câştigase partida.

58

Eva se simţea ca un copil năpăstuit. Nu mai ştia încotro să o apuce, ca să scape de o asemenea ruşine. Ce fiasco! Povestea ei de aventurieră se încheiase încă înainte să înceapă cum se cuvine. Îşi amintea de prima ei mare iubire. Christof îl chema, iar Eva avea pe atunci vârsta fiicei ei mai mici. La doisprezece ani, erau cei mai buni prieteni. Îşi împărţeau şi îşi împărtăşeau totul: supărările provocate de părinţi, temele de şcoală, banii de buzunar, îngheţata, caietele, prima şi ultima ţigară, guma de mestecat. Tot împreună băteau monedele de doi pfeningi până se făceau cât cele de cincizeci, potrivite pentru automatele de sucuri şi la intrarea pe ştrand. Christof era cel mai bun prieten al ei. Până când, la cincisprezece ani, la un carnaval la şcoală, ea băuse nişte punci roşu dintr-o eprubetă şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îl sărutase.

Aşa şi-a pierdut inocenţa şi prietenia. Eva fusese distrusă, iar mama ei, Regine, o consolase cum nu se poate mai prost. Un singur sărut fusese atunci suficient să rupă legătura dintre ea şi Christof. Un singur sărut se arăta acum suficient să o arunce înapoi, în adolescenţă. Pentru prima oară de la povestea cu tavanul prăbuşit era în stare să gândească limpede. Ce nevoie avea de cărţi despre pubertate? Nu trebuia decât să caute în sufletul său urmele confuziei de demult. Şi tot atunci a înţeles, pe loc, ce se întâmpla cu Frido Jr. şi cu Lena. Iar ea nu era cu nimic mai bună. Şi nici nu fusese.

În vreme ce prietenele sale se umpleau de noroi în stratul de legume, ea a hotărât să se dedice ultimului DVD din seria „şocurilor japoneze”. Încă patruzeci şi şase de minute până la finalul filmului, când va ajunge şi ea la acelaşi nivel de cunoştinţe ca Frido Jr. În acea clipă, o femeie primea un telefon de ameninţare: „Stau cu ochii pe tine”, răsuna vocea din video. „Şi simt mirosul spaimei tale. Mai ai foarte puţin timp.”

Apoi muzică marţială. *I'm gonna kill you,* vuia prin culoarele şcolii Sandkrug.

Uşa s-a deschis, cu un bubuit. În prag a apărut Caroline.

— Vrei să mă omori? a ţipat Eva. Chiar aşa sunt de înfricoşătoare?

— Ce-i asta? a strigat Caroline.

Evei i se tăiase respiraţia.

— Filmul spune povestea unei avocate care, la proces, e pe cale să-l scape pe un criminal în serie, a rostit ea cu greu. Şi pe urmă mai există un martor secret, care o ameninţă. Din cauză că-i este frică de făptaş.

Caroline s-a albit la faţă.

— E un film de-al lui Frido?

— Le şi dublează, singur, i-a confirmat Eva. Nu-i multă muncă. Dialogul e subţire, masacrele sunt de bază.

— Întoarce-te la scena aceea, i-a cerut Caroline.

La a doua vizionare a descoperit şi alte fragmente din replicile urmăritorului ei.

— Interlocutorul meu anonim îşi inspiră ameninţările, cuvânt cu cuvânt, dintr-un film horror, a zis ea, înmărmurită.

— Câtă lipsă de imaginaţie, a comentat Eva.

Dar altceva o interesa pe Caroline:

— Este posibil să mai existe un martor, încă neaudiat în cazul Lenny Fischer. Şi se prea poate să fie un client de-al lui Frido.

— Frido refuză să le dea numele. Sunt confidenţiale, aşa declară el, s-a plâns Eva.

Caroline nu s-a lăsat impresionată.

— Mă gândesc că l-ar convinge argumentul că declaraţia lui ar putea ajuta la rezolvarea unui delict…

Eva şi-a luat mobilul, a format numărul şi i l-a întins lui Caroline, înainte să răspundă cineva.

— Întreabă-l chiar tu.

Caroline i-a înţeles imediat tactica:

— Te temi să nu răspundă Frido Senior?

— Mi-e teamă de reacţia lui, i-a confirmat Eva, îngrijorată. Kiki avea dreptate. N-a fost înţelept să-i povestesc totul.

— Cu Frido trebuie să discuţi, nu cu judecătorul de divorţuri, a contrazis-o Caroline cu tărie.

O jumătate de oră mai târziu, Caroline şi biroul ei se aleseseră cu un client minor. Avea să-l reprezinte în disputa sa cu gimnaziul arhiepiscopal. În schimb, obţinuse de la el lista de abonaţi. Ca avocat, trebuia desigur să păstreze confidenţialitatea.

Kiki a apărut în prag şi s-a interesat, curioasă:

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Participi şi tu? a întrebat-o Estelle, care se afla în spatele ei.

Eva nu mai înţelegea nimic.

— La bowling.

— Ajută şi la rezolvarea problemelor în relaţiile de cuplu? a întrebat Eva.

— În cazul tău, nu. Dar pentru Kiki poate avea efect, i-a explicat Estelle.

— Habar n-avem să jucăm, le-a adus aminte Eva. Niciuna dintre noi.

— De pierdut, am pierdut destul, a hotărât Kiki, voios. De acum, nu ne mai rămâne decât să câştigăm.

59

Kiki nu mai văzuse niciodată una ca asta. Tot satul fusese cuprins de o agitaţie febrilă. Traficul se blocase pe strada principală, care altfel servea drept promenadă doar vacilor şi rar câte unui sătean rătăcit. La Birkow, era suficient ca doar o maşină să fie prost parcată ca să se întrerupă circulaţia. Cornutele bălţate ale lui Moller, închise în grajd, protestau din răsputeri că nu aveau voie să iasă afară, ca de obicei. Cum în zonă nu exista suficient spaţiu de cazare, participanţii din afară îşi întinseseră corturile pe izlazurile din jurul satului.

— Turneul de bowling e pentru Birkow un soi de Woodstock, a constatat Estelle, cu gravitate.

Peste tot domnea o activitate frenetică. Barăcile pentru băuturi, suvenire şi grătare creşteau ca din pământ. Kiki, însoţită de Judith, făcea de serviciu la magazin. La mesele din faţa benzinăriei Minol nu mai era niciun loc liber. Un soi de încălzire amplă pentru toată suflarea. Iar lichiorul de ouă adus de Peggy stârnea nostalgia şi emoţia multor clienţi. La o primă vedere, abia după trei runde de bere cu şnaps puteai atinge temperatura optimă de funcţionare, care-ţi permitea să lansezi bila cu viteza cuvenită.

Judith îşi cântărea concurenţa, şoptindu-i lui Kiki:

— Băieţii sunt în formă maximă.

— Nu cred că despre asta e vorba, a contrazis-o Kiki.

Cupa Birkow înlocuia sărbătoarea anuală a satului. Principalul subiect de discuţie era dacă se va găsi cineva să-l doboare pe Bruno Schwarzer din poziţia sa de rege al bowlingului. Potul cel mare ajunsese la un asemenea nivel doar pentru că Schwarzer renunţase, an de an, să-şi ridice premiul de două sute cincizeci de euro. De şase ani era neînvins. Dar doamnele de marţi erau hotărâte să pună capăt seriei lui de victorii.

— Mult noroc, le-a urat perechea din Hamburg, venită să preia tura, la benzinărie.

Apoi s-au întors în grabă la şcoala Sandkrug. Kiki s-a servit din şifonierul lui Max şi le-a oferit tuturor tricouri albe în chip de echipament, nu înainte de a le inscripţiona în grabă cu logoul *Doamnele de marţi.*

— Ţine-ne pumnii! a îndemnat-o pe Greta, la plecare.

Ingrid se oferise încă o dată să stea cu ea. Fetiţa era fericită. Ingrid îi dădea voie să se bălăcească în noroi şi să vopsească farfurii în toate culorile. Asta o încânta peste măsură şi îi oferea o consolare că nu avea voie să plece cu mama sa.

Doamnele de marţi au pornit pe jos spre bowling center, pavoazat cu drapele ce fluturau în vânt şi un banner de bun venit, pregătit de copiii satului, după cum se putea ghici. Altfel, era departe de Woodstock. În loc de Jimi Hendrix, participanţii şi cupa ce urma să revină învingătorului erau întâmpinaţi de orchestra locală de acordeoane, înfiinţată în vremuri redegiste. Judith, la iniţiativa căreia doamnele participau la competiţie, a fost unsă căpitan de echipă.

Mai era o singură problemă. Echipa încă nu era completă, deoarece Rico nu-şi făcuse apariţia.

— Unde este cel de-al şaselea membru? a urlat proprietarul cel gras, cunoştinţa lor mai veche.

Dublura lui John Wayne radia importanţă prin fiecare fibră a corpului. La urma urmei, el era arbitrul suprem al zilei.

Kiki se uita peste tot în jur. Dar Rico nu se vedea nicăieri, în schimb îşi făcuse apariţia Bruno Schwarzer, sextuplul erou al competiţiei de bowling, şi nu oricum, ci cu un aer triumfal, de învingător. Abia atunci a priceput Kiki, pentru prima oară, cât de greu avea să fie. De la sine înţeles, Schwarzer avea propria sa bilă, de comandă, gravată cu logoul firmei personale care, umbla zvonul, valora chiar mai mult decât premiul pus acum în joc. După ce l-a împins pe arbitru într-o parte, fără multă discuţie, le-a salutat exuberant:

— Domnişoara Kiki, cât de bine îmi pare că participaţi şi dumneavoastră.

Din tonul lui se ghicea că echipa doamnelor era pentru el mai degrabă un element decorativ, şi nu un concurent serios. Iar Kiki simţea nevoia să îi explice că nu venise acolo ca la operetă. Fără chef, John Wayne s-a retras puţin:

— Dacă rămân doar cinci, sunt descalificate.

— Rico a mai avut ceva de rezolvat, a minţit Judith, căpitanul de echipă. Trebuie să apară din clipă în clipă.

Auzind numele partenerului său de demult, antreprenorul a zâmbit compătimitor, sigur pe sine. Despre Rico avea o părere fermă şi a simţit nevoia să o avertizeze pe domnişoara Kiki:

— Pe el nu poţi conta că apare, sau că va fi treaz ori punctual.

În calitatea lui de mascul alfa în funcţie, a insistat totuşi să le escorteze pe doamne până la punctul de distribuire a pantofilor.

— Caritatea cere mereu un sacrificiu personal, s-a plâns Estelle.

A mirosit cu un dispreţ de moarte pantofii de închiriat, scâlciaţi şi plini de pete de transpiraţie. În vreme ce ea încă îşi mai plângea de milă, prietenele sale adoptaseră o atitudine mult mai sportivă: îşi flexau corpul, se aplecau, se întindeau, cântărind în mână fiecare bilă de bowling, încercând să le deosebească greutatea în funcţie de culoare. Până şi Eva se încumetase, cu precauţie, să facă puţină mişcare. Toate se pregăteau conştiincios pentru partidă. Mai puţin Judith.

— Ştiu că vom învinge, a anunţat ea. Ce să mă mai chinui şi să transpir?

Kiki se postase în faţa vitrinei şi admira plachetele, cupele, fanioanele diverselor echipe prietene şi un set Molkky finlandez. După cum îi explicase Schwarzer, o echipă din Helsinki le adusese în dar setul, în care popicele numerotate trebuiau doborâte în aşa fel, încât să se ajungă la un anumit punctaj. În onoarea oaspeţilor finlandezi, barul cu băuturi nealcoolice fusese provizoriu botezat Helsinki Club, în schimb jocul lor nu-şi găsise adepţi. Toată

aritmetica lui lua prea mult timp. Preferau să se lase în seama scorului ţinut automat, pe fiecare pistă de bowling. Schwarzer a deschis vitrina cu trofee şi a pus înăuntru şi trofeul cuvenit învingătorului din acel an, apoi a dispărut. Cupa fantezistă, pictată într-o explozie de culori, era, ca toate celelalte, opera lui Ingrid, o legendă a olăritului. Nici termenul „excentric” nu putea descrie cum se cuvine monstrul din lut.

— Aşa ceva ar da bine la uşa mea, în faţa intrării, a comentat Estelle. Sunt sigură că obiectul ar alunga spiritele rele. Sau rudele.

— Doar Rico mai lipseşte, altfel trofeul este aproape al tău, a completat Caroline.

Kiki începuse să se îngrijoreze serios. Unde întârzia? În mod normal, Rico ar fi trebuit să fie cu sufletul la gură, după atâţia ani, să şteargă pe jos cu Bruno, rivalul lui suprem. Din păcate, nici telefon mobil nu avea. Nu le mai rămânea decât să-l aştepte.

Între timp, Caroline studia cu atenţie regulamentul:

— Fiecare participant are două şanse, le-a comunicat ea. În proba pe echipe şi la simplu.

Echipa învingătoare era răsplătită cu o minicroazieră Rostock-Helsinki pe o navă Finnlines. Pe Kiki o interesa cel mai mult râvnitul voucher de produse de la OBI, premiul pentru câştigătorul la simplu. Cecul cu valoare uriaşă aştepta pregătit, în spatele barului. Atât de aproape. Şi totuşi atât de departe.

— Cine nu participă la faza pe echipe nu intră la individual, le-a citit Caroline din regulament.

Doamnele de marţi erau din ce în ce mai nervoase. Primele şase echipe îşi începuseră seriile de aruncări. Pe Kiki o treceau toţi fiorii. Făceau un vacarm enorm. Basul profund al muzicii disco bubuia, bilele din poliester multicolor tunau pe parchet, popicele se izbeau între ele, iar jucătorii jubilau sau se enervau zgomotos. În clinchet de pahare. Fremătând instabil dintre reuşită şi deznădejde. Chiar dacă aburiţi de prea mult alcool, cu privirile

înceţoşate, unii reuşeau să distingă tot mai greu ţinta, exuberanţa lor rămânea netulburată.

— E ca la carnaval, a strigat Estelle. Te simţi imediat ca acasă.

Kiki îşi măsura adversarii. Alături de doamnele de marţi concurau o trupă feminină veselă, în bluze dungate alb-albastru şi veste bleumarin de la Lidl, grădiniţa era şi ea reprezentată, la fel şi cei patru fii şi nepoţii adolescenţi ai lui Moller, pe urmă echipa bucătăriei de la Hotel am See şi a funcţionarilor din primăria Birkow. Şi nu puţine echipe veneau de departe. Birkow Cup se bucura de multă faimă.

În runda a doua, le venea rândul să joace şi doamnelor de marţi, urmând să întâlnească, în sistem eliminatoriu, trupa formată din membrii cărunţi ai Asociaţiei de şahişti din Mirow. Concurenţi cât se poate de redutabili. Mai ales dacă ţineai seama că intrai în joc cu un jucător în minus, sub ameninţarea de descalificare. John Wayne stătea cu ochii pe ele. Kiki fremăta, Caroline era la marginea crizei.

Doar Judith îşi păstra calmul.

— Câştigăm. Aşa îmi spun cărţile, repeta ea. Nimic nu poate merge prost.

Se punea doar întrebarea dacă soarta aflase de victoria lor iminentă. Cu patru minute înaintea fluierului de începere, care sigur nu se chema fluier de începere, Rico încă nu apăruse. John Wayne clătina cu înţeles din cap. În privirile lui se citea hotărârea de a menţine legea şi ordinea. Pentru el, bowlingul nu era nici sport, nici distracţie, ci scopul vieţii, ceva extrem de serios.

Şi a început. Adversarii exultau de pe acum, a constatat Kiki privindu-i cu coada ochiului. Şahiştii veterani se bucurau pe faţă să dea piept cu o echipă formată din doamne, incompletă şi total inocentă.

— Dacă avem nevoie de câte nouăzeci de secunde, a calculat Caroline, pentru cele două lovituri, lui Rico îi mai rămân patru sute cincizeci de secunde să apară. Şapte minute şi jumătate.

— Dacă tragem puţin de timp, zece, a adăugat Kiki, păstrându-şi optimismul.

— Ne iese, le-a încurajat Judith. Ştiu sigur. De ce vă faceţi griji?

Caroline era pregătită să intre prima în joc.

— Trebuie numai să mături cele zece popice, din două lovituri, a înştiinţat-o Estelle. Şi atunci nimic nu se mai poate întâmpla.

Cei din echipele din jur rânjeau cu un aer de superioritate: la ce te puteai aştepta de la câteva doamne care nu deosebeau nici *bowle*[10] de bowling. Nişte fraiere, care nici nu puteau fi privite ca adversare. Nici măcar sub titlu de diletante.

Caroline a ridicat prima bilă. Kiki îşi muta privirile, când la fanaticii şahului, când la pista din faţa lor. A auzit un bubuit. Caroline, şapte popice, Eva, şapte, Judith de două ori afară. Îi venea greu să joace în faţa publicului şi sub presiune.

— Întotdeauna am avut trac la examene, a mărturisit ea. De aceea nici nu a ieşit nimic din mine. În schimb, nici nu mă las doborâtă de nereuşite.

Kiki rămăsese împietrită, cu privirile aţintite asupra uşii pe unde ar fi trebuit să apară Rico în orice moment. Arbitrul tocmai îşi pregătea creionul roşu, ca să le elimine pe doamnele de marţi din competiţie. Estelle a lăsat şi ea late şase popice, ceea ce nu era foarte rău. Dar ea nu era deloc mulţumită:

— Ce ciudat, braţul meu a refuzat să execute ce i-am comandat.

Dar cine mai avea timp să o audă, într-un asemenea moment?

Tocmai venea rândul lui Kiki, care era penultima. Dintre toate concurentele, doar ea se îmbrăcase cu o fustă scurtă, fără să se gândească deloc că astfel va atrage tot felul de priviri. Dar prea puţin îi păsa. Pe ea o interesa doar că toate

[10] Punci servit rece (n. tr.).

bilele uşoare dispăruseră fără urmă. Trupa de pensionari şahişti cu care împărţeau aceeaşi rampă îi evitau cu grijă orice privire.

— Cum să nimeresc, cu bilele astea grele? s-a plâns Kiki.

— Depinde dacă imprimi efect sau nu, a zis Caroline, care se pregătise foarte bine, chiar dacă doar teoretic, de pe internet.

— M-aş bucura şi să nu îmi scap pe picioare cele şapte kilograme, a mai adăugat Kiki. Cu sau fără efect.

— Important este să nu ţinteşti în mijloc, a completat Eva.

— E ca-n viaţă, şi-a dat cu părerea Estelle. Puţin pe alături şi te poţi alege cu premiul cel mare.

Kiki încerca să câştige timp.

— Care-i cea mai bună tactică? s-a interesat ea.

— Goleşte-ţi mintea. Nu te gândi la nicio complicaţie. Cea mai bună tactică e să nu ai nicio tactică, i-a propus Eva.

Ca mamă de fotbalist, avea suficientă experienţă în încurajarea echipelor lipsite de orice şansă. Dacă Rico nu intra în sală în următoarele câteva secunde, John Wayne le elimina oricum din competiţie şi totul era pierdut.

— Ador bilele, a glumit Kiki, apucând obiectul albastru şi greu, înfigând cele trei degete în găuri şi luându-şi avânt.

Bila i-a scăpat din mână şi, după o bubuitură puternică la contactul cu lemnul, s-a îndreptat spre popice. Kiki era mirată că nu lăsase gaură în pistă. Dar şi mai ciudat era că bila continua să se mişte. În loc să parcurgă rapid cei douăzeci de metri, bila a înaintat în ritm de melc, abătându-se într-o latură. A urmat apoi Minunea de la Birkow: puţin înainte de dezastru, bila şi-a schimbat traiectoria în mod total neprevăzut şi a intrat în popice. *Strike.* Zece dintr-o lovitură. Kiki nu mai înţelegea nimic. Cum de fusese în stare?

Şi-a ridicat mâinile, s-a întors şi a rămas încremenită. Cel de-al şaselea membru al echipei tocmai se pregătea de aruncare. Kiki a fost la un pas să se prăbuşească. Era Max. Se întorsese. Mult mai repede decât ar fi trebuit. Într-un

gest spontan, Kiki i s-a aruncat de gât. Fără îndoială, subconştientul ei ştia mult mai multe decât raţiunea despre relaţia lor. Uitate erau toate resentimentele, toate reproşurile şi gândurile rele. Era aici. Altceva nu-i mai trebuia. Kiki şi Max s-au sărutat de parcă n-ar mai fi vrut să se desprindă unul de celălalt vreodată.

— Activităţile sexuale sunt dăunătoare înaintea unei competiţii, deoarece afectează puterea de concentrare; de aceea este preferabilă abstinenţa, a prevenit-o Eva.

Judith i-a făcut un semn lui John Wayne, care a lăsat deoparte creionul roşu, scrâşnind din dinţi. Turneele neserioase, când trebuia să închidă nu un ochi, ci pe amândoi, îl umpleau de nervi.

Max s-a desprins din îmbrăţişarea lui Kiki şi a doborât, nonşalant, nouă popice. După runda a zecea, şahiştii erau la pământ. Şi Judith la fel. Reuşise doar şaptezeci de puncte. Departe de cifra ideală, trei sute. Înaripată de prezenţa lui Max, Kiki reuşise patru *strike*-uri. În vreme ce Estelle susţinea că bila devenea din ce în ce mai grea de la o lovitură la alta, Kiki învăţa tot mai multe graţie teoriei expuse de Caroline. La sfârşit, surpriză! Avea un număr de puncte apropiat de cel al lui Bruno. În schimb, la clasamentul pe echipe au pierdut. Adio, Helsinki! Nu doamnele de marţi, ci trupa de casiere de la Lidl avea să apuce calea Finlandei. La individual, Kiki rămăsese în competiţie, fiind printre ultimii şase cu şanse la victoria finală şi la cecul cel mare. Kiki primea urări de succes din toate părţile.

— Eu sunt un mare fan, le spunea Max oricui dorea să îl asculte. Dintotdeauna.

Şi strălucea de mândrie pentru ce reuşea să facă „fata lui”.

Kiki era cu adevărat fericită, în acea clipă. Zile întregi încercase să-şi spună că există viaţă şi fără Max. La ce bun? În doi, se simţea imediat cu sufletul mai uşor.

Odată cu concentraţia alcoolică din sânge creştea şi predispoziţia de a lega prietenii. Şi, cum toţi purtau acelaşi

model de pantofi, se amplifica un sentiment general de comuniune. De peste tot se auzea părerea unanimă: „Lui Bruno i-a sunat ceasul.” Iar pe abia sosita Kiki o considerau capabilă de orice.

— Să-l baţi pe Bruno! Toată sala aşteaptă să-l învingi, i-a şoptit Max la ureche.

S-a auzit semnalul finalei.

60

Totul sau nimic. Ultima bilă. Ultimele puncte. Kiki împotriva lui Bruno. Bruno împotriva domnişoarei Kiki. Se apropiase de matadorul local, punct cu punct, până când, la un moment dat, în competiţie nu mai rămăseseră decât ei doi. Ultima aruncare avea să decidă totul. Luminile s-au stins. Duruit de tobe. Apoi linişte. Muzica a amuţit. Discuţiile s-au oprit. Doar popicele străluceau, scăldate în lumină neagră. Doamnele de marţi s-au strâns în jurul lui Max. Într-o linişte desăvârşită. Toată lumea abia aştepta să-l vadă pe preaputernicul Bruno doborât de pe primul loc, punând capăt autocraţiei sale.

Kiki stătea pe gânduri. Unde să ţintească? Spre dreapta sau spre stânga? Bruno a lansat. Se vedea limpede că şi el era tensionat. Doar nouă popice. Asta era şansa ei.

— Doboară-le fără milă, a încurajat-o Estelle pe Kiki, în şoaptă.

Toate îi ţineau pumnii strânşi.

Kiki s-a concentrat. Şi-a imaginat popicele căzând, aşa cum o sfătuise Judith. Zece popice în prăbuşire, şi scăpa de obsesia stricăciunilor la acoperiş. Zece popice şi camerele puteau fi finisate. Zece popice o despărţeau de deschiderea *bed & breakfast*-ului ei. Zece popice pentru ca Max să nu mai fie nevoit să muncească mereu altundeva. Zece popice şi o jumătate de criză de nervi. S-a împiedicat şi s-a oprit în mijlocul elanului. Max a tresărit. O spaimă colectivă a cuprins publicul.

— Cel mai periculos adversar, a avertizat-o Judith, eşti chiar tu. Încearcă să-ţi limpezeşti mintea. Nu trebuie să te laşi influenţată de nimic.

Caroline îi arătase poziţia corectă. Cu piciorul drept întins în faţă. Umerii nerăsuciţi. Interacţiunea dintre picior, mână şi cap trebuia să meargă perfect. Max a început să aplaude ritmic. Apoi şi doamnele de marţi şi toată sala. Zâmbetul

victorios al lui Bruno se transformase într-un rictus îngheţat. Nu mai era atât de sigur pe sine.

Kiki şi-a luat din nou elan. Un pas, doi paşi, fandare şi momentul culminant. Dar, chiar atunci, s-a deschis uşa. O rază de lumină a pătruns brusc şi a deranjat-o. De oprit, nu se mai putea opri. În ultima clipă a ezitat. Infim. A fost suficient pentru o înfrângere perfectă. Doar opt popice. O înfrângere perfectă. Out. Noul învingător era tot cel vechi. Frumosul premiu avea să rămână neridicat şi în acest an.

În liniştea aceea teribilă s-a auzit o voce cunoscută:

— Am ajuns prea târziu? a strigat Rico, care pricepuse pe loc că reuşise să îşi apere cu cinste imaginea sa de luzăr al satului. Îmi pare foarte rău, s-a scuzat el din tot sufletul. M-am întâlnit cu Peggy. Era singurul moment în care puteam fi sigur că nu ne iese Bruno în cale. Ne-am luat cu vorba.

Max a prins-o pe Kiki în braţe:

— Pentru mine, tu eşti învingătoarea.

Kiki nu era chiar atât de sigură.

61

Chiar şi aşa, tot înfrângere se cheamă. Judith era total distrusă. Ea, cu prezicerile ei, era cea care deschisese calea reîmpăcării dintre Rico şi Peggy. Cu mâna ei îşi bătuse joc de soartă. Iar acum trebuia să accepte înfrângerea. Petrecerea era în toi, dar doamnele de marţi se pregăteau să o pornească spre casă.

— Încotro? Aşteptaţi! s-a auzit o voce agitată din spate.

John Wayne se deranjase personal ca să le oprească. Pentru ca seara de bowling să fie perfectă, se cuvine şi un final pe măsură: urmează festivitatea de decernare a premiilor! Şi apoi cântă formaţia.

— Vă rog să-i transmiteţi felicitările mele lui Bruno, a spus Kiki, zâmbind amar.

— Doar nu vreţi să plecaţi fără să vă ridicaţi premiul? a obiectat arbitrul-şef.

— Am câştigat ceva? l-a întrebat Kiki.

— Nu dumneavoastră, s-a agitat John Wayne. Ci Judith. Premiu 1 de consolare acordat celei mai ineficiente jucătoare a serii.

— V-am zis eu, a comentat Judith fără entuziasm.

Profeţia ei se adeverise. Numai că nu aşa cum îşi imaginaseră ele.

Dimineaţa următoare a început cu un mic dejun pe malul Mării Baltice. Fusese ideea lui Kiki. Până atunci nici nu apucaseră să se plimbe prin Mecklenburg. Şi au avut parte de un răsărit de soare foarte asemănător cu un tapet. Marea sclipea în lumina zorilor şi cei mai îndârjiţi turişti de Rusalii ocupaseră primii locurile de pe malul apei. Zilele deveniseră simţitor mai calde. Doamnele de marţi s-au adunat toate pe prosoapele de plajă nou-nouţe, savurându-şi cafeaua fierbinte şi sendvişurile pregătite de acasă. Judith a ridicat la tâmplă un pistol cu apă şi a tras. Un fir de apă i s-a scurs pe obraz. Greta râdea în hohote, încântată

de premiul de consolare primit de Judith: un set de jucării de plajă pentru copii. Oferit de Lidl. Apoi, împreună cu Max, a săpat o groapă mare în nisip, în care a început să facă salturi.

Deodată, Kiki a izbucnit în râs, acompaniind-o pe Greta:

— Ar fi trebuit să vezi ce figură aveai pe scenă, când ţi s-a înmânat premiul.

— Nu am câştigat niciodată nimic, nici măcar un ghiveci cu flori, a mărturisit Judith. Am fost copleşită.

Apoi s-a aşternut tăcerea, din nou. Priveau marea, fiecare cu gândurile sale. La orizont, o navă de pasageri se îndrepta hotărât spre insula Rügen.

— Anul viitor trebuie să facem o croazieră, a propus Estelle. La Helsinki.

— Cu ce bani? s-a interesat Kiki.

— Navele de croazieră sunt mereu în căutare de personal, le-a spus Judith.

— Eu aş putea deveni medic de bord, a chicotit Eva.

— Amenajat grădini, a propus Estelle. Eu m-am specializat.

Peste toată adunarea domnea veselia:

— Estelle se face grădinar de cursă lungă. Îmi şi imaginez cum o să tunzi iarba pe puntea 7, a zis Caroline.

— Şi plantele de pe nave au nevoie de îngrijiri, de ghivece schimbate şi aşa mai departe, şi-a apărat Estelle ideea.

— Şi Oskar?

— Pe *Queen Mary* există şi o promenadă pentru câini. Prevăzută şi cu felinare, le-a explicat Estelle. Şi cu un steward spilcuit, care îi plimbă. Asta i s-ar potrivi lui Max.

Dar Max nu părea la fel de amuzat:

— Care seara scoate la dans văduvele bogate. Altfel totul este în ordine, nu?

Nu, nu prea. Pentru că nici acolo grijile nu le ocoleau.

Telefonul lui Estelle s-a pornit să sune.

— Sabine, a gemut ea, după ce a aruncat o privire pe ecran.

De zile întregi aşteptase acest apel. Acum, însă, îi venea să arunce aparatul în valurile Mării Baltice.

— Nu-ţi foloseşte la nimic să o ignori, a fost de părere Caroline, ştiind bine ce spune.

Estelle a răspuns. N-a fost nevoie să spună prea multe. Ci doar să asculte. Şi apoi să le comunice prietenelor sale concluzia:

— Steiner i-a spus Sabinei că ştiu totul. Iar ea va veni azi după-amiază. Apoi a respirat adânc şi a adăugat: Sunt pregătită de show.

62

— Şi dacă nu reuşim? a spus Kiki, cuprinsă de îndoieli.

Ar fi vrut să mai rezolve multe, înainte să le arate opera ei unor investitori ostili.

Alerga alături de Max chiar pe malul mării, iar urmele paşilor lor erau imediat şterse de valuri. S-ar fi putut întâmpla la fel şi cu şcoala Sandkrug? În ciuda tuturor discuţiilor din ultima vreme, Kiki era împăcată să-l ştie pe Max alături de ea. Cel puţin nu trebuia să înfrunte singură consiliul fundaţiei.

— Ce mai contează? a spus Max, îmbrăţişând-o. Se împlineşte un an de când o ducem aşa. Putem să mai rezistăm puţin.

Kiki nu i-a răspuns. Din nebăgare de seamă, călcase pe o meduză. Desculţă fiind. Gelatina transparentă îi ieşise printre degete.

Îngrozită, a constatat că tot ţărmul era plin de meduze moarte. Din fericire, nu erau urzicătoare.

— Dacă nu iese nimic din *bed & breakfast,* i-a propus Max, ne apucăm de comerţ cu meduze.

Kiki tocmai îşi clătea picioarele în apa sărată, rece ca gheaţa. Iar masa de jeleu era lipicioasă, greu de îndepărtat.

— Grozavă idee, a zis ea. Ar fi încă un domeniu despre care nu ştim nimic.

— Poate tu, a contrazis-o Max. Eu îţi pot spune, cu precizie, că tocmai ai călcat pe o meduză mascul.

Kiki l-a privit surprinsă. Niciodată nu ştiai dacă Max glumeşte sau nu.

— Aceste patru cercuri sunt organele sexuale masculine, i-a explicat el, arătându-i un frumos exemplar intact. Meduzele au în structura lor elemente de forma unor larve portocalii.

Kiki s-a holbat la Max ca la un extraterestru.

— Am împodobit pereţii hotelului din Hamburg cu motive maritime, a lămurit-o Max. Când proiectezi meduze uriaşe

pe pereţii unui restaurant, trebuie să te documentezi, să ştii bine ce faci.

Kiki era oarecum invidioasă pe Max, pe contractele lui şi pe răgazul pe care i-l ofereau acele renovări. Asta îi plăcea cel mai mult în meseria ei, noutatea. Temele şi perspectivele permanent noi. Poate ar fi trebuit să se întoarcă la design, să renunţe la zbaterile din Mecklenburg-Pomerania Occidentală.

Max nu şi-a dat seama că gândurile ei erau departe, în timp ce el rămăsese captiv fanteziilor sale despre acele vietăţi ale mării:

— În Asia, comerţul cu meduze comestibile reprezintă o afacere enormă. Nu mai rămâne decât să lămurim câteva lucruri: Cum se cresc? Cum se gătesc? Şi cum se consumă? Prăjite? Fierte? Crude?

— Se prea poate ca tatăl tău să aibă dreptate, l-a oprit Kiki. Poate e mai bine să ne întoarcem la oraş.

— La Köln? a exclamat Max privind-o mirat. Cum să găsim meduze acolo? a încercat el să îi abată mintea.

Dar Kiki vorbea serios:

— Aş putea şi eu să-mi reiau munca.

— Avem nevoie de timp, a spus Max. Totul se va rezolva.

Kiki s-a întors spre prietenele ei, rămase cu Greta. Fetiţa îşi suflecase pantalonii şi sărea în groapa de nisip, împreună cu doamnele de marţi. Vântul îi răvăşea părul, strălucea de fericire. Exact imaginea pe care o avusese în faţa ochilor când se hotărâse să vină aici. Ar fi trebuit să ajungă la mare mult mai devreme. Greta, fără îndoială, era fericită.

— Am trecut proba furtunii. Nu ne va doborî nici Sabine, a încurajat-o Max. Şi, pentru orice eventualitate, comandăm şi o carte despre meduze.

Kiki s-a abandonat cu totul în braţele lui Max. Poate tocmai asta o făcea să-l iubească atât. Nu se îndoia niciodată de norocul lui. Şi nu-i rămânea decât să spere că va avea dreptate şi de data asta.

63

— Cum te simţi? a întrebat Caroline, îngrijorată.

— Mai bine ca oricând, i-a răspuns Estelle, dornică de război.

Era pregătită să lupte cu toate mijloacele pentru existenţa fundaţiei ei:

— Cât se poate de limpede, sunt prea tânără pentru o viaţă printre muşcate, cuvinte încrucişate şi întâlniri între pensionari.

De afară s-a auzit trâmbiţa lui Elvis, anunţând că sosise clipa rundei decisive. Veniseră în doi. Sabine îşi luase şi soţul, ca întărire. În ciuda tinereţii sale, Alexander, fiul lui Arthur, era genul de om dispus să întâmpine orice femeie cu formula „Sărut mâinile, stimată doamnă”, iar Sabine îşi purta costumul de business ca pe o armură. În acel context rural, cei doi aveau un aer cu totul deplasat.

Pentru o clipă Estelle mai sperase că va veni şi soţul său. Dar el îşi respecta cu totul hotărârea luată, mai exact că nu avea de gând să se amestece în treburile tinerilor şi în sfera lor de competenţe. Management consecvent, aşa îşi numea el atitudinea. A urmat un schimb de saluturi distant. Estelle înţelesese foarte bine cheia întregii discuţii: dacă fundaţia îşi păstra locul şi valoarea în viziunea urmaşilor lor asupra lumii, ori ei căutau doar un pretext comod ca să o desfiinţeze.

— Ne aflăm aici ca să ne facem o părere, a spus Sabine.

Alexander, la fel de temător de conflicte ca şi părintele său, s-a mulţumit să stea deoparte în controversa cu mama lui vitregă. Nu exista niciun dubiu asupra împărţirii rolurilor. Sabine răspundea de toate elementele concrete, iar Alexander, ca moştenitor al firmei, de decizii.

Doamnele de marţi asistau de la distanţă la desfăşurarea duelului. Dezbătuseră o jumătate de dimineaţă, pe malul Mării Baltice, cea mai bună abordare a vizitei. După certurile din ultimele zile, era o binefacere să se poată

concentra asupra unui duşman comun. Iar subiectul Thomas Steiner îl evitau, cu orice preţ. Măcar de dragul Evei.

Estelle îşi făcuse temele. Pregătise pentru oaspeţii ei două salopete, două perechi de cizme de cauciuc şi două perechi de mănuşi.

— Din acte nu afli nimic, le-a explicat Estelle. Înveţi doar din ce faci cu mâinile tale.

— Cred că nu ai înţeles despre ce e vorba, i-a tăiat-o Sabine. Noi trebuie să-l apărăm pe Arthur de propria sa persoană. Vremurile s-au schimbat. Veniturile scad, în schimb fundaţia pretinde an de an cheltuieli din ce în ce mai mari. Dacă nu-şi revizuieşte politica, Arthur se va trezi cu toţi banii risipiţi pe binefaceri.

— Banii *lui,* să ne înţelegem, i-a replicat Estelle.

Alexander studia concentrat în ce măsură formaţiunile noroase din Mecklenburg-Pomerania Occidentală difereau de cele din Köln.

Sabine şi-a continuat asaltul:

— Oricine se gândeşte să lase ceva şi familiei, a şuierat ea. De ce crezi tu că Alexander a urmat cursuri de farmaceutică? Să o ia de la zero?

Tremurul din privirile ei arăta că era la fel de nervoasă ca Estelle.

Alexander nu scotea nicio vorbă. După cer, s-a lăsat absorbit de cu totul altceva. Ochii săi străluceau de emoţie şi zâmbea extaziat. Kiki s-a uitat imediat în aceeaşi direcţie, curioasă ce anume îl fascina într-atât. Alexander studia cu atenţie tractorul de pe alee. Pe capota motorului, un anunţ mare: „De vânzare.”

— Pe vremuri, aveam toate tractoarele fabricate de Matchbox, a spus el, visător. Colecţionam tractoare şi maşini de pompieri.

Max a început să dea din cap, cu pasiune. În sfârşit cineva care să-l înţeleagă:

— La fel şi eu, a strigat el. Am început cu o replică a caleştii folosite la încoronarea reginei Elisabeta. Am dat pe

ea cincizeci şi unu de tractoare. Şi tata a făcut o criză de nervi.

Max nu dădea doi bani pe formalism şi pe protocol. La ce i-ar fi folosit? Cei doi băieţi de bani gata aveau mult mai multe în comun decât ar fi bănuit ei.

Alexander i-a răspuns cu acelaşi entuziasm:

— Am avut paisprezece tractoare Ferrari diferite. Nici pe departe aşa de frumoase ca ăsta.

Sabine şi-a dat ochii peste cap. Alexander nu putea fi potolit. Plin de veneraţie, s-a apropiat de monstrul verde şi a început să-i mângâie tandru tabla străveche.

Max s-a scotocit prin buzunare după cheie:

— O plimbare de probă? Vrei?

Alexander nu-şi mai încăpea în piele de bucurie:

— Eşti sigur că se poate?

Era copleşit de atâta mărinimie:

— De când mă ştiu visez să conduc aşa ceva.

În îmbrăcămintea lui de lux, cu o cămaşă de un alb imaculat, cravată şi cizme de cauciuc, încălţate ca măsură de siguranţă, avea un aer straniu în şaua tractorului. Însă pe el nu-l deranja. A fost de ajuns să audă zgomotul puternic al motorului ca să uite de ce venise în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Avea lacrimi în ochi. Un vis al copilăriei sale se transformase în realitate.

Sabinei îi erau străine asemenea sentimentalisme. A oftat şi a scos un dosar din servietă. Deasupra, raportul lui Thomas Steiner. Ca de obicei, îşi făcuse notiţe şi umpluse textul de observaţii multicolore şi de post-it-uri, şi ele pline de mâzgăliturі. Era de o eficienţă incredibilă. Numai că uita, uneori, că raţiunea nu putea exista fără un strop de inimă.

Înainte să înceapă vizita, Estelle i-a propus să îmbrace salopeta:

— Doar nu vrei să-ţi distrugi taiorul?

— Nu este necesar, a respins-o. Aruncăm o privire şi apoi ne continuăm călătoria, spre Heiligendamm.

Estelle bănuia că aveau rezervare la un hotel de cinci stele. Măsurile de economie se limitau, bineînţeles, la proiectele de caritate, nu şi la propriile lor necesităţi.

Estelle a început să fiarbă:

— Proprietarii muncesc de luni bune la proiect, zi de zi. Poţi şi tu să-ţi sacrifici un ceas ca să vezi ce au făcut.

— Eu am văzut cifrele, Estelle, a parat Sabine.

— Ce înseamnă nişte cifre? Nu spun nimic, singure.

— Ţie, poate că nu. Fii mulţumită că nu trebuie să stai la firmă ca să studiezi zilnic bilanţurile.

Estelle a dus salopeta înapoi în şură, de unde Kiki urmărea totul.

— Mă termină, a şoptit Estelle. Am ajuns să cred că aş putea face moarte de om.

— Când e vorba de moştenire, nimănui nu îi mai pasă de morală, i-a răspuns Kiki.

— În cazul ăsta nu există nimic de moştenit. Am de gând să trăiesc veşnic. Cel puţin până acum aşa am gândit.

În depărtare se auzeau păcănitul tractorului şi strigătele fericite scoase de Alexander. Se purta, pe scaunul lui de şofer, ca şi cum tocmai ar fi reuşit să îmblânzească un taur sălbatic, riscându-şi viaţa.

Dar Sabine punea preţ pe alte lucruri. A parcurs spaţiul din jurul clădirii, clătinând din cap. Estelle era mândră de ce reuşiseră ele să facă în ultimele zile. Gardurile vii erau tăiate ordonat, exista o potecă nouă până la coliba pescărească, pomii fuseseră tunşi şi, graţie competenţelor lui Rico, era pregătit şi stratul de legume. Pentru interior mai aşteptau injecţia salvatoare de fonduri, în schimb afară făcuseră progrese importante: privirile îţi erau atrase, peste tot, de verdele proaspăt, de plantele firave ce răsăreau din pământ, de rondurile de flori multicolore. Sabine vedea doar neregulile, lipsurile şi greşelile apărute ici şi colo:

— Aveţi loc de joacă? Un spaţiu special în beci, pentru hobby-uri? Un colţ pentru computerişti? Instalaţii sportive? s-a interesat ea.

— Aici nu este un hotel cu multe stele. Nu este un loc în care să ţi se prezinte un fel de mâncare complicat pe un platou de argint, i-a explicat Estelle. Aici trebuie să pui mâna şi singur.

— Nu corespunde absolut deloc standardelor unui hotel modern, pentru familişti, a spus Sabine.

Şi nimic în plus. Nu că nu ar mai fi găsit şi altceva de obiectat, ci din cauza lui Oskar, care o mirosea curios. În sufletul lui de câine bătut de soartă îi făcea bine să găsească pe cineva şi mai fricos decât el. Sabine s-a tras înapoi, pas cu pas, până s-a lipit cu spatele de perete.

— Am văzut destul, a bâiguit ea.

— Ştii ceva? a izbucnit Estelle, care se abţinuse cu greu în ultimele minute. Pământul ăsta e aşa de rău din cauză că bunul Dumnezeu şi-a bătut capul să faci tu carieră, în primul rând. Sunt pe lume copii care nu au avut o vacanţă adevărată în viaţa lor. Puţin îi deranjează pe ei dacă au televizor cu ecranul plat sau bucătărie cu cât mai multe stele. Ai pus vreodată mâna pe o vacă? Sau ai făcut un foc de tabără? Ai gătit raţă pe sfoară? Sau poate ai săpat în grădină?

Sabine abia mai respira. Nu-şi mai dorea decât să plece. Dar Oskar o pândea de aproape, străduindu-se să pară cât mai fioros cu putinţă.

În timpul discursului său, Estelle se înfuriase peste măsură:

— Nimic nu poate fi, în acelaşi timp, şi greşit şi corect. Ţi-a trecut vreodată prin minte?

— Aici nu există nici măcar un spaţiu de joacă, a repetat Sabine, pe un ton sfidător. Ce ar putea să facă aici nişte copii? Să-şi butoneze telefoanele?

— Internetul nu funcţionează. Sau nu funcţionează permanent, a intervenit în discuţie Kiki, din spate, imediat mustrată de Caroline pentru avântul pe care şi-l luase.

Amândouă urmăreau cu sufletul la gură schimbul de replici.

— Copiii vor da o mână de ajutor, a explicat Estelle. Vor avea grijă de animale. Vor culege legume, îşi vor petrece timpul în grădină. Copiii trebuie să treacă prin experienţe noi. Singuri. Să iasă ceva din mâinile lor. Dacă înţelegi ce înseamnă asta.

Dar Sabine nu era capabilă să înţeleagă ironia.

— Vrei să mă jigneşti, nu?

— Dacă asta este condiţia ca să renunţi la zece minute din timpul tău şi să vezi magazinul, răspunsul este da.

— Sper că nu am întârziat, s-a auzit o voce veselă.

În grădină apăruse un tânăr abia ieşit din adolescenţă, ţinând în mână un aparat fotografic.

— Depinde ce intenţii aveţi, i-a replicat Estelle. Câtă vreme ai două picioare, niciodată nu e prea târziu.

— Ho, ho, ho, a făcut bărbatul, întinzându-i prietenos mâna lui Estelle. Aducea aminte de Bruno Schwarzer, dar avea cu totul alte interese: Ole Olsen. Ziarist la *Ostseezeitung.* Am venit pentru înmânarea cecului.

Misiunea primită îl umplea de mândrie. Practicant, probabil, şi, altfel, trimis pe teren doar cu prilejul conferinţei faimoasei asociaţii a crescătorilor de iepuri.

— Care cec? a exclamat Estelle, iritată. Tu l-ai chemat? i s-a adresat Sabinei.

În mintea lui Estelle se învălmăşea totul. Oare trecuse cu vederea ceva? O judecase greşit pe Sabine? Dorea tânăra doamnă Heinemann să-şi scurteze vizita deoarece oricum se hotărâse mai de mult să susţină proiectul?

Estelle s-a ruşinat.

— Faceţi cunoştinţă cu Sabine Heinemann, din partea consiliului fundaţiei, a prezentat-o Estelle pe fiica ei vitregă.

Sabine a ridicat timid mâna, în semn de salut. Mai mult nu s-a încumetat. Ca nu cumva Oskar să se simtă agresat.

Era rândul lui Ole Olsen să fie încurcat:

— Nu este doamna cu care am vorbit la telefon.

— Se poate să fi fost secretariatul, i-a explicat Estelle. Gisela Pelzner. Ea se ocupă şi de presă.

Sabine, enervată la culme, se umpluse de pete roşii pe gât. Iar lui Estelle i se făcuse milă de ea. Dacă avea alergie la câini? Şi atunci şi-a propus să fie mai indulgentă pe viitor cu fiica ei vitregă.

— Îmi pare rău. Am fost convinsă că vii aici ca să distrugi totul. Acum înţeleg, nu doreai să apari în cizme de cauciuc şi salopetă în fotografia de presă.

— Aveţi şi cecul la îndemână? Ceva mare, dacă am înţeles bine? a întrebat Ole. Sau trebuie să-l confecţionăm noi?

Dând dovadă de un curaj eroic, Sabine l-a ocolit pe Oskar şi a tras-o pe Estelle deoparte.

— Ce înseamnă tot circul ăsta?

Şi imediat a amuţit. În poarta grădinii apăruse Peggy. Ţinând în mână cecul supradimensionat pe care doamnele de marţi îl priviseră cu atâta nesaţ cu o zi în urmă, la bowling center.

64

Kiki nu mai înţelegea nimic din ce i se întâmpla. Peggy nu venise singură. Era urmată de orchestra de acordeoane şi de o grămadă de săteni curioşi. Câteva dintre doamnele de la Lidl, doi şahişti, bătrâna doamnă Moller. Peggy nu făcea decât să transforme în realitate hotărârea întregii comunităţi, luată cu o seară în urmă. Indiferent cât insistase John Wayne ca regulile să fie respectate.

— Banii ăştia stau acolo de mulţi ani, a spus Peggy, stânjenită. Era timpul să li se dea o destinaţie utilă.

Kiki nu-şi încăpea în piele de fericire. Dacă soarta era capabilă şi de lovituri fericite, cu siguranţă schimbarea neaşteptată la care asista intra în această categorie.

— Rico mi-a povestit tot ce aţi făcut aici. Vrem ca premiul să fie folosit cu un scop lăudabil.

— Şi soţul dumneavoastră? s-a interesat Kiki.

— Va fi de acord. Dacă va afla vreodată, i-a răspuns Peggy pe un ton care a înfiorat-o pe Kiki.

Schwarzer nu îndrăznise niciodată să îşi contrazică soţia. Şi cu atât mai puţin acum.

Toată lumea a început să aplaude. În timp ce Ole Olsen de la *Ostseezeitung* făcea fotografii şi doamnele de marţi asistau uimite la evenimentul emoţionant.

— Dacă vreţi să vizitaţi casa, sunteţi bineveniţi, i-a invitat Max pe toţi curioşii.

I-a condus cu entuziasm pe vechii locuitori din Birkow prin toată clădirea. Mulţi urmaseră şcoala acolo şi s-au bucurat să-şi depene amintirile prin încăperile proaspăt renovate. Despre învăţătorii care argumentau cu băţul, despre nunta vecinilor Moller, care se încheiase cu un incendiu, despre serbări şi petreceri. Până atunci nimeni nu crezuse că perechea aceea neobişnuită, venită dintr-un mare oraş, va fi în stare să dea o nouă viaţă şcolii Sandkrug. De peste tot se auzeau cuvinte de admiraţie pentru ceea ce reuşiseră să realizeze Kiki şi Max până

atunci. Locuitorii satului priveau cu bucurie mica minune faţă de care Sabine, nu de mult, nu avusese nicio tresărire. Şi în timp ce toată lumea le aplauda reuşita, ea nu vedea decât lipsuri, la tot pasul.

— Data viitoare trebuie să vii şi tu, Sabine, i-a strigat cu însufleţire soţiei sale Alexander, abia întors dintr-un vast circuit cu tractorul.

— Data viitoare nu va mai exista, i-a răspuns Sabine, ofensată.

— Mai ai multe de învăţat despre fericire, i-a spus Estelle.

Alexander a încuviinţat din cap, în timp ce doamnele de marţi se gândeau la noaptea cea lungă, plină de discuţii, ce o aştepta pe tânăra pereche la Heiligendamm.

65

Caroline era fericită. Ultima seară fusese o unică şi mare sărbătoare, de la un capăt la altul. Totul improvizat, aşa cum făcuseră de atâtea ori în ultimele zile. Au adus într-o clipă mesele din aulă în grădină, au aprins lanterne şi lampioane înşirate pe un şnur, au înălţat un podium pentru orchestră şi au jefuit benzinăria Minol. Niciun prilej de sărbătoare nu trebuie scăpat.[11]

În grădina şcolii Sandkrug, toată lumea bea, povestea, râdea şi lega prietenii. Iar doamnele de marţi erau sufletul petrecerii. Eva şi Kiki se ocupau de mâncare şi de băutură, Caroline le sfătuia pe doamnele din echipa de bowling de la Lidl cum să îşi domolească şeful când întrecea măsura, Judith îşi stabilea programul următoarelor sesiuni de ghicit, iar Estelle făcea reclamă programului „O zi de vară pentru fiecare”. Câţiva dintre împătimiţii de bowling, care mai rămăseseră după turneu şi noaptea de pomină care urmase la Birkow şi dormiseră în cort, printre vaci, îşi rezervaseră deja la Max camere pentru Birkow Cup, din anul ce avea să vină. Atraşi de muzică şi de voia bună, li se alăturau încontinuu tot mai mulţi săteni şi alţi iubitori de bowling. La fel ca în urmă cu câteva zeci de ani, şcoala Sandkrug redevenise în acea seară sufletul satului.

Iar Caroline era convinsă că, dincolo de toate greutăţile, misiunea lor fusese îndeplinită. Prea puţin mai conta ce aveau să hotărască Alexander şi Sabine. Săptămâna petrecută acolo de doamnele de marţi avea un rezultat imposibil de obţinut cu tot aurul din lume. Kiki şi Max se bucurau de susţinerea locuitorilor din Birkow. Purtaţi de un val de simpatie. Şi de sentimentul unanim că împreună erau mai puternici. Şi multă lume s-a oferit să îi ajute benevol atunci când vor avea nevoie.

[11] Veche zicală renană, se poate traduce şi „bate fierul cât e cald” (n. tr.).

Acordurile muzicii au smuls-o pe Caroline din gândurile ei. Orchestra de acordeoane se dezlănţuise. Repertoriul acelor pensionari energici rămăsese de zeci de ani neschimbat: cântece populare ruseşti, melancolice, muzică tradiţională klezmer, balalaică şi Kalinka, împănate cu şlagăre cântate de toţi, în cor. Vacarmul cuprinsese zările, dincolo de lacul Birkow. Caroline nu se putea abţine totuşi să nu se întrebe cum ar fi comentat Steiner acea agresiune asupra unui sat liniştit. Evita orice privire spre coliba pustie şi orice amintire a piedicilor puse de Steiner în calea ei. Poate ar trebui să aibă o discuţie cu el? După ce va ajunge acasă? Poate nu ar fi imposibil să ia totul de la capăt.

Kiki şi Max au dansat valsul de deschidere. Se roteau însufleţiţi, sub cerul nopţii din Birkow. Înconjuraţi de feţe fericite şi de lumini multicolore. Şi între ei o purtau pe Greta. Caroline s-a aşezat mai comod. Avea, pentru prima oară, sentimentul că ei trei, Kiki, Max şi Greta, puteau reuşi cu adevărat să prindă rădăcini la Birkow. În schimb, vacanţa lor în satul acela tihnit urma să se termine mult prea curând.

La ora trei, doamnele de marţi s-au regăsit în aulă. Kiki era radioasă. Acum, când plecaseră toţi oaspeţii, rămăseseră din nou între ele. Îmbrăcate în pijamale şi sfârşite de puteri, dar fericite, în faţă cu câte o farfurie de supă simplă, de roşii, pregătită nu se ştie când de Kiki. Domnea atmosfera dinaintea despărţirii. A doua zi urmau să plece spre Köln.

— O să-mi fie dor de aşa ceva, a oftat Caroline. Gustul mâncării, ca pe vremuri…

— …munca în aer curat… a completat-o Judith, emoţionată.

— Nu e nevoie să stai la ţară ca să duci o viaţă mai chibzuită, a încercat Kiki să-şi încurajeze prietenele.

— Mereu îţi imaginezi că vei reuşi să păstrezi bunele obiceiuri din concedii şi în viaţa de zi cu zi, dar planurile astea nu ies niciodată, s-a temut Eva.

— Nu trebuie neapărat să te ţii de ele, a zis Caroline, clătinând din cap. Lucrurile nu se întâmplă automat.

— Asta-i, trebuie să mai veniţi, a spus Kiki. În vacanţe, în următorii zece ani, aici se va găsi mereu ceva de făcut.

Caroline tocmai voia să facă o ultimă fotografie, când a remarcat că primise un e-mail. De la Frido Jr. Cu un fişier ataşat. Lista de clienţi. Încă de la prima privire, atenţia i-a fost atrasă de un nume şi şi-a dat seama pe loc că îl întâlnise pe urmăritorul ei, în persoană şi de mult.

66

Micul dejun în grabă, bagajele şi la drum. Oskar îşi ocupase primul locul. Se bucura vizibil de întoarcerea la oraş, cât mai repede cu putinţă. Eva nu-i împărtăşea entuziasmul. Totul se derula mult prea repede, din punctul ei de vedere. Despărţirea de Kiki, încărcată de emoţii şi de lacrimi, călătoria nu atât de lungă pe cât sperase. Mai repede decât şi-ar fi dorit, Eva s-a trezit acasă. Şi, până să-şi dea seama, vechea ei viaţă pusese din nou stăpânire pe ea. Cu zece ore în urmă, se mai afla încă în Mecklenburg-Pomerania Occidentală, iar acum stătea nehotărâtă în faţa şifonierului din dormitorul ei. Ce să pună pe ea, în vederea întâlnirii? Din bucătărie răzbăteau strigăte puternice. Copiii încercau să ajungă, pe cale democratică, la o hotărâre asupra meniului de la cină. Iar Eva alesese să îi lase în ale lor. Avea altele pe cap.

Ce cuprindea lista ei secretă? Mai voia să trăiască o dată fiorul iubirii. Să mai simtă o dată fluturii din stomac. Să se mai simtă o dată atât de nervoasă înaintea unei întâlniri, încât să nu fie în stare să mănânce şi să gândească nimic, toată ziua. Să se mai afle o dată în faţa unui hău imens, numit viitor. Să mai ajungă o dată la o răscruce, unde viaţa ei să îşi poată alege o nouă direcţie. Şi Eva avea acum parte de tot ce-şi dorise. Doar că într-un fel pe care nu şi l-ar fi închipuit vreodată. Pe bărbatul care o tulbura într-atât îl chema Frido şi era propriul ei soţ.

În acea seară aveau să se întâlnească pentru prima oară. La o cină pe teren neutru, după cum stabiliseră. Eva era agitată. Din punct de vedere medical, corpul se lupta, prin nervozitate, să supravieţuiască. Îi era pur şi simplu teamă. În joc se afla supravieţuirea căsniciei lor. Conveniseră să se vadă într-un fast-food din apropierea centrului. Eva o auzea mereu pe colega sa lăudând chifteluţele de acolo, dar ea nu ajunsese niciodată, deşi îşi promisese de o mie de ori. I

se părea un bun prilej să înceapă să nu mai amâne nimic. Frido venise direct din biroul lui de asigurări, fiind singurul purtător de costum pe o rază de patru sute de metri. În mod normal, se îmbrăţişau. Dar de data asta, s-au mulţumit să-şi întindă mâna. Lui Frido îi apăruseră şuviţe de păr alb. Cum de nu băgase de seamă până acum?

— Unde mergem? a întrebat Frido.

Eva a insistat că se aflau chiar la locul potrivit:

— Prepară falafel, i-a explicat ea. Înăuntru au şi mese şi scaune.

Frido începuse să se gândească foarte serios dacă nu cumva la Birkow bântuia vreo molimă cu efecte negative asupra raţiunii omeneşti. Sau, şi mai rău, poate ieşiseră la suprafaţă genele soacrei sale, Regine. Care era o nebună şi jumătate, gata de cele mai neaşteptate surprize.

— Două falafel şi de băut ayran, a comandat Eva.

Lichidul acela arăta cam ca berea, dar fără pic de culoare.

— E iaurt cu apă, i-a explicat Eva, remarcând privirea lui circumspectă. Bătut spumă, cu puţină sare.

— Şi e bun? s-a mirat Frido.

— Nu ştiu, n-am mai băut niciodată. De aceea am şi comandat.

Cum spunea Caroline? Câtă vreme există lucruri pe care le faci pentru prima oară, viaţa are sens.

Dar Frido nu părea deloc amuzat, nici să mănânce într-un bufet, nici să bea iaurt sărat.

— Am avut o zi grea, s-a plâns el.

— Uneori e bine să încerci şi altceva, i-a propus Eva.

— În viaţa mea există oricum suficiente noutăţi, a obiectat Frido. Lena are un nou prieten.

Dar Eva se gândea la cu totul altceva.

— Şi cu noi ce se va întâmpla? a întrebat ea. După ce copiii îşi vor lua zborul din casă şi Lena va pleca în lumea largă cu cel de-al şaptelea înlocuitor al prietenului ei?

Frido părea împăcat cu soarta. A muşcat din chifla cu falafel, în tăcere. Conversaţia refuza să ia avânt.

— De ce nu mă întrebi despre celălalt? a împins Eva discuţia, precaut, spre subiectul esenţial.

— Dar te-ai întors, a constatat Frido, rece.

Pe cămaşă îi picura sosul de usturoi, care însă îl tulbura la fel de puţin ca dezvăluirile soţiei sale. Problemele cuplului lor, se gândea Eva, le discuta mult mai bine cu prietenele sale decât cu Frido. Care nu fusese niciodată foarte comunicativ în acest sens.

— Tu ai avut vreodată pe altcineva? s-a interesat Eva, curioasă.

Răspunsul lui Frido a venit cât se poate de clar:

— O aventură? Niciodată. La ce bun?

— Nici eu, a recunoscut Eva. Dar nu a fost meritul meu.

Frido a măsurat-o, şocat. Replica Evei era atât de limpede, încât se vedea obligat să ia atitudine. Şi s-a ridicat în picioare.

— Mai pot comanda un iaurt? a întrebat el la tejghea.

Nu, nu mai era iaurt. În schimb aveau bere la cutie. Da, de asta simţea mare nevoie.

— Şi atunci am fost al doilea pe listă, i-a amintit el.

Eva ştia că are dreptate. Frido îi făcuse curte vreme îndelungată, până să îl bage şi ea în seamă.

— Mi-aş fi dorit foarte mult să te înşel, a recunoscut Eva, cu toată onestitatea. Fiindu-mi aproape indiferent cu cine.

Frido nu părea să pună niciun preţ pe mărturisirile ei, continuând să mănânce, cu încăpăţânare. Sau era pur şi simplu copleşit? Dacă s-ar fi dezlănţuit, dacă i-ar fi făcut scandal, poate i-ar fi fost mai simplu. Aşa, însă, Eva trebuia să se descurce de una singură.

— Ăsta-i adevărul, a repetat ea.

— Nu sunt foarte sigur dacă nu cumva prefer să fiu minţit, a spus Frido, rătăcit.

Nu fusese niciodată omul cuvintelor mari. Şi într-o despărţire e nevoie tot de doi. Iar el nu părea deloc înclinat să coopereze, în acel moment. Dimpotrivă. Îşi făcuse bine socotelile.

— Pe vremuri te gândeai să călătoreşti pe Amazon. Îţi mai doreşti să mergi acolo? a întrebat-o el, aproape timid.

Era modul lui de a-i transmite că îi înţelesese mesajul. Eva s-a lăsat în scaun. Putea considera că făcuseră primul pas.

67

— Eu cred că Eva şi Frido vor trece cu bine peste acest episod, a spus Caroline.

Estelle s-a mulţumit să dea din cap. Gâfâia din greu. Iar trebuia să care. După ce se întorsese acasă, se apucase temeinic de treabă şi acum ocupa, provizoriu, un birou din cabinetul lui Caroline. Nu simţea nici cel mai mic impuls să-şi consume energia într-o luptă pentru putere împotriva lui Sabine, sortită eşecului, până la urmă. Şi mai puţin îşi dorea să depindă de hotărârile imperiului farmaceutic.

Estelle se uita în jur, mândră de cei opt metri pătraţi ai ei:

— Nici că se poate un spaţiu mai bun pentru Fundaţia Estelle Heinemann.

Nu dorea să aştepte să vadă dacă munca ei se va bucura de aprecieri. Începând din acel moment, activitatea ei va fi mai restrânsă şi susţinută dintr-un capital propriu, şi el mai restrâns. Chiar dacă ea nu putea oferi mai mult, putea în schimb să adune donaţii la fel de bine ca înainte. Arthur nu prea reuşea să o înţeleagă, dar ştia bine că nimic nu îi putea sta în cale soţiei sale.

Caroline s-a uitat nervos la ceas. Bucuria lui Estelle, ce nu mai cunoştea margini, era tulburată de tensiunea apăsătoare a acelor momente.

— Trebuie să plec, a zis ea. Altfel, ajung prea târziu.

Dacă socotise corect, peste câteva minute Caroline avea să-şi întâlnească faţă în faţă urmăritorul. Avea o ţintă cât se poate de concretă: bufetul din faţa ştrandului de unde fusese răpit copilul.

— Cartofi prăjiţi cu maioneză şi ketchup, a comandat ea. Şi o Cola.

Nu se înşelase. La şapte şi un sfert şi-a făcut apariţia. Se târa spre chioşc fără vlagă, cu umerii căzuţi şi obrajii roşii. Când a dat cu ochii de Caroline, s-a întors şi a rupt-o la fugă, cât putea el de repede. Dar nu i-a ajutat la nimic.

Până la colţul următor, Caroline îl prinsese din urmă. Asta era situaţia, micuţul portar supraponderal al echipei SC Borussia Lindenthal-Hohenlind se mişca prea lent. În schimb ştia să şuteze cu precizie, cel puţin aşa afirmase la prima lor întâlnire, din parcare. Caroline nu mai avea nicio îndoială că o lovise cu mingea în cap absolut intenţionat. Îl ţinea ferm de braţ pe tânărul care se zbătea cu toată forţa.

— Preferi să limpezim povestea asta de faţă cu mama ta şi cu tatăl tău vitreg? l-a întrebat ea.

Băiatul a clătinat din cap, speriat.

— Vreau să te ajut, Dennis, a zis Caroline.

Când şi-a auzit prenumele, băiatul s-a prăbuşit, ca un sac. De fapt, numele său de familie fusese indiciul care o pusese pe pista corectă. Pe Dennis îl chema Jakubiak. La fel ca pe prietena lui Lenny Fischer, care îi asigurase amicului ei alibiul. Frido Jr. îşi distribuise filmele lui horror japoneze nu doar în şcoală, aşa cum presupunea Krüger, ci şi pe terenul de fotbal. Dennis era portarul echipei sale. Caroline trecuse în revistă fiecare detaliu al întâlnirii cu el.

În urma unei scurte investigaţii, constatase că el avea antrenament în acea zi a săptămânii când dispăruse micuţa de la ştrand. Ţinând seama că distanţa dintre terenul de antrenament şi bufet putea fi parcursă pe jos într-un sfert de oră, puştiul trebuie să fi ajuns în preajma chioşcului chiar în timpul comiterii faptei. Oare o fi fost martor? La fel ca personajul din horror-ul lui Frido? Organele de investigaţie nu îi luaseră nicio declaraţie. Nici nu ar fi avut de ce. Nimeni nu ştia că avea obiceiul să-şi cumpere pe furiş cartofi prăjiţi de la chioşcul de lângă ştrand, după antrenamente.

— Eu nu ştiu nimic, s-a bâlbâit băiatul, căruia îi apăruseră imediat lacrimi în ochi. Nu ştiu absolut nimic.

Lui Caroline nu-i era greu să-şi imagineze că lui Dennis îi era o teamă cumplită de un tip ca Fischer.

— E vorba de Lenny, nu? Prietenul mamei tale.

— Dar dumneavoastră sunteţi de partea lui, a izbucnit băiatul. L-aţi ajutat să scape. Aţi susţinut că nu a făcut nimic.

— În instanţă lipseşte un martor care să poată demonstra contrarul, i-a spus Caroline. Dennis şi-a muşcat buzele până la sânge. Coşmarul tău nu se va sfârşi niciodată dacă vei rămâne cu mâinile în sân. Ştiu prea bine asta, pentru că şi mie mi-a fost groază.

Şi apoi i-a povestit prin ce trecuse ea. I-a relatat cinstit cum frica o împinsese să se certe cu cea mai bună prietenă a ei. Şi cu un domn, altfel cât se poate de agreabil. Din cauza fricii nu mai fusese în stare să gândească limpede.

— Frica distruge totul în jur, a zis ea. Ştiu din propria mea experienţă.

Putea bănui că băiatul şutase mingea spre ea, împins de furia lui neputincioasă. Dar de o confruntare directă nu era capabil. Iar cu Lenny Fischer cu atât mai puţin.

Dennis transpira şi tremura din toate încheieturile.

— Sunteţi de partea lui, a repetat el, neajutorat.

— Eu vreau ca adevărul să iasă la lumină, l-a asigurat Caroline clătinând din cap. Cineva trebuie să ştie ce s-a petrecut cu adevărat.

— A zis că mă omoară cu mâna lui, a suspinat Dennis. Şi mama la fel.

— Dacă nu te aperi, nu se va sfârşi niciodată, a spus Caroline.

Băiatul se îndoia de sinceritatea ei:

— O să vă duceţi să-i povestiţi.

Caroline a făcut un semn, spre stradă. În dreptul lor se oprise o maşină. Din ea a coborât o tânără poliţistă, psiholog de meserie. Caroline o cunoştea dintr-un proces intentat unui tânăr spărgător în serie şi îi ceruse să fie de faţă. Poliţista avea coafură dementă, tatuaje şi mai demente, piercing şi era *cool* cu totul şi cu totul. În orice caz în ochii unui adolescent de paisprezece ani. Colegii care o însoţeau rămăseseră însă, discret, în planul secund.

— Poţi vorbi cu ea, l-a asigurat Caroline.

— Şi mama?

— Au trimis o maşină, să-i ridice. Vă vedeţi la secţie.

Dennis a ţinut să demonstreze că apucase să înveţe câte ceva de la tatăl său vitreg:

— Dacă mă trageţi în piept... i-a aruncat el, vă omor cu mâna mea. Cu tot cu familia dumneavoastră.

Caroline a respirat uşurată când tânărul a acceptat, după multe tergiversări, să urce în maşină cam după o oră. Ea hotărâse de mult ce trebuia să facă. Din punct de vedere strict legal, avea tot dreptul să-şi apere în continuare clientul, susţinându-i nevinovăţia în faţa tribunalului. Atât timp cât nu minţea sau nu-şi incita clientul direct să mintă. Cu toate astea, avea să renunţe la caz. Ştia bine că gestul ei avea să fie din nou interpretat nefavorabil în presă. Puţin îi păsa.

A doua zi, s-a trezit simţindu-se perfect odihnită, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Se eliberase. De Lenny Fischer şi de urmăritorul ei. Şi a pornit, cu cea mai bună dispoziţie, să-şi facă turul de alergare matinală în parcul municipal. Jurnalul de ştiri vorbea deja despre răsturnarea senzaţională a cazului Lenny Fischer. „Renumita avocată Caroline Seitz din Köln”, a auzit ea, „şi-a depus mandatul încă din noaptea trecută.”

Caroline şi-a tras micile difuzoare din urechi. Ce linişte se lăsa de îndată ce nu-ţi mai şoptea nimeni ştirile în ureche. Şi a început să acorde atenţie zgomotelor din jur. Poate reuşea să identifice trilurile care salutau o nouă zi acolo, în parc. A rămas locului şi a studiat o pasăre care se certa pentru teritoriu cu o alta, din aceeaşi specie, în frunzişul unui copac.

— Este un lăstun, a auzit o voce cunoscută. Lăstunii fac totul în zbor. Totul.

Lângă ea apăruse Steiner. Pur şi simplu. De nicăieri. Ca-n filme. Şi, ca şi cum ar fi fost cel mai normal şi mai important lucru pe care îl aveau de discutat, şi-a continuat netulburat cel de-al doilea curs de ornitologie.

— Cea mai uluitoare este pasărea colibri, i-a explicat el. Poate zbura şi înapoi. Extrem de practic, dacă ai făcut o greşeală. Poţi da înapoi fără să-ţi pierzi ţinta din ochi.

— Ce sunteţi dumneavoastră? Filosof?

— Expert în impozite, a recunoscut Steiner. Foarte tenace, din păcate.

— Să fie o întâmplare? l-a întrebat Caroline.

Steiner a clătinat din cap:

— De zile întregi vă caut pe toate traseele pe care le-aţi putea alege, dimineaţa. Sunteţi liberă să o numiţi întâmplare, dacă vreţi.

Se purta deschis, fără rezerve, oricând gata de atac. Ca de obicei. Dar Caroline nu găsea niciodată tonul potrivit pe care ar fi trebuit să îl abordeze.

— Vreţi să bem o cafea? a întrebat-o el.

— Arăt eu a om care să accepte orice propunere? i-a răspuns Caroline tot cu o întrebare.

— Nu, i-a răspuns Steiner. Dar pentru mine veţi face o excepţie.

Caroline a ezitat. În ultimii ani, făcuse greşeli cu nemiluita. Dar niciodată nu puteai ştii totul. Kiki avea poate dreptate, cu optimismul ei cronic: partea cea mai frumoasă abia urmează. Mâine.

68

Claxon prelung. Tare şi strident. Elvis, deranjat şi neobişnuit cu o concurenţă atât de puternică, a început să cânte din răsputeri. Kiki şi Max au ieşit imediat în curte. Sosiseră. Primul autocar cu copii a frânat pe strada principală, în faţa şcolii Sandkrug. Schela dispăruse, şura avea o înfăţişare nouă, impunătoare, iar copacii îmbrăcaseră roşul de toamnă. Mai durase câteva luni până să fie totul gata. Reuşiseră să termine la sfârşit de septembrie. Kiki l-a îmbrăţişat, plină de exuberanţă, pe puştiul care a coborât primul din autocar.

— Bine aţi venit la şcoala Sandkrug.

Fără discuţie, în gândirea unui băiat de paisprezece ani, îmbrăţişarea făcea parte din categoria „intimităţi nedorite”.

— Trebuie neapărat? a protestat tânărul.

— Eu am voie, l-a anunţat Kiki, îmbrăţişându-l pe loc încă o dată. În definitiv, te cunosc de când eşti.

Pentru că era Frido Jr. Din cauza atacului său de hacker asupra serverului şcolii, se alesese cu un număr de ore de muncă în folosul comunităţii. Aşa stabilise Caroline cu directorul Krüger, gimnaziul arhiepiscopal şi cu părinţii lui.

Frido Jr. a fost numit responsabil al întregului grup de copii. Împreună cu Dennis. Portarul cel dolofan rânjea strâmb. Se mai împlinise puţin. Şi era alb ca varul. Caroline o prevenise pe Kiki, procesul îl afectase extrem de tare. După recurs, Lenny Fischer primise o condamnare de zece ani, iar mama lui suferise o cădere nervoasă. Dennis era palid şi timid. Sperau cu toţii că îi va prinde bine să poarte răspunderea unor copii, veniţi şi ei dintr-un mediu dificil asemănător. Din autocar au coborât zece copii. Cu prudenţă şi neîncredere.

Greta i-a măsurat curios pe oaspeţii cei noi. S-au apropiat şi găinile, ca să se convingă personal dacă aveau de ce să se teamă că vor ajunge în oală sau de altă primejdie. S-au studiat atent, unii pe alţii.

O jumătate de oră mai târziu, copiii îşi luaseră în primire paturile, făcuseră cunoştinţă cu pisica, o apariţie nouă în curte, dăduseră gata un munte de sendvişuri şi se îmbrăcaseră în salopete. Max le pusese în mână câte un ciocan şi un pahar de plastic plin cu cuie. În urma lucrărilor, rămăseseră grămezi de lemne.

— Poate vreţi să vă construiţi o colibă?

De sus, din aulă, Eva, Caroline şi Estelle priveau copiii care munceau cu pasiune. Doriseră să fie de faţă cu orice preţ la deschidere şi să o felicite pe Kiki. Doar Judith mai lipsea. După prima lor vizită, ea se întorcea cu regularitate la Birkow. Ba chiar ţinea în fiecare lună ore de consultaţie la benzinăria Minol. Şi chiar în ziua aceea sesiunea durase mai mult decât era prevăzut. Fără nicio mirare. La urma urmei, Judith îi acorda, cu braţele deschise, sfat şi ajutor bietului Schwarzer, aflat în faza cea mai dificilă a despărţirii sale de Peggy.

Doamnele de marţi s-au adunat în jurul lui Kiki. Nu era o perfecţiune. Nici nu avea să fie vreodată. Şi asta era perfect. Cel puţin pentru acea clipă.

Mulţumirile mele pentru:

Susanne Marian, pentru poveştile ei din sat, care m-au inspirat.

Frank Scholtens, al cărui proiect în satul Stünzel din Sauerland mi-a arătat ce înseamnă să readuci la viaţă o casă.

Gesina, pentru ideile sclipitoare – printre feluri de mâncare şi trăsnete.

Mulţumiri oamenilor minunaţi de la Editura Kiwi, care s-au ocupat cu entuziasm de cele cinci doamne ale mele. Cu susţinerea voastră, întrebarea dacă autorii au cu adevărat nevoie de o editură primeşte un răspuns de la sine. Recunoştinţa mea în primul rând lui Iris Brandt care, împreună cu Aleksandra Erakovic, a netezit calea spre străinătate a doamnelor de marţi.

Şi mulţumiri speciale lectorului meu, Kerstin Gieba. Ea are întotdeauna dreptate. Din păcate. Şi slavă Domnului! Mă simt în siguranţă, ştiindu-te alături. Şi mă bucur de tot ceea ce ne rezervă viitorul.

Mulţumiri lui Lotte pentru fundalul muzical din timpul muncii mele şi lui Peter Jan pentru grija lui desăvârşită faţă de mine.

Şi mulţumiri lui Sam, preocupat de mult dacă scriitoarele ies vreodată din casă. Sigur că da. Chiar acum…

Observaţii, comentarii, laude, critici şi toate celelalte sunt aşteptate cu plăcere la https://www.facebook.com/Dienstagsfrauen

UNA PENTRU TOATE,
TOATE PENTRU UNA!

Schimbare, schimbare, schimbare!
Sătulă de gazele de eşapament şi de lipsa locurilor de parcare, Kiki se hotărăşte să se mute la ţară. Într-o clădire veche, pe malul unui lac, unde să îşi deschidă o pensiune. Dar cu trei săptămâni înainte de inaugurare, totul era un dezastru. Iar grădina de zarzavaturi bio – doar un pustiu. Fără să stea pe gânduri, Caroline, Eva, Estelle şi Judith pornesc în ajutorul lui Kiki şi nimeni nu le poate despărţi. Cu excepţia lui. Un bărbat şarmant, cu agenda încărcată.

ISBN 978-606-8564-25-8

www.baroquebooks.ro